SAMLADE
SÅNGER OCH VISOR,
GAMMALT OCH NYTT,

AF

ELIAS SEHLSTEDT.

FÖRSTA DELEN.

STOCKHOLM.
ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

STOCKHOLM.
HÖRBERGSKA BOKTRYCKERIET, 1861.

Innehåll.

	Sid
Se glad ut	1.
Norrlänningens hemlängtan	3.
Resebeskrifning	4.
Natt och tröst	6.
Åkarkampen	8.
Skolan	9.
Skridskosång	10.
Höstsång i Skärgården	11.
Den utestängde äkta mannen	13.
Mitt allt	14.
Nalle	15.
I det gröna	17.
Sång 1844	19.
Vårens engel	20.
Parodi	21.
Visa	22.
Fiskmåsarnas afsked	23.
Jo, jo men	27.
Perukmakar-visa	29.
Den glade sångaren	30.
Hjeltedikt	31.
Till de sörjande	32.
Den Otålige	34.
Visa	35.
Oväders-Sång	37.
Adjunkten på landet	39.
Sotarens Morgonsång	41.
Balen	43.
I det gröna	46.
Nyårs-sång (1853)	48.
En man "i verken"	49.
Lifvets vexlingar	51.
Tröst	53.
Nyårs-stump	54.
Det farliga nätet	57.
På min födelsedag	58.
Första Maj (1850)	61.
I Eden	62.
Romans	64.
Bed	65.
Till en vän då han fick pastorat	66.
Hvad är en Informator	69.
Höst och rusk	70.
Lutspelaren	72.
Bostället	73.
Den dumma mannen	74.
Sjung	75.
Min gamla och min nya frack	76.
Vår-rim	78.
Erotisk fantasi	80.
Visa på förstuguqvisten	81.
I månskenet	83.
Sång för ångfartyget Strömkarlen	84.
Flickan vid forsen	86.
Första snön	88.
Kärleken	90.
Sorg, Bekymmer, Tröst	91.
På Vårqvisten	92.
Den förskjutne	94.
Höst-sång	95.
Fem trappor opp	96.
En liten riksdags-titt	98.
Lefnadsöden eller Den enda sällheten	101.
Valsen	102.
Otur, eller En väns bekännelse	103.
Sjömans-visa	104.
Vår-visa	106.
En riksdagsmans afskedssång (1860)	107.
På Sandhamn	109.
En åkarhästs memoarer	110.

	Sid.
En hvardagshistoria . . .	113.
Lifvets Saga	114.
Holofernes	116.
Ny födkrok	120.
På isen	122.
Lilla Lisa	124.
Vänskapen	126.
Näsan	127.
Vid bålen	129.
Ungdomen . . . , . .	130.
Till Månen	131.
Den olycklige vandrarens sång	133.
Sång på Första Maj (1860)	134.
Visa	136.
Sången	138.
Till en sorgsen, missnöjd och bitter själ	139.
Hösten	140.
Calle, kär	142.
Visa på Nyårsqvisten (1858)	143.
I en ung väns minnesbok .	145.
Vårens ankomst	147.
Ett ord i bedröfvelsen . .	149.
Morgonen	150.
Reseintryck på isen mellan Sandhamn och Stockholm	153.
Vid Minas likbår . . .	156.
Min hembygd	157.
Den gamla ungkarlen eller Ånger och försoning . .	159.
En bättre verld	161.
Sångmön	163.
Flickan vid spegeln . . .	164.
Till Lina	165.
Tullvaktmästarens sång på hamnvakten	166.
Skål för våren	168.
Till min mage	170.
Vid Presidenten och Kommend. P. Westerstrands afresa till Paris, 1851	172.

	Sid.
Höst-rim	174.
Början, Fortgång och Slut	177.
Från en husmamsell på landet	179.
Kossan	181.
November	183.
Vinterns ankomst . . .	185.
Till Clara	186.
Yrvädret	187.
Konung Midas	189.
Snösparfven	190
Betraktelser på en bal . .	191.
Nyårsnatten	193.
Nyårskort till månen . .	194.
I en Karantäns-läkares minnesbok	195.
Om hundra år	196.
Innan man blir van . .	197.
Dalen	198.
Augias stall	199.
Lappri, eller Konsten att repa sig	201.
Höstqvällen	202.
Vårsång	204.
Nannas regel	205.
En Sikters missöde . . .	207.
Segel-sång	208.
Visa	211.
Floden	212.
Sällheten , .	213.
Stjernorna	214.
Källan	215.
Damon och Iris	216.
De olika knektarna . . .	217.
Första snön	218.
Tallen och Björken . . .	220.
Må göra	222.
Loppan	223.
Sandhamns inlopps-port .	224.
Till Aftonstjernan . . .	226.
Flickans dröm	228.
Farväl till 1858	229.

Se glad ut!

"Se, Movitz, hvi står du och gråter."

Man bör väl tro allt som är skrifvet?
Ja visst, om det rimlighet har.
Att *sorgen är skuggan af lifvet*,
Det tror jag man vet något hvar.
Då bör man väl unna sitt hjerta
Hvar solglimt i skuggornas dal.
Se glad ut! och fyll din pokal,
Och skingra din smärta.

På fröjdernas njugghet man klagar,
Fast orsaken aldrig betänks:
Gör man sig ej roliga dagar,
Nog slipper man få dem till skänks.
Att näktar af surkål begära,
Dertill ingen rimlighet ges.
Se glad ut! det är min katkes,
Min lag och min lära.

Och vore jag prestman tillika
Med krage och långkappa bak,
Jag skulle i templet predika
Så glädjen stod högt uti tak.

Jag skulle ej vattna, som dessa,
Med tårar er andliga växt:
Se glad ut! det blefve min text,
Min sång och min messa.

Och vore jag född att regera,
Då skulle jag styra mitt land
Allvarligt, men äfven rangera,
Att folket fick roligt ibland.
Den smaken är gammalt inbiten,
Kung Gustaf, han visste det han.
Se glad ut! det gör hvad det kan,
Och stärker krediten.

De glada, dem vill jag försvara,
De trumpna förtjena sin graf.
Och vore jag mästerman bara,
Jag högg deras dumhufvun af.
Om ödet sig anmäla låter
Och kanske din olycka vill,
Se glad ut! så skäms det slå till,
Och vänder nog åter.

Må jordiska sorgerna pressa,
Blott hoppet i putten ej går.
Må tiden fritt snöga min hjessa,
Blott hjertat har blommande vår.
Och ropas jag oförtänkt redan
Af döden, så säger jag än:
Se glad ut! min himmelska vän,
Så följas vi sedan!

Norrlänningens hemlängtan.

Väl längtar du åter till fädernas strand,
Mitt hjerta! Du slår så oroligt,
När barndomens minne dig hviskar ibland
Om hembygdens dalar förtroligt.
Förgäfves du ångrar den brännande lust,
Som gäckande dref dig till fremmande kust
Från enfaldens skogar och dalar.

Hvad drömde du väl om den fremmande jord,
Hvad sökte du fjerran i söder?
Ack! sökte du hjertan? Fanns det ej i nord:
Hvar fann du väl trognare bröder?
Hvad diktade hoppet, hvad "brände din håg,"
Hvad såg du i söder, som icke du såg
I enfaldens skogar och dalar?

Jag minnes min hembygd vid dånande flod,
Der molnen sig hvila på fjellet,
Der åldriga skogen mot stormarna stod,
En grönskande sköld kringom tjället;
Der lifvet var oskuld, der friden blott log,
När solen rann opp, eller nattvakan slog
I enfaldens skogar och dalar.

Väl sofver min fader. Det sjungande haf
Vid grönskande strand honom söfver.
Och björkarna gro kring den älskades graf
Och fläta sitt skugghvalf deröfver,

Men fädernetjället, det blommar dock än,
Och moder och vänner mig mana igen
I enfaldens skogar och dalar.

Jag kommer, jag kommer väl fjerran ifrån
En gång till att famna er åter. . . .
Dock — kanske för sent står den enslige son
Vid grafvarnas runor och gråter;
Och står då förskjuten, der älskad han var,
Och klagar vid minnet af forntida dar
I enfaldens skogar och dalar.

Resebeskrifning.

Till Riddarholmen vandrade jag glad,
Der ångfartygen ligga jemt och fräsa.
"Hvarthän?" skrek en bekant. "Till Telje stad",
Jag svarte stolt och satte opp min näsa.

Vi Skinnarviken hade lemnat re'n,
Och mera landtlig och sublim blef scenen:
Uppå kommandobryggan stod kapten,
Och morgonsolen såg jag mellan benen.

Af utmärktheter såg jag, der jag satt,
En knotig diplomat med långa tänder,
En kontorist med Garibaldi-hatt,
Och tvenne gubbar utaf Rikets Ständer;

En patronessa med en liten brun
Förtjuserska med svans och fyra fötter.
Hon räckte tungan ut åt nådig frun,
Som såg mig ut att kunna knäppa nötter.

"Sjön suger!" Då är matsalongen bäst,
Och den vi gingo litet hvar att plundra.
Jag satt till bords bredvid en solbränd prest,
Som höll ett loftal öfver ugnstekt flundra.

I politiken kom han i extas
Och spilde sherry uppå äppelmosen.
Han drack men fällde tårar i sitt glas
För vännen uti Rom, som fått på nosen.

Men mangrannt gingo vi till slut på däck,
Prelaten, jag och lilla kontoristen.
Och Telge stad låg sommargrön och täck,
Fast något dåsig uppå middagsqvisten.

Och brådskande, som elden varit lös,
Jag grep min packning: väskan och kavajen;
Tog höfligt afsked af *John Schwartz*, och nös,
Just som jag hoppade i land på kajen.

Med pepparkakor utaf frejdad sort
Ett dussin kärringar mig ville mätta.
Jag ber om ursäkt! resan var så kort,
Att jag har ingenting att mer berätta.

Natt och tröst.

O! hur länge skall jag bida,
Huru länge skall mitt hjerta
Klappa endast för att lida,
Kämpa under sorg och smärta?
Sorgen är allena vorden
Menskan trogen, då hon ilar
Som en skugga öfver jorden
Och ett mål för ödets pilar.

Jag såg också nöjets fester,
Blandade mig in i hopen,
Och från öster och till vester
Hördes starka fröjderopen:
Men min själ fann ljuden tomma,
Fann ej tröst i yrans sånger;
Och som törnet, för en blomma,
Fann jag blott, för nöjet, ånger.

Och min själ är mörk som natten,
Och mitt hjerta bryts som hafven.
Månen lik, kring land och vatten,
Dystert stirrar jag mot grafven:
"Här skall lidandet försvinna",
Så ur grafvens djup det talar,
"Hit skall stormen icke hinna,
Här bor frid i skumma salar."

Helga jord! när vill du gömma
Stoftet af din son, som lider?
När skall jag en gång få glömma
I ditt sköte lifvets strider?
"Undan stormens våld, O! hör mig,
Ljufva död!" så suckar anden,
"Tag mig i ditt skepp och för mig
Till den stilla lugna stranden!" —

Så af nattens lugn omslutad,
Ibland dödens tysta vårdar,
Stod jag mot ett grafkors lutad,
Bedjande uppå dess gårdar:
Och en lindring ljuft sig lade,
Som en läkdom, kring min smärta,
Som en tröstens engel hade
Stigit ned uti mitt hjerta.

Och de heta tårar runno,
Och för ljuset i det höga
Skuggorna allt mer försvunno;
Klarare blef själens öga,
Och jag hörde toner klinga,
Som en sång af ljufva tärnor:
"Gråt ej! du skall snart dig svinga,
Segerkrönt, till dessa stjernor!"

Åkarkampen.

(Vinterstycke.)

Arma krake, der du står
Svettig med din draf i tunnan:
Det syns nog att det gått unnan:
Piskan röjs i hull och hår.

Lokan trång och illa spänd,
Och i femton graders kyla
Ej ett täcke, som kan skyla
Blödande och sårig länd.

Trasig hösäck, fodret vått,
Och på gatan töm och tygel:
Herre Gud, hvad lite prygel
Skulle göra husbond godt!

Han till krogen sig begett.
Kommen mangrannt och bekiken,
Till upplysning för trafiken,
Står på slädan: N:o 1.

Föga är med lag bevändt,
Ni kan sjelfva se bevisen:
Slädan står bredvid polisen,
Liksom — ”*ingenting har händt!*”

Skolan.

Lifvet är en skola, och hos mamma
Första klassen är i hennes famn.
Hennes känslor gudaskönt oss amma,
Ingen sorg har ännu fått ett namn.

Snart är menskan uti *andra klassen*,
Bygger korthus, blåser dem omkull,
Leker och skär pipor uti vassen,
Och dess verld är utaf rosor full.

Tredje klassen — ack! det är just denna
Som för menskan är så ljus och rik,
Och af läror vill hon endast känna
Kärlekens och hoppets ästetik.

Mannaåldern som är *fjerde klassen*,
Är bekymrens skoltid för en hvar.
Då är räkna hufvudsak, och kassen
Är det svåraste problem man har.

Ålderdomen är den *sista klassen*.
Då hålls aftonbön, och för vår syn
Står en högre skola, der parnassen
Vinkar oss med lagern ofvan skyn.

Skridsko-sång.

Nyss på sundets blåa vågor
Gungade min julle lätt.
Nu deröfver vintren spänner,
Som en brygga, isens slätt.
Raska gossar! utåt slätten
Sträcken af som stormens vind!
Skön är dagen:
Solen glimmar blank och trind."

Utåt fjärden går vår kosa,
Och dess golf är spegelklart.
Näsan, "röd som "*hulda Rosa*",
Svindlar vid en sådan fart.
Trän och stränder, berg och buskar
Flyga såsom moln förbi,
Och i isen
Sjunger det båd' *hej* och *hi!*

Eja Bröder! nordens vinter
Är på fröjd och nöjen rik.
Orätt gör man då att säga:
"Vintern är med döden lik."
Himlen sig i isen speglar,
Liksom i en silfver-bål.
Lustigt seglar
Man också på köl af stål.

O! jag saknar icke våren,
Saknar icke Floras park,
Der jag skar så månget, månget
Älskadt namn i trädens bark.
Än i isens silfver-skifva
Samma namns-drag ritar jag,
Och en cirkel
Drar jag om de kära drag. —

Hu! det snöar! namnen redan
Snö-väft täcke döljas i.
Hemåt, hemåt vill jag draga,
Isens spegel är förbi.
Till min flicka vill jag styra,
I dess kärlek söka hamn:
Vår och himmel
Drömmer jag i hennes famn.

Höstsång i Skärgården.

Förgäfves i rymden jag forskar
Att se utaf solen en flik:
Farväl, J svartryggade torskar,
Aborrar och flundror och sik!
Försvunnen är sommarn, den ljufva,
Och öde stå himmel och sjö.
Si så ja! nu kommer det snö,
Galoscher och snufva.

Ja, hösten han larmar och gormar,
Så uppblåst, att man kan bli sjuk.
Man kan ej gå upprätt för stormar,
Och frostbiten är min peruk.
Förskräckt flyttar svalan ur muren,
Och måsen på Rom-resa far —
Ja, inte en broms får bli qvar
I öde naturen.

Märkvärdigt, att slikt får passera:
Ett väder för varg och för räf!
Hvad gör man med sol-hatt nu mera,
Och byxor af bolstervars-väf?
Förmörkad är himmelska polen,
Af dagsljus man slätt icke vet:
Ponera! *Donatis* komet
Tog månan och solen.

Man kan väl ej annat begripa,
Än att vår planet är förvänd.
Jag tror att jag stoppar min pipa
Och sveper min nattrock kring länd.
Likgodt! låt det storma och yra,
Jag mår ju som perla i gull:
Jag värmer min lilla kastrull,
Och stämmer min lyra.

Den utestängde äkta mannen.

(Vinterstycke.)

Nå men, har man sett på så befängdt-san,
Ljuset har hon släckt och porten stängt-san,
Jag ej vågar bulta,
Får väl gå och stulta
Hela natten, fastän det är strängt-san.

Snö och blåst utaf den bistra sort-san,
Västen tunn och fracken något kort-san,
Hur jag jemkar kragen,
Fryser ändå magen:
Öfverrocken har jag spelat bort-san.

Vore min Barbara mera öm-san,
Men nu är hon som en furie gröm-san,
Säkert hon mig strypte,
Blå och gul mig nypte,
Om jag störde hennes ljufva dröm-san.

Magen svider, jag kan ej stå rak-san,
Snön går in, som i ett sprucket tak-san,
Genom tån och klacken;
Skörtet utaf fracken
Kan ej räcka både fram och bak-san!

Husch! nej, nu jag måste bulta på-san:
Älskade Barbara! öppna då-san!
Jag skall aldrig vara
Borta, hemma bara,
In i bleka döden stå på tå-san!

Vore godt att nu ha rygg af sten-san:
Jag hör hennes stämma allaren-san,
Jag hör toffeln knarra,
Alla lemmar darra,
Jag kan netto stå på mina ben-san!

Mitt Allt!

Hon, hvars bild mitt hjerta hyser,
All min sällhet innebär.
Hon är solen, som mig lyser,
Hon min lefnads engel är.

Mörker i min själ sig lade:
Ack! då kom hon som en vän;
Hennes blick sitt "*varde!*" sade,
Och mitt bröst blef ljust igen.

Utan henne allt jag saknar,
Villsefar på tidens ström.
Hon är tanken, då jag vaknar,
Somnar jag, är hon min dröm.

Allt med henne har mitt hjerta,
Vingad gör hon tidens gång;
Hon är trösten i min smärta,
Hon är glädjen i min sång.

Nalle.

(Romans från Tännforsen.)

I skogen Nalle gick och slog,
Och mådde som en kung.
För rampris fick han föda nog,
Men blef till lynnet tung.
Till *Tännsjön* ner en dag han kom
Och ville utomlands.
Han elfven såg och strand bortom,
Men båt fanns ej till hands.

Och floden gick sin strida gång,
Och Nalle rigtigt fann:
Att luffa kring var sjön för lång
Och öfver gick ej an.
Till nya bygder stod hans håg,
Till bättre gräs och ljung.
Ett språng han tog i elfvens våg —
Och nu samm skogens kung.

Men Nalle ingen sjöman var,
Och resan vardt för lång.
"*Den starke*" strömmen med sig drar
Till död oeh undergång.
I nöden han en klippa såg
Vid forsens branta fall.
Der högg sig Nallé fast och låg
Som på en piedestall.

Och dagen om han tjöt och svalt,
Och natten trängde på.
Att svälta eller våga allt
Var kinkigt båda två.
Men Nalle, som var djerf och ung,
Slog all besinning bort:
Ett väldigt språng tog skogens kung,
Fast språnget blef för kort.

Med faran brottas han och tar
Ett rigtigt kämpafång;
Men sjön i pelsen honom drar
Till död och undergång.
Med nödrop genom dal och fjell
I fallet han försvann.
Men länsman tog hans hud till fäll
På sin kibitka han.

Med häpnad ännu fallet slår
Naturns och konstens vän.
Och *Noren* ännu sansad går,
Och mins nog Nalle än.
Och stenen står vid samma elf,
Och "*Björnsten*" kallas han.
Nu kan ni fråga honom sjelf,
Om ej min sång är sann.

I det gröna.

När våren kommer, då vakna sippor
Och lärkan drillar sin sång i sky,
Och rosor växa i stora knippor
Liksom romaner af Eugène Sue.
Och björken grönskar så högt på branten,
Och bromsen spelar på myggans bal,
Och svinen beta på dikeskanten,
Och orren spelar och göken gal.

Då strömmar folk utom alla tullar,
Att sommarns fröjder till mötes gå.
Men också är det helt andra bullar
Än hvad som vintern oss bjuder på:
I snö och väta jemt opp till hakan
Är Bores glädje vid vargars tjut!
Då drar man hop sina sängsparlakan
Och törs ej sätta sin nästipp ut.

Men vintern flyktar, den ryss-kossacken,
Och våren svänger sin blomsterstaf.
Då petar solen oss uti nacken,
Och ber oss titta kring land och haf,
Hvad härlig tafla, hvad lek och löjen!
Uthus och lador på tusen sätt
Utpyntas präktigt till *sommarnöjen*,
Och sämsta skrubb blir ett kabinett

Jag hyrt ett sådant, som förr var lada,
Nu är det fint som ett sweitzeri,
Så nära sjön att man der kan bada:
Man öppnar fönstret och hoppar i.
Der har jag dälder och blomsterkullar,
Der har jag rigtigt ett paradis.
Som Adam ligger jag sjelf och rullar
I solens sken som en liten gris.

Man nöjs med litet och har så roligt,
Man bryr sig ej om charcuteriet.
Man klappar mor litet smått förtroligt,
Och tittar in uti skafferi't.
Man litet kraffs ner i korgen makar,
Tar några vänner i gladt förbund —
Och Herre Gud hvad den sexan smakar
Med lilla supen i grönan lund!

Ja, skål för våren och landet, bröder!
Ja skål, j blommor och gröna trän!
Ännu en skål, medan solen glöder,
Snart kommer hösten och kör oss hän.
Då skall man flytta till stan tillbaka
Och köpa talgljus och *ta opp ved*,
Och klä sig fint och hvar dag sig raka,
Och vara stel i hvarenda led.

Sång 1844.

Sjung, Svenska folk! med hjerta och med tunga,
Med friska toner, friska andar sjung!
Ty ringa är det ej, hvarför vi sjunga:
Det är för Oscar, Sverges dyre Kung.
Han folkets kärlek har, så långt J sporden,
Ty *rätt och sanning* älskar fosterjorden.

O, Konung! skönt belysas våra dagar
Af hoppets sol, ty ädel är Din själ.
Gör landet sällt, tag vården om dess lagar,
Med blicken fäst på fosterlandets väl!
Låt ljuset framgå, som det vill i Norden,
Ty *rätt och sanning* älskar fosterjorden.

Befrämja dem! och himlen skall Dig löna
Med mången fröjd, *om kronan än är tung*,
Ty Sveas varma kärlek skall Du röna;
Och folkets sång, "*Bevara Gud! vår Kung*",
Genljuda skall bland fjellarna i Norden,
Ty *rätt och sanning* älskar fosterjorden.

Vårens Engel.

När den sköna våren nalkas
Och den tjusnings-rika lärkan
Jublande mot solen sjunger;
O! då fröjdar sig naturen,
Kastar slöjan af förklarad,
Speglande i Gud sitt anlet;
Och den solbeglänsta jorden,
Väckt ur långa vinter-sömnen,
Känner af en Gud sig lyftad
Närmare till himlens hjerta;
Och lycksalig i sin känsla
Smyckar hon sin barm med rosor,
Och hugsvalar med sin fägring
Oss inbyggare af stoftet. —
Derföre när våren kommer,
Blir det morgon i vårt hjerta,
Och vid horisonten tindrar
Hoppets sköna morgonstjerna;
Och den friska himla-daggen
Duggar öfver lifvets blomma.
O! då flykta alla skuggor;
Det blir lättare att andas,
Ty en vår-luft blir vårt inre,
Der, i hänryckt andakts-jubel
Klingande, liksom en lärka,
Själen lyfter sina vingar
Till gudomlighetens lofsång.

Men med tårar i sitt öga,
Ty hon vet att hon är bunden,
Beder hon till vårens engel:
"Broder! lossa mig ur bojan,
Ty jag längtar till min fader." —
Engeln svarar: "döden endast
Kan ur fängelset dig lossa;
Nyckeln är förtrodd åt honom.
Jag af himlen blott är skickad,
Till att trösta och hugsvala."

Parodi.

"Vid månans sken som spridde silfrets glans."

I stjernlös qväll, som bredde mörkrets flor
Kring konunga- och borgare-palatsen,
En ung off'eer på Norrbro gick och svor,
Att *hon* ej ännu var på mötesplatsen:
"Flyg, aftonflägt! och eden bär,
Och skynda på min lilla Lotta,
Och säg att jag gått trogen här
Från klockan sju till klockan åtta!"

Af mången lykta staden lystes opp,
Och par om par de älskogsskaror vandra;
Den unge krigarn sjöng med mod och hopp.
Att om ej Lotta kom, fick han väl andra:

"Flyg, aftonflägt! och sången bär,
Att den må hinna lilla Lotta,
Och säg att jag än väntar här,
Fast klockan redan slagit åtta!"

Men, ack! der kom en tärna snörd och spänd;
Ej länge njöt hon "ljufva ensamheten,"
Ty af sin nya kärlek krigarn tänd
Sin arm han henne bjöd uti förtreten:
"Flyg, aftonflägt! och skyndsamt far
Med förebråelser till Lotta,
Och hviska att jag trogen var
Från klockan sju till klockan åtta!"

Visa.

Har du glömt mig redan,
Har du löftet glömt?
Kan väl någon annan
Älska dig så ömt? —

Öfver jorden glödde
Vårens himmel klar:
Vårens första blomma
Nannas kärlek var.

När som våren skänkte
Jorden blommorne,
Gaf *hon* mig sitt hjerta —
Kan man mera ge?

Men när våren hade
Knappast blommat ut,
Gaf hon åt en annan
Hvad hon gett förut.

Svekets törne grodde
Under kindens ros;
Trohet är en fjäril,
Rymmer snart sin kos!

Fiskmåsarnas afsked.

(Höst- och skärgårds-fantasi.)

Adjö, adjö! mina älskade fiskmåsar! lycklig resa! Far ni till Rom, så helsa påfven — nej, låt bli: han bar sig gement åt i Perugia. Träffar ni Garibaldi, så helsa honom på det hjertligaste. Kan jag på något sätt vara honom till tjenst, så kan han lita på mig. Behöfver han mitt namn för ett kreditiv i Riksbanken eller Enskilda banken, så har han det. Ni har väl ungarna med er, så jag slipper se dem här under vintern, frusna och utsvultna. Här är nog ondt om mat ändå. Farväl, farväl! Det ser riktigt bra ut, då ni flyger. Lycka till delikata sardiner i Medelhafvet. Hipp, hipp, hipp! hurrej, hurrej, hurrej!

Fiskmåsarnas sång.

En mås.

Farväl, du höga
Sandhamnska strand,
Der vi fått löga
I solens brand!
Der vi ha plumsat
Med lif och själ,
Och strömming mumsat,
Farväl, farväl!

En annan.

J skär och hällar,
Farväl, farväl!
J knallhatts-smällar,
Som ment oss väl!
På vingar sträckta
Vi fly med skäl;
Kyss oss — ursägta!
Farväl, farväl!

En tredje.

Vi tändren hacka
Ju redan så.
Låt bli att snacka:
Flyg på, flyg på!
Oss söder lockar,
Långt bort likväl.
J getabockar,
Farväl! farväl!

Chör.

Fiskmåsar äro muntra bröder,
Och helst på denna glada jord,
Vi segla nu till varma Söder,
Ty nu är fan så kallt i Nord.
Men sorg må hönsena betunga:
Fiskmåsarna de glada sjunga,
De sjunga.

En mängd småfisk sticka upp sina hufvuden och betrakta affärden. De hurra och jubla — alla med stjertarna i vattenbrynet:

Lycklig resa! åt helfvete med er, Sångare! Låt oss sjunga för måsarna. Klara struparna! Lefve friheten!

Fiskarnas sång.

Hösten är kommen och måsarna fly,
Hör hur de skråla derborta i sky!
Vi känna packet i botten, gunås:
Finns någon större tyrann, än en mås?
Jemt öfver vågen han snoka och for:
Än tog han mor min, och än tog han bror.

En löja.

Ja, tittar man bara
I vågornas bryn,
Vipps kommer en skara
Af måsar ur skyn.
Och näbb ha de rackare,
Liksom en tång.
Det ha vi nog stackare,
Kännt mången gång.

En annan.

Ni mins, hur jag slog mig
På myggjagt en dag.
Då fiskmåsen tog mig
Ock slök i ett tag.
Jag sväljdes — och som jag
Nu kände mitt slut,
Besynnerligt, kom jag
En annan väg ut.

En mört.

Nu kan man få hjula
På böljornas rygg,
Ej ringaste smula
Förskräckt eller skygg.
Men fria och glade
Från topp och till tå —
Ack! om vi hade
Go vänner, en så!

En annan.

Ja, låtom oss svärja
Ett fostbrödralag!

Några röster.

Tyst! inga revolutions-sånger! Inga fula fiskar!

Flere röster.

Jo! lefve friheten! Inga aristokrater, inga måsar, inga måsar! inga luftiga fiskätare! Låtom oss göra oss fria! Inga fiskätare alls! Inga nät och skötar, inga stekpannor, inga fiskrätter! Sångare! Marseljäsen!

Flere röster

Nej, nej! "Hvad den är säll, som i sin egen hydda,
Ser utan oro morgondagen gry!"

Dans och lekar i vattenytan. *Solen stiger* gravitetiskt ned i Kanholms-fjärden och kastar i förbigående en flik af sin purpurmantel öfver det hvita *sjömärket*. En lätt vind susar genom rymden. Vågorna börja bli oroliga och skjuta rygg. Fiskarna försvinna i djupet. Stormen är i annalkande. Hafvet våndas. Himlen är blåsvart. Stränderna sucka. Qväll och mörker, skum och dån och tjut! Här duger ej att stå längre på klippan. Hufvudet svindlar. Hjertat skälfver. Håret reser sig!

Och benen som rankiga nystfötter darra,
Och blåsten mig trillar precis som en boll.
På flinthårda berget galoscherna knarra:
Det tassar bakefter som spöken och troll.
Och sanden kring backarna ryker och yrar,
Och dugget från skyhöga hafsvågen stänks.
Men hittar jag hem, jag vid Bachus bedyrar:
Jag tar mig en tuting och kryper till sängs.

Jo jo, men!

Jag satt en dag uti mitt tjäll
Med ögat vattnat utaf sorgen:
Jag Fikens *ja* fick tisdagsqväll,
Och onsdagsafton fick jag korgen.

Jag gick att klaga för en vän —
Han svarte endast: jo jo, men!

Jag lurad blef på flera håll:
En dag bestals jag på tulubben,
Galoscherna i Par Brikoll,
Och hatten da'n förut på klubben.
Jag gick, som vanligt, till min vän —
Han svarte endast: jo jo, men!

En söndag i min Tants salong
Vi dansade, förstås, och drucko.
Men plötsligt i en cottillon
Ohjelpligt mina byxor sprucko.
Jag talte om det för min vän —
Han svarte endast: jo jo, men!

Jag till förtviflan nästan tvangs
Utaf förlusterna och sorgen:
Qvartalet gick på préférence,
Och jag blef lagsökt för en borgen.
Jag gick, som vanligt, till min vän —
Han svarte endast: jo jo, men!

Det är ett eget sätt att ömma
Vid andras sorg med: jo jo, men!
Om lyckans håfvor på mig strömma,
Så får jag samma svar igen.
Hvad skall man göra med en vän,
Som endast svarar: jo jo, men!

Perukmakare-visa.

Peruker och turer
Jag anmäla får!
Jag gör krumelurer
I herrarnas hår,
Och krusar och bränner,
Att knappt man dem känner.

Tinktur här försäljes
För hår, som går ur.
Af ungherrar, eljes'
Med skröplig figur,
Förskönar jag mången
Med kammen och tången.

Bodpojken och grefven
Tillhanda jag går;
Den dummaste äfven
Ett hufvud här får
Med qvickaste tycke
För tolf skilling stycke.

Pomadan den sköna
Jag fått från Paris;
På burkarna gröna
Der står som bevis
Kung Filip graverad,
Med den pomaderad.

Journal för fransyska
Kostymer här fins,
Avisor på tyska
Och fler, än jag mins,
Af alla utländska
Samt norrska och svenska.

Af mängden, jag bränner,
Min lycka beror. . . .
För kunder och vänner
Jag sjungit, och tror
Fullkomligt att mången
Sjöng sämre om tången.

Den glade sångaren.

Jag är så glad! Jag sjunga vill,
Och kufvad ligger hvarje smärta,
Och vid gitarrens silfverdrill
Blir glädjen dubbel i mitt hjerta.
Välkommen, Maj! Fyll min pokal!
Jag vill din skål i botten dricka,
Och jubla genom skog och dal
Med min gitarr och med min flicka.

Min flicka är så god, så öm,
En engel med fördolda vingar;
Dess känsla som en barndomsdröm
Så ren, när hennes stämma klingar;

Dess öga som en högre verld,
Der englar i en majsky nicka:
Ack! lifvet är en himmelsfärd
Med min gitarr och med min flicka!

Såg du i drömmen någon gång
Ett land, der silfverforsar döna,
Der blommor, under fåglars sång,
Stå nickande i dalar gröna,
Och såg du vid den blåa elf
Två väsen i dess spegel blicka —
Du såg mitt hemland och mig sjelf
Med min gitarr och med min flicka.

Och der bland fädrens gamla fjell
Skall en arkadisk dal oss skydda.
Som engeln patriarkens tjäll,
Skall evig tro bebo vår hydda.
När Maj och Flora ses härnäst
På jordens blomstermatta sticka,
Då firar jag min bröllopsfest
Med min gitarr och med min flicka.

Hjeltedikt.

Kung David var liten men naggande god,
Och hade ibland sina ljusa idéer.
På raljeri han sig ej förstod,
Och hade ett horn till de Philisteer.

Med Saul de lågo i kif och tvist,
Och voro mot Israels barn kavate:
De skickade ut en sex-alns gardist,
Ty Goliath var lång som en liten sate.

Kung Saul med löften omkring sig slog,
Att ho, som kunde mot jätten fäkta
Och slå ihjäl honom, så han dog,
Han skulle få Merob, hans dotter till äkta.

Och David genast mot jätten sprang,
Och hötte och sigtade med sin slunga.
På Guds försyn dref han till, så det sang,
Och Goliath damp, så att jorden gunga!

Hur kungen han höll sina löften sen,
Det vet han bäst, der han ligger murad.
Jag vet blott, att se'n han slapp Philistéen,
Blef David af Saul konungsligt lurad.

Men David släppte sin vrede lös,
Och slog Philisteerna i en klunga.
Då fick han af Saul hans andra tös:
Hon hette Michal — fast hon ej kunde sjunga

Till de Sörjande.

Än en gång, och ofta, röfvar döden
Hvad med ömhet jorden fostrat har.
Späda skugga! ifrån lifvets öden
Fridens engel dig till himlen bar.

Han som sade: ”*Låter barnen komma,*
Himmelriket hörer barnen till”!
Späda telningen af himlens blomma
I sin Faders lustgård sätta vill.

Ömma Moder! intet språk beskrifver
Och din sorg i bilder preglar ut.
”*Pilten är ej död, han sofver*”, blifver
Dock din saknads guda-tröst till slut.
Hulda Fader! med oändlig smärta,
Ser jag dig vid älsklings-grafven stå.
Skönt han hvilade vid edert hjerta,
Bättre hvilar han hos Gud ändå.

Tårar trösta. Som den vise gråter,
Gråten dock med evighetens hopp!
Stoftet dör. Blott för att släckas åter,
Tändas lifvets skönsta jul-ljus opp.
Anden lefver. Bortom solens strålar,
Genom grafven går hans pilgrims-tåg.
Dit gick sonen, ren som dikten målar,
Nyfödd svan ur Urdas silfver-våg.

Nordens stjernor öfver grafven glöda,
Der han göms från sorger och besvär.
Frid och tröst i deras strål-glans flöda,
Då vår saknads turtur klagar här.
Låt oss gråta, ack! men låt oss hoppas,
Att de kära återse en gång,
Och der lifvets eterneller knoppas,
Stämma in i evighetens sång!

Den Otålige.

Jag vill fråga om jag bör
Lefva eller ej!
På hvar fråga, som jag gör,
Svarar lifvet: "nej!"

På min bana, hvart den bär,
Lyser ej ett ljus.
Jorden med sin rikdom är
Dock ett fattighus!

Ingen vänlig stjerna ler
Öfver tidens haf:
Verlden är, så långt jag ser
En kaotisk graf.

Jorden är en konstig boll,
Rullar natt och dag;
Djur och menskor äro troll,
Så är äfven jag.

Derför gnor hon i det blå
Med förtviflad hast,
För att se hur klent vi stå
På dess snurra fast.

Sjelfva håret blifvit grått
I min motgångsnatt:
Ödet har mig riktigt fått
Uti lufven fatt. . . .

Dock, hvi käbbla? — Mitt förnuft
Kom och stå mig bi!
Fftertankens rena luft
Vill jag andas i.

Jag vill under ödets spel
Tro hvad skalden lär:
"*Motgångspaddan en juvel*
I sitt hufvud bär."

I en pels af tålamod
Vill jag svepa mig:
Ofta blifver freden god
Efter blodigt krig.

Visa.

Litet bo jag sätta vill:
Gård med trädgårdstäppa till,
Liten åker till att grafva
Vill jag uppå landet hafva:
Huset utan vank och brist —
Fyra rum och förstu'qvist.

Ladugården lagom stor:
Åtta får och fyra kor;
Gris i stian, häst i stallet,
Liten qvarn vid vattenfallet,
Och vid bryggan ner vid strand
Liten båt att ro ibland.

Gröna ängar, gödda fält,
Allting så ordentligt ställdt,
Harfvad åker, raka diken,
Vacker utsigt utåt viken;
Och, så långt man skönja kan,
Berg och holmar om hvarann.

Dito vill jag ha ännu
En för söt och hygglig fru:
Men hos flickorna jag tycker
Ej om flärd och bjäfs och nycker:
Är hon flärdfull, vill jag ha
Heldre korgen, än få *ja*.

Frun bör vara, hör ni det,
Mera magerlagd än fet,
Glad och vänlig, from i seder:
Nådigt jag mig undanbeder
En, som schaffsar utan ro
Ut och in på kippad sko.

Ingen ödslighet får rå:
En grin-olle i hvar vrå
Önskar snart vid pappas sida
Vagn att åka, käpp att rida,
Pappershatt, trumpet och kort,
Tupp som värper immerfort.

Hvad skall mer jag hitta på?
Litet bokskåp i en vrå:
Mor om qvälln iordningställer
Aftonvard och läsning, eller
Sitter mor och jag i lag —
Liten visa sjunger jag.

Trefnad skall bli hvardagsgäst,
Lögn och sqvaller bli vår pest,
Öppen sanning föra ordet,
Varmt i hjertat, godt på bordet:
Dörren, öppen för hvar vän,
Stängs för flärdfull blott igen.

Sådant bo jag sätta vill
Bums — *när kassan räcker till.*
Men hur skall väl kassan ökas,
I hvad värf skall lyckan sökas?
Kanske sitter hon uti
Något utländskt lotteri?

Oväders-Sång.

(Sandhamn i Dec.)

De tunga skyar så stolt marchera
I djupa led öfver skogens bryn
Och silfvervingade kullbyttera
De vilse-irrande barn ur skyn.
Hur vänligt gnabbas de ej och nicka,
Och tumla om med hvarann i kapp.
Som snälla sömmerskor gladt de sticka
På jordens täcke med lapp på lapp.

Naturn är hvit öfver hela kroppen
Och himlen pudrar min ö som bäst.

Och domherrn hackar på frusna knoppen,
Och skakar snön af sin röda väst.
Och räfven tittar i smyg kring slätten,
Och ufven känns på sin gamla ton.
Ur drifvan ser jag knappt bajonetten
Af hela gärdsgårdens bataljon.

Men ack! Guds himmel blir mörk som natten
Jag tror, det stundar till verldens slut.
Jag ser ej annat än snö och vatten,
Jag hör ej annat än larm och tjut.
Och hafvet kastar en våg så bitter
Med skum och dån mot min gamla mur,
Der sjelf jag raggig med lutan sitter,
En liten sparf i sin fogelbur.

Att sätta bo på *gråvacca*-bergen
Och hundsas jemt af ett knöligt haf,
Det frestar lynnet, det kostar märgen,
Det är att mura sin egen graf.
Ur verlden skuffad, med salta kosten
Och ej en skymt af en Bachi bror,
Den bör bo här, *som har röfvat posten*
Och slagit hjäl både far och mor.

Förlåt! men stormen mitt sinne retat,
Och dito Bore på samma vis.
Det finns ej glugg, der han ej har smetat
Sitt gamla murbruk af snö och is.
Min själ bedröfvas, sätt undan lutan,
Hon kan få gallsot, min gamle vän.
Jag ser ej mer genom frusna rutan:
Farväl, o verld, tills vi ses igen!

Adjunkten på landet.

Fy tusan! Bröder, hvad det är tungt,
Att till sitt yrke ha predikstolen!
Jag råder ingen att bli adjunkt,
Det är det sämsta inunder solen.
Hos skogens nalle
Jag heldre bodde;
Ja, som en *knalle*
Jag heldre gnodde
All verlden kring.

Det tror jag väl! Se'n man blifvit prost,
Då kan man äta och sofva bara,
Och gratis får man båd' smör och ost
Och dito skinkor, förbålt så rara!
För hjorden slipper
Han sjelf arbeta —
Han bara *klipper*,
Då vi få streta
Adjunkter små.

Och skall då prosten ibland för skam
Stå upp i *korgen* en gång om julen,
Då tar han flux ur sin *fjerding* fram
En gammal *näfver*, rätt *illa vulen.*

Dess damm, inbitet,
Han slår mot bordet,
Och jemnkar litet
På *predikordet* —
Och dermed punkt!

Men vi adjunkter — det är ej nog
Att som *välläre* predika bara:
Hjelpprester heta vi ock med fog,
Ty först ock sist skall *magistern* vara,
I dans, i leken,
I skämt och allvar —
Och skära steken
Och *slå i halfvar*,
Och Gud vet allt!

Och går en skruf på gitarren trögt,
Då skall *magistern* den bums kurera;
Och fins en bok, skall han *läsa högt*
Och för mamsellerna deklamera
Tegnérs poemer
Och små noveller
Af mamsell Bremer
Och Bulwer, eller
Af fru Carlén.

Ja, embetsbröder! Så går det till . . .
Men skrämmens ej utaf detta pratet!
Ty längre jag nu ej sörja vill —
Med tiden kommer väl pastoratet.

Tänk om jag klefve
På ärans trappa,
Så att jag blefve
Er erkepappa
Helt oförtänkt!

Jag tror ni skulle . . . Dock heldre, än
Att ha så *hiskliga* pretentioner,
Jag skaffar mig en prelat till vän
Och dito tanter med relationer.
Jag skall bli trägen
Hos dem att gästa,
Ty kjortelvägen
Den är den bästa
Nu, liksom förr.

Sotarens Morgonsång.

Högt på skorstens-murn
Sitter jag och ser,
Huru all naturn
Blomsterkransad ler.
Klar är himlen, morgonfrisk, och jorden
Är en härlig blomster-tafla vorden.

Öfver land och haf
O! hur doftar skön
Andedrägten af
Blomstrens morgonbön!

Solen vaknar, och dess öga skiner
Genom Thetis blåa säng-gardiner.

Men ur hafvets natt
Syns han redan gå:
Dagens konung satt
Gyllne kronan på.
Östern hviftar med sin röda fana;
Lifvets urverk går sin gamla bana.

Mörk min bana var,
Såsom grafven är;
Men till ljus den bar,
Såsom grafven bär.
O! det är som, väckt ur dödens lunder,
Genom öppna skyn jag såg Guds under.

Fader, du som ser
Till ett hjerta rördt,
Hör den bön jag ber,
Som du hittills hört!
För den minste ibland jordens söner
Stängs din himmel ej, du hör hans böner.

Fader! hör mig då!
Med min ringa lott
Lär mig nöjd att gå,
Som jag hittills gått.
Är jag nöjd; hvad du ej ger deröfver,
Ger du säkert hvad mitt lif behöfver.

Balen.

Borgmästaren hade sin första-Majs-bal,
Och gästerna fyllde snart opp deras sal,
Uti natten.

Och brickorna gingo med thevatten kring,
Och pigorna hade ett faseligt spring
Uti natten.

Borgmästarens fru var så fager och fin,
Och kullrig om höften, liksom en bobin,
Uti natten.

Två döttrar de hade, Elise och Babette,
Men båda de hade helt olika sätt
Uti natten.

Den ena var trumpen och framlutad stod,
Liksom om det hängt uti näsan ett lod
Uti natten.

Den andra var yster, liksom en aktris,
Som löfte har fått om en god benefice,
Uti natten.

Men dansen begynte, och ljufveligt gol
Orgtramparu och klockarn på hvar sin fiol,
Uti natten.

De sprättar de kommo, en grufvelig skock,
Med byxor af nankin och gjorde sin bock
Uti natten.

De talte om *vädret* från början till slut,
Och orden de kommo så småsöta ut,
Uti natten.

Der strutta' i salen en kunglig sekter,
Lik "*Potiphars hustru med sköna manér*",
Uti natten.

Så qvinlig var kinden och blek som agat,
Och rösten, som hade han varit kastrat,
Uti natten.

Der valsade lunsigt en hökare god,
Liksom om han valsat med hela sin bod
Uti natten.

Det var icke rådligt att komma framför'n:
Han for som en ångbåt från hörn och till hörn
Uti natten.

Men fanns det ej *garde* och krigisk parad,
Så fanns dock ett "lejon" i Armköpings stad
Uti natten.

Ur vägen! här kommer herr löjtnant von Krut
Med bomull i bröstet och sporrar bakut,
Uti natten.

Det blef nu i "skällan ett helt annat ljud;"
Så glad blef hvar flicka, som om hon stått brud
Uti natten.

Men bäst som han dansade blef det ett skrik:
En *dåndimp* han fick, och föll ned som ett lik
Uti natten.

Nu blef det i salen en helt annan dans,
Och lycka det var att en doktor det fanns
Uti natten.

Herr löjtnanten fördes i borgmästarns säng,
Och västen refs opp och det spända gehäng
Uti natten.

Och snörlifvet sprättades opp med en knif,
Och läddes utaf — och så kom han till lif
Uti natten.

Sen blef uti salen den hviskningen hörd
Bland fruar och flickor: "Hvad tycks! han var snörd!"
Uti natten.

Men dansen den fortgick på muntraste sätt;
Men löjtnanten tog genom dörrn sin reträtt
Uti natten. —

Och inne i borgmästarns eget gemak,
Der spelte man vira och rökte tobak
Uti natten.

Nu månde jag säga, hvad icke jag nämnt,
Att gubbarne *tryckte* hvarandra alltjemnt
Uti natten.

Och skålarna klungo kring spelbordets ring,
Och kammaren började dansa omkring.
Uti natten.

Och spelet gick dåligt, ty syn blef för tung,
Att "ljusligen" skilja en knekt från en kung,
Uti natten.

Men gubbarna började nicka *god natt*,
Tills en efter annan *dröp af*, der han satt,
Uti natten.

Och tyst under bordet, som i en alkof,
Der låg herr borgmästarn med rådet och sof,
Uti natten.

Men ungdomen smög sig ur borgmästarns sal,
Och mente tro på, att det var en skandal
Uti natten!

I det gröna.

Solen ler från himlens tält,
All naturen glädes:
Bruna näsor, gröna fält,
Blommor allestädes!

Fjäriln svingar lätt och gladt,
Gök och lärkor sjunga.
Floras barn i sommarhatt
Små zefirer gunga.

Viken, nyss så spegelklar,
Häfver sakta barmen:
Ægirs döttrar Vestan tar
Artigt under armen.

Ungdom samlas, par om par,
Festen att försköna:
Vårt ämabla värdfolk har
Maj-bal i det gröna.

Hurtigt polskan går och vals,
Broms och småkryp undra.
Klockarfars fiol ger hals,
Så att bergen dundra.

Vänligt kastar sol'n sin glans
Öfver föremålen:
Ungdomen i lek och dans,
Gubbarna vid bålen.

Punsch och bischoff öfver lag,
Bricka efter bricka!
Hurra, gubbar! här är jag,
Värdens skål vi dricka.

Hör han svarar sjelf på skål'n,
Kan man bättre svara:
"Gubbar vi ha mer i bål'n,
Låt oss glada vara."

"Icke skaptes menskans själ
Blott till sorg och suckan:
Adams barn behöfva väl
Lite *luft i luckan.*"

"Frid och fröjd är mitt humör,
Med och utan fyrkar.
Aldrasist, till dess jag dör,
Glädjens gud jag dyrkar."

"Dricka ur och fylla på,
Kan väl ej förtyckas!" —
Bröder! den som talar så,
Är väl värd att tryckas.

Nyårs-sång.

(1853.)

Välkommen främling! Fast jag dig ej känner,
Jag helsar dock som vän med fröjd och hopp.
Om se'n vi skola skiljas såsom vänner,
Det få vi se vid målet af ditt lopp.
Jag vet ej ännu hvad du för i skölden:
Om du bär värman eller nordan-kölden
Inom ditt hjerta för mitt sanna väl.
Dock, hur som helst, du skall mig ej förtrycka.
Af tiden tigger jag ej lifvets lycka;
Från jordens dimmor lyfter jag min själ.

Från ljusets fader kommer all god gåfva.
Mitt hjerta älskar att tro Gud om godt.
Jag vet hans löften hålla hvad de lofva,
Då jordens löften äro drömmar blott.

Jag vill ej börja året med att klaga,
Jag vill med kärlek af Guds kärlek taga
Hvar gåfva som han ger, om än bekymrens lott.

Kom tid och öde, glädje eller smärta!
Den gode Fadren jag förtror mitt väl.
Förtröstans källa porlar i mitt hjerta
Och hoppets harpa klingar i min själ.
Jag lyssnar gerna till de toner klara,
Ty hjertats lycka fästad är dervid,
Och under lifvets korta vandrings-tid
Behöfs väl mera, för att lycklig vara,
Än *tron på Gud* och i vårt hjerta *frid?*

En man "i verken".

Jag ger hin att gå här längre,
Jag från staten tar min hand.
Tjenstevägen blir allt trängre
Som ett fullsatt kålrotsland.
Ofta har jag stått med suckan
Uti posten dagen om,
Länge lekt "*tittut*" i luckan,
Bugat mig för hvem som kom

Ingen möda har jag sparat
Som de höga för mig stämt.
För hvar förman har jag parat
Hufvudet med tån alltjemt.

Jag har låtit skägget växa,
Följt i allt med tidens elf,
Jag har bjudit uppå sexa
Till och med kamrerarn sjelf.

Ingen lycka dock jag sporde,
Såsom extra går jag än.
Uti tullen tjenst jag gjorde,
Lika djefluger var den.
Jag ref opp båd' lack och snören,
Undersökte minsta korn,
Jag var bror med kontrollören
Och stod väl hos inspektorn.

Uti rådstun och i banken
Sprang jag bittida och sent.
Uti hofrätten — och fanken
Vet hvad verk jag icke tjent.
Jag har sprungit på visiter
Oförtrutet år från år.
Ack! med sådana meriter
Står jag ändå der jag står.

Nej! jag mig ej längre speglar
I ett hopp så vanskligt än:
Jag tar hyra bums och seglar
Bort till Kalifornien.
Sacramentos guldkust vinkar
Som ett nytt förlofvadt land;
Jag tar med mig stora hinkar,
Fyller dem med gyllne sand.

Kanske hem jag sedan vänder,
Se'n jag samlat har bastant;
Öser guld med fulla händer,
Köper stenhus för kontant.
Ack! jag ser mig allaredan
Omhöljd utaf gunst och nåd —
Vasabandet först, och sedan
Titel af kommerseråd!

Lifvets vexlingar.

Strid och vexling menskan följa
Genom lifvets dunkla dröm,
Der vi ängsligt stå och skölja
Trasorna i tidens ström.
Än åt lyckan man sig gläder,
Än man naggas bit från bit,
Än man drifs för vind och väder,
Som ett yrfä hit och dit.

Lifvets gång är enahanda:
Ingen rast och ingen ro;
Är man född i Haparanda,
Skall man dö i Falsterbo.
Underlig är menskans vandel,
Om man den betraktar rätt.
Bäst man snusbod har och handel,
Sitter man på *taburett*.

Fåfängt går man här och koxar,
Att sitt öde se förut.
Är man född att mota oxar,
Blir man rik grossör till slut.
Stundom för att gifmild vara,
Känner lyckan ingen gräns.
Mången ifrån fändrik bara
Knogat upp till excellens.

Så man ser ock mången vandra
Arbetsam, men dock i nöd,
Medan, uti lättja, andra
Simma uti öfverflöd. —
Roligt vore det att veta
På hvad grund det så är ställdt,
Att en del skall ha det feta
Och en annan stå på svält.

Dock, hvad kan det, på det hela,
Röra oss, jag fråga vill?
Ödets makter med oss spela
Utan att oss spörja till.
Fåfängt är det, att vi spana,
Hvarför ödet så befallt; —
Men det är ju menskans vana
Lägga näsan uti allt.

Tröst.

Statt upp, min själ! och fatta mod,
Och gråt ej tröstlös på ditt läger,
Ty sorgen skämmer blott vårt blod,
Så säkert som ett ordspråk säger:
Att kringlan finns i bagarbod.

Nog är väl kroppen stygg ibland,
Odräglig, svår och obelåten,
Men sörj ej öfver detta band,
Ty har man tagit fan i båten,
Så bör man också ro'n i land.

Du vet ju, att när kroppen blir
Jordfästad här i dödligheten,
Förstörd af punsch och bäjerskt Bier,
Så far du bums till evigheten
Liksom den snabbaste kurir.

Af dig är hvarje stjerna känd,
Fast du enfaldig här är vorden.
I himlen känner du hvar gränd,
Och derför längtar du från jorden,
Liksom du fått en broms i änd'.

Ja! kroppen snart förmultnad är,
Men uppå gyldne vingar flägtar
Du sjelf i himlens luft så skär,
Och lefver der af ljus och nektar,
Och ej af kabeljo som här.

Nyårs-stump.

(1861.)

Det gamla år är slut. Ja gudskelof!
Det var ett ruskigt år kring land och vatten.
Än rök ett halmtak, än förgicks ett skrof,
Peruker flögo, då man lyfte hatten.
I moln stod himlen, och vårt gamla klot
I ny och nedan hade vattusot.

Den gamla solen ingen värme gaf,
Och broms och småkryp gömde sig i mossan.
Neptun gick vresig omkring alla haf,
Och Flora kämpade hvar dag med frossan.
Likdan var vintern. Ack, ni mins det nog:
Man kom ej fram, om man ej for med plog.

Af häpnad slagen stod all verlden stum:
Italien segrar, tyrannit går under.
Och Påfvens hus med elfvatusen rum
Står klent och darrande på sina grunder.
Nu gäller det, och kommer derpå an,
Hvad Kejsarn eller *Pater noster* kan.

I öfrigt tyckes verlden vara lugn.
I Norge glunkas litet om baptismen.
Af oss har Danmark fått en kakelugn,
Att sätta värme i skandinavismen.
I Ryssland är man artig till den grad,
Att man i Petersburg har *Aftonblad*.

Hos oss har tiden tagit skatt ibland:
Vi rabbla ännu opp de långa buden,
Och erkänt har till slut vårt kristna land,
Att menniska som vi, är också juden.
Nog var det rätt att han *kom under tak:*
Hvad gjorde det, att näsan ej var rak?

Vår kröning gick galant, och präktig var
Med guld och purpur, kronor och rubiner,
Trumpeter, riks-stånd, kåpor och standar,
Och utur grafven gamla Caroliner,
En trupp i kyller, som allvarlig red —
Jag såg dem ej, jag var ej bjuden med.

Vårt riksmuseum huggs och hamras på.
För dess fullbordan tycks man riktigt skygga:
"*Om Herran icke bygger huset, så*
Arbetas fåfängt utaf dem som bygga".
En ny förbistring kanske, ja, hvem vet,
Som fordomdags vid Babelska muséet!

Jag kan ej finna ringaste reson
Att anse lärdom mager nu för tiden:
I Upsala vi haft en promotion,
Der hvar högvördig fått — en hatt af siden.
Och det slags lager aldrig minskas, ty
Hos Söderström man köpa kan en ny.

Vårt jernvägs-arbete har gått med fart,
Och lotteri på köpet fick nationen,
Ett frispektakel utaf egen art
Med hjul af spegelglas för reflexionen.
Der kan man se, som förr, ännu i dag,
Att öfverallt — *har nöden ingen lag.*

Hvem nekar, att *i gamla Svea land*
Den *sattsen oförändrad* sig behåller,
Att törst och tapperhet gå hand i hand?
Det kan man se af *Enstas* protokoller.
Då man kan handskas så med Sverges Lag,
O! tempora! o, mores! suckar jag.

På många frågor ha vi ej fått svar,
Och våra riksstånd är den värsta plågan.
Upsala-rucklet står ju också qvar,
Och olöst än är *medicinska frågan.*
Men hon har tillgång uppå medicin —
Får hon ej lösning då, så vete hin!

Nu gudskelof! vi slippa söl och sudd,
Nu kan man köra bäst man vill och vända.
Och nu, gästgifvare! *hvar är din udd*,
Sen passbestyret ramlat öfverända?
En ann' Institution har fallit se'n,
Då galgen refs, och enkan köpte sten.

Vårt land skall också *folkbeväpning* få.
Motion är nyttig på den svenska gröten.
Hinc robur et securitas bör stå
Som ett memento, ristadt på musköten.
Soldater bli vi i hvarenda bit:
Det blir ej godt att sticka näsan hit.

Vår stad har klagat öfver brist på ljus,
Att gasen brinner som den sämsta lampa.
Man talar ej om rep i hängd mans hus,
Jag annars talte om Carlskronas hampa.
Min sångmö har en viss belefvenhet:
Hon talar just ej om allt hvad hon vet.

Farväl, du gamla år! ditt värf är slut:
Nu kan du lugn och obekymrad vara.
Farväl, som du, jag också pratat ut:
Min sångmö skall i nyårs-ottan fara.
Förlåt, godt folk! att jag så tanklös står,
Och glömmer bort att önska *godt nytt år!*

Det farliga nätet.

Den lömska spindeln sina trådar spinner,
En led figur med bof-fysionomi.
Hans ögon listigt öfver nätet brinner,
Om något rof han spana kan deri.
Flyg varsamt, fluga! akta dig för nätet,
Kom ej för nära spindelmajestätet.

Men flugan flög ändå. Men ack! hur gick det,
I blinken hon i röfvarkulan satt.
Banditen spejade omkring distriktet
Och flög på rofvet som en tigerkatt.
Till bouppteckning han embargo lade
På vingar och på allt hvad flugan hade. —

Jag vet ett spindelnät också i staten,
En dyster liga af procentarpack.
För Guds skull, yngling, tigg dig heldre maten,
Och sälj i nödfall heldre bort din frack.
Men sky för ligan, hon har dåligt rykte:
Procentarn lefva skall på den betryckte.

Lyd mina råd: sky värre än för satan
Galgsedelshjelpen, den tar snöpligt slut.
Och skyr du ej, så går du snart på gatan,
Och ditt förderf blir större än förut.
Ty vägen dit går fort: den bästa trafvarn
Är hvarje sedel, ställd "*Till innehafvarn*".

O, Svea! ställ dig ytterst uppå skären
Och fatta hydran uti lufven fort,
Och slunga den från dina landamären,
Hvälf Åreskutan sedan för din port.
Finns ej Hundturken eller Hottentotten,
Välan! så störta den i hafvets botten.

På min födelsedag.

(Vid rakspegeln.)

Så är du född i dag, min vän!
För många herrans år.
Och gudskelof! du frodas än,
Fast spräckligt är ditt hår.
Men ack! du är ändå till slut
Så gammal ej, som du ser ut.

Nu sitta vi här *vis-à-vis*
Och titta på hvarann.
Min gubbe! du skall genast bli
Så snygg du nånsin kan.
Det gäller visst ditt eget skinn —
Håll mun! nu skall du tvålas in!

Si så! nu är du blank ock fin.
Tänd din cigarr och rök!
Din kind är slät som ett porslin,
Och hakan som en lök.
Sätt ljus uti ditt ögas glugg,
Var glad, stryk upp din gamla lugg!

Jag önskar dig än många år
Och allt hvad kärt och godt;
Och säkert om du lefva får,
Så dör du ej så brådt.
Se icke trumpen ut, gif akt!
Låt hjertat slå i munter takt.

För tungt bör man ej verlden ta,
Och den i skuggor klä.
Man bör väl något folkvett ha,
Då man ej blef ett *fä*.
Var glad, att du fått *mensklig* mine —
Du kunde varit skapt som — *svin*.

Jag tål ej folk, som blott till knot
Sitt hela sinne stämt.
Det kliar alltid i min fot
Att höra klagan jemt:
Som det blott fanns på lifvets stråt
Surlimpor, slottskansli och gråt.

Än är det soln, som är för varm,
Än är Guds dag för lång;
Än är det regnet, som gör harm,
Än är det vindens sång;
Än är vårt klot för rundt och skumt,
Än är det ödet som är dumt.

Men dummast är ändå du sjelf,
Om allt i svart du såg.
Tror icke du, att tidens elf
Har guldsand i sin våg?
Kan du ej annat se än mist,
Gå då och häng dig, först som sist!

Men du som jag i spegeln ser,
Med blicken full af fröjd!
Det gör du rätt i, att du ler
Och tar din dag förnöjd.

Din tid med jemmer ej förspill:
Låt jorden dansa som hon vill.

Farväl! gå nu till dina värf
Med fröjd och ej med gråt.
I lifvets strid haf mod och nerf!
Så går din väg framåt.
Var lugn, gör rätt, var fast som stål! —
I qväll vi träffas vid en bål.

Första Maj.

(1850.)

Är detta våren! finns det ingen annan,
Än denna dimfigur som kallas Maj?
Fy tunnor tusan, bröder! hit med kannan!
På vårens fest man fryser i kavaj.

Så var det icke uti fordna dagar,
Ty skön och blomsterklädd var första Maj.
Då gingo damerna i lätta kragar
Och herrarna i byxor af kitaj.

Nu fryser man, så att man tändren hackar,
På Djurgå'ln går man pelsklädd af och an:
Gå nu i kitajsbyxor — jo, jag tackar!
Gå nu i vårens florsdrägt, om ni kan.

Besitta den som gjorde opp kalkylen
Att flytta Maj. Fall usling! för min dolk:

Dö, eller gif oss åter gamla stylen,
Då Maj och Flora sågo ut som folk.

En blomsterkung var Maj i fordna tider,
Och skön i norden var hans blomsterfest.
Nu som en trashank kommer han och rider
Hvart år *barbacka* på sin kröningshäst.

Nej! låt oss fira, såsom förr var ämnadt,
Den första Maj, då våren grönklädd står,
Och vi till Vogel våra skinnplagg lemnat; —
Då först, men icke förr, då är det vår!

I Eden.

Fordom uti paradis
Lefde man på annat vis.
Sällskapslifvet var honnett,
Enkel var dess toilett.
Adam brukte, som vi hört,
Aldrig frack, men bara skjört.

Evas drägt var rätt och slätt —
Inga strumpor, ej schalett.
Håret som en schal hon bar,
Vaden såg man som den var.
Klädningstyg hon aldrig fått —
Fikonlöf till förklän blott.

Vår och sommar var det jemt,
Fogelsång och lek och skämt.

Sjelfmant växte skog och äng;
I hvar buske var en säng.
Ingen brandvakt hade lof
Störa nattron, då man sof.

Aldrig sörjde man för mat:
Ärter, sparris och spenat
Växte som den största skog,
Utan spade, harf och plog.
Räddisor som stora klot
Stötte man alltjemt emot.

Menniskan var oskuldsfull,
Hof-rätt fanns ej, och ej Tull.
Eva gick, som hon var van,
I sin lustgård hela dan.
Adam följde sin natur,
Drufvan sög och tog en lur.

Adam lefde med sin fru
Ett helt annat lif, än nu.
Ingen sorg man visste af:
Tiden gick i tripp och traf
Mellan hjertats O! och Ack!
Kyssar och persilje-snack.

Snart dock flydde lyckans rus:
Fan kom in i Adams hus,
Tyckte om det som var bart,
Eva om hans äppel-kart.
Och så tog all glädje slut —
Adam fick en engla-stut.

Romans.

"*Stundom äfven vaken drömmer jag*",
Ni kan höra *ett* utaf bevisen:
Jag gick ut en vacker vinterdag
Att förlusta mig en stund på isen.
Utom att det hör till goda ton —
Lika godt, man måste ha motion.

Det blef skumt utöfver sjö och land,
Solen hade släckt sin bleka flamma.
Öfver skogens dunkelgröna rand
Månans anlet syntes i detsamma.
Ack, jag blef förtjust, jag det tillstår,
Fast jag månan sett i femti år.

Lika glad jag honom såg igen,
Lika kry han också tycktes vara.
Och jag talte till min lilla vän:
Hvad du lycklig är, o måne klara!
Och med blicken emot himlens tak
For jag ner — uti en öppen vak.

Uj! det var hin håke till motion!
Dödens handske kände jag i lufven;
Men igenom månans attraktion
Kom jag upp igen, fast blöt och dufven.
Efter detta dödens nappatag
Aldrig mera *vaken drömmer jag!*

Bed.

Uppåt bör vårt hjerta se
Och den gode Fadren lofva,
Jorden intet har att ge,
Ty all god, fullkomlig gåfva
Kommer ifrån himlen ned.
Bed, bed!

Skönast utaf allt är bön:
Bedjande hos Gud derofvan.
Ingen lycka är så skön,
Ingen gåfva, som den gåfvan,
Bönens engel manar ned.
Bed, bed!

Tro, att under lifvets lopp
Gud det bästa åt dig gifver.
Gråt ej utan tröst och hopp,
Om än lyckan uteblifver.
Tro, att Gud ändå är med.
Bed, bed!

Bed och hoppas på hans nåd,
Stundens sorger gå väl öfver:
Kommer dag så kommer råd.
Kanske hvad du mest behöfver,
Är inom ditt hjerta fred.
Bed, bed!

Fröjder komma, fröjder gå,
Så ock sorger och bekymmer:
Bäst som himlen synes blå,
Svarta molnet honom skymmer.
Lifvets gång är mot och med:
Bed, bed!

Till en vän då han fick pastorat.

"Vikingasäten, åldriga lundar".

Så hvad det lider
Får man omsider
Utaf Fortuna en önskelig släng.
Länge du glade
Gick här och hade
Gammaldags kapprock och lön som en dräng.
Uppå parnassen en gång så fager,
Frodig och modig tog du din lager.
Sen har du dragits, kutig och mager,
Stundtals med piller och dålig natur.
Adjunkturen
Bröt naturen:
Man kan tröttna på bättre, än vara adjunkt.
Hals och lunga
Blifva tunga:
Stockholms-luften förpestar ett blod, som är ungt.

I Stockholm fan är lös.
Om kroppen skall förströs,
Blir han bräcklig af nattvak, buteljer och mat.
Bröst och vador
Taga skador —
Du är lycklig, min bror, som har fått pastorat.

Tjensten var bister
Som komminister,
Nu kan du hoppas en fredlig minut.
Du slipper höra
Bryggare köra,
Väja för åkare, när du går ut.
Tryggt omkring fälten kan du spatsera,
Tråslitna byxor kunna passera,
Hakpung och bröstkorg börja florera,
Skilda från gatornas eviga pest.
Damm och lera
Ej genera:
Du ser sjelf om ditt landtbruk till nöje och gagns,
Stall och korna.
Sockenbor'na
Lär du än evangelium, än preférence.
Din tuting tar du lugnt
Hvar qväll med din adjunkt,
Än vid brädspelets klang, än i skarp politik.
I er båda
Tycks man skåda
Englahufvu'n i moln utaf *Rettigs* fabrik.

Lyckliga dagar!
Frodiga hagar!
Hanar och hönor och kycklingar små!
Redan du vädrar
Skogarnas tjädrar,
Lax och foreller i brusande å.
Allt på dig lyckan slösande öser,
Ren-ost och tunnbröd, färsk-öl, som pöser;
Bruna, bastanta norrländska töser
Slamra i väfstol och visthus och kök.
Land och vatten,
Sommarnatten,
Stå förgylda af solen vid himmelens bryn.
Genom rutan
Åreskutan
Kan du se med dess snöiga hjessa i skyn.
Hvad vill du mera ha?
Du kan predika bra.
När du sjunger, så har du en ljufvelig röst.
Om ej fanen
Gjort koftanen,
Tändes stjernan af norden väl snart på ditt bröst.

Hvad är en Informator.

En man af akademisk race,
Ett slags apthekare, som krossar
Små kunskaps-frön, som med karbas
Ges in· åt våra söta gossar.

Det i familjer är en sed,
Att han skall till för pojkar vara;
Och derför får han vara med —
Som en nödvändig *smörj-burk* bara.

Salongens ton han ej förstår,
Fast han sin halsduk sirligt knyter —
Och blyg till den grad, att han går
I farstun ut, när han sig snyter.

I kunskap ofta sadelfast,
Han stundom tillhör de tafatta;
Men också är han vanligast
I rangen näst familjens katta.

Skall det en utfärd stundom bli,
Och han får vara med i svängen,
Då sitter pojken inuti,
Och informatorn bredvid drängen.

Hans kall är tungt på många vis,
Och stundom är så svårt att plugga
Latin i mammas *lilla gris*,
Som att få guds-ord i en sugga.

En informator, kära du!
Som till ett sådant kall är slagen,
Han bör ha tålamod som sju,
Och en *iskällare* i magen.

Höst och rusk.

Köld och nordanväder,
Mörkt kring dal och fjell,
Skinn och ytterkläder,
Maglapp af flanell;
Kind af frosten biten,
Blick som stelna vill!
Näsan, stackars liten,
Vet att hon är till.

Alla svårt sig grufva:
Hosta vid hvart steg;
Reumatism och snufva,
Håll och senapsdeg.
Burkar och doktorer,
Notifikation!
Liktal af pastorer,
Kringlor och cession!

Dyra rum och hyror,
Ondt om pengar än;
Hufvu't fullt med myror
Uppå riksdagsmän;

Bönder och baroner
Inom skål och vägg;
Kif om millioner,
Gräl om påfvens skägg!

Jernvägslån och fester,
Foderbrist och kor;
Religion och prester,
Faen och hans mor!
Värst ändå mig qväljer
Utaf alltihop:
Mina tombuteljer
Och mitt spruckna stop.

Är det värdt att sjunga?
Nej, för tusan, nej!
Höst och dimmor tunga
Lifva skalden ej.
Rimmen äro flydda,
Sjelf jag somnar af . . .
Mossbelupen hydda,
Kors på Idas graf!

Lutspelaren.

När qvällen med skuggorna skymmer,
Och solen flyr bort på en gång
Med dagens bestyr och bekymmer,
Då stämmer jag lutan till sång.

När hjertat till himlen och ljuset
Bak stjernornas silfvergardin
Vill drömma sig fjerran från gruset,
Jag sjunger en hymn af Wallin.

Men vill det sig drömma en hydda,
Så lugn, paradisisk och ren,
Der kärlek mot stormen vill skydda,
Jag sjunger en sång af Franzén.

När vemodet plötsligen spinner
Sitt moln omkring hoppet, som ler,
Jag sjunger, tills molnet försvinner,
En nordmannasång af Tegnér.

Så gungar jag fram med min luta
På lifvets oroliga ström:
Må andra det verkliga njuta,
Jag gläds och är säll i min dröm!

Bostället.

Min Gud, så trefligt! fyra rum
Och kök — och allt nyrepareradt!
Och fönsterrutor nitton tum,
Just herrskaps-likt och väl rangeradt!
Här i sängkammarn får du lof
Att se, hur solen vänligt skiner —
Ack, titta! hvilken söt alkov
Med tryckta netteldruks-gardiner!

Amanda! om du vore här,
Och såg, hur jag här går och stökar!
Förmaket är rätt nätt, och der
Stå dina kära blomsterlökar.
I salen, blekröd till sin färg,
Murgrönan sig kring taket slingrar.
Pianot utaf *Söderberg*
Står blott och väntar dina fingrar.

Och hvilken utsigt! hulda, kom!
Se holmen der vid "*Prestens udde*",
Der solen just går ned, liksom
Hon tänkte ta den till sin kudde.
Och der, hur vexla skog och slätt
Romantiskt mellan berg och byar!
Och vattnets spegel, violett,
Tar färgen utaf qvällens skyar.

Du kan ej tro, hvad jag är glad!
Af höns jag har en evig skara.
Tolf gäss i vassen ta sitt bad,
Och grisar präktiga och rara.
Der nere korna gå i bet,
Och *grålle*, tjudrad vid sin lina.
Hvar oxe, som vår prost, är fet,
Hvart får, som länsmans tjocka Stina.

Jag lycklig är på sätt och vis,
Men timmarne gå ändå sena.
Visst har jag här ett paradis,
Fast jag, som Adam, går allena. —
Men ack! då i sin blomster-skrud
Midsommarn firas gladt och värdigt,
Då för jag hit dig såsom brud —
Då först är paradiset färdigt.

Den dumma mannen.

"Min man är dum," utlät
Sig en gång fru von U*** —
Man vet nog hvarför det:
Han henne tog till fru.

Sjung!

(Svar på ett bref.)

Ack ja! om blott jag kunde
Och rätt förstod mig på,
Jag gerna eder unde
En visa då och då.
När skoj och buller störa,
Flyr sångmön, ett tu tre.
Hvad tusan vill man göra,
Min *aldrasötaste*?

Om dagen hör jag staten,
Om natten sömnen till.
Att nödigt sluka maten,
Jag knappt får sitta still.
Och böljorna och stormen
Ge föga tid till skämt:
Lifflänningar och Norrmän
De slitas om mig jemt.

Bäst min pegas hörs stampa,
Och uppåt flöja vill,
Från Ryssland kommer hampa,
Från Norge kommer sill.
Och sången, "gudastrålen",
Flyr bort med lyrans gull
För skånska alkoholen
Och stenkols-os från Hull.

En herrlig plats just denna
Att sätta skalder på!
Här finns för bläck och penna
Ej minsta fnask att få.
Jo, skepp och ryska flugor,
Kaptener ut och in,
Och torsk och röda stugor,
Och get- och killing-skinn!

Hur vill jag, arme, sjunga!
Du ser ju sjelf reson.
Mig fängsla bojor tunga:
Skall jag ta permission?
Nyss kom en last från Rio,
Och fan är lös igen. —
Sandhamn, år femtinio:
Adjö, min glada vän!

Min gamla och min nya frack.

Min gamla frack! jag nödgas mot min vilja
Dig afsked ge. Se så, blif nu ej stött!
Gråt icke så, det gör mig ondt att skilja
Dig från en tjenst, som du så troget skött.
Du kan ej räknas mera till de unga,
Jag kan ej ge dig mer än hjertats tack.
Fast ordet häftar sorgligt på min tunga,
Det måste ut: *farväl, min gamla frack!*

Hvad allt ändå är vanskligt här på jorden!
Du var dock ny för elfva år i dag.
Nu är du snäf och gammalmodig vorden,
Och vräkt och utdömd utaf modets lag.
En gammal vänskap dock för dig jag känner:
Och förr'n du hängs i någon klädståndsdörr,
Kom, låt oss dricka brorskål och bli vänner,
Du gamla hedersknyffel, nu som förr!

Med dig hur ofta stod jag ej i salen
Hos mina förmän, bockande och fin!
Hur sprättigt flög jag ej med dig på balen
Med smala skört liksom en beckasin!
De bruktes *då* helt spetsiga och lätta
Och flögo högt vid minsta battemang:
Nu hänga de, som när man brukar sätta
En tung ridå för en tableau-vivant.

Men modet har sin nyck, och tidens tänder
Ha på din lifstråd gnagt, till dess du sprack;
Och mer än *en* gång ingen rock man vänder —
Alltså farväl, min gamla hedersfrack!
Din långa tjenstebana är förliden —
Min nya frack jag fått *modern och bred* —
Den sista tjenst, du gjorde mig i tiden,
Var då jag svor kung Oscar trohetsed.

Min *nya frack!* med dina breda vingar
Hjelp mig att stiga i befordran snart!
En bättre lön, som mera fylligt klingar,
Det vore i min ficka något rart!

Tänk om det hände! Hjelp mig då att prisa
Rättvisans ofta dolda gudamakt;
Men vill ej lyckan ge mig det, så visa
Med hela *bredden* henne ditt förakt!

Vår-rim.

O! hvad kip, O! hvad pip
Uti skog, uti dal,
Uti björk, uti al!
Det är klang i hvar knopp,
En fiol i hvar topp.
Trast och siska har höjt
Hvar sin piccola-flöjt;
Och i granens karbas
Kuttrar orren sin bas.
Det är vår, det är vår!
I hvar åder det slår
Blott försoning och frid;
Det är kärlekens tid.
På hvar gungande gren,
Se, hur sött *liten-en*
Spetsar näpet sin mund
Med en ann' i förbund.
O! hvad pip, O! hvad kip!
Och en kyss, det är allt:
Ingen lysnings-anstalt,

Ingen bakelse-fest,
Ingen punsch, ingen prest.
Det är bröllop på stund,
Uti samma sekund,
Som man kysses på mund.
Ingen högvördig man
Nånsin klandra det kan:
"*Det går an, det går an!*"
O! du herrliga vår!
Ingenting öfvergår
Din förtrollande kraft.
Sodavatten och saft,
Punsch och kosteligt vin
Och likör superfin
Är ett fnask, är ett noll
Mot den enklaste fåll,
Mot den ringaste bit
Af din gröna habit.

Kors! hvad du är gentil,
Hvad du har för en grace,
Om man ser din profil,
Eller ser dig en face!
Hvad är guld, hvad är namn,
Hvad är allt hvad jag drömt
Om allt stort och berömdt,
Mot den öppnade famn,
Som du räcker mig ömt?
Låt mig hvila en stund
Just så här vid din barm,
Låt mig pussa på mund,
Låt mig drömma mig varm

Här på blommande strand,
Låt mig pussa på hand
Och förnimma din röst,
Full af kärlek och tröst!

Erotisk fantasi.

En liten glad och treflig visa,
Mitt herrskap, jag nu sjunga vill.
Den handla skall om lilla Lisa,
Som hör mitt ömma hjerta till.
Vår kärleks ljufva månskensstunder
Ha mången skönhets afund väckt —
"*O, kärlek! jords och himmels under,*
Gudomlighetens andedrägt!"

Jag vill min lyras strängar spänna
Till högsta ton-art, som jag vet.
Jag vill att verlden skall få känna
Elise i sin fullkomlighet.
Som dufvor kuttra vi tillsamman,
Och innan kort vårt bröllop står.
"*Hon offret är, jag offerflamman,*
Som präktigt emot himlen går.

Det är ej värdt att längre bida:
Ljud högt, min kärleks ömma drill!
"*Det klappar i min venstra sida*",
Då hennes lof jag sjunga vill.

Min visa skall af lågor flamma
Och pressa mången ömhets tår.
Ni skall få se den med detsamma,
Så fort jag henne färdig får.

Visa på förstuqvisten.

Jag sjunger *hi!* och jag sjunger *hej!*
Ty jag vill lustiger vara,
Och sjunger visor för annat ej,
Än för att sjunga dem bara.
Och frågar någon mig hvarför det,
Så svarar jag blott, att Gud han vet
Hvarför en liten fågel sjunger.

När Stockholmsbon kallar landet *trist*,
Och kan dess fröjd ej begripa,
Då sitter jag på min förstuqvist
Och röker fryntligt min pipa,
Och tror, att landet är fuller bäst,
Att trefnan är uti stan blott gäst,
Men har sin fastighet på landet.

I staden nödgas man vara sprätt,
Och hufvudsakligt utvändigt,
Se till att kläderna sitta slätt
Och gno och borsta beständigt.

Men här på landet gör man ej så:
Här är min nattrock min *paletå*,
Och friheten vårt bästa smycke.

Jag har ej skatter, jag har ej guld,
Och ändå har jag ej ringa,
Ty jag har födan och ingen skuld
Och inga björnar som springa.
Den lilla landtgård jag har, är min,
Och vänner har jag som *titta in*,
Och gästfri är min lilla stuga.

Jag lefver glad och jag lefver fri,
Ty jag kan skämta och sjunga,
Och fanns i lifvet ej raljeri,
Så blefve dagarna tunga.
Men om bekymren ock stöta till,
Så tar jag lyran och slår en drill,
Och så är hela sorgen öfver.

I månskenet.

Melodi: "Jag fattige lappman".

Förtjusande måna!
Litet pengar mig låna;
Ty förbi är nu vorden
Min kredit här på jorden.

Hin håle nu tar mej!
Alla svara: "jag har ej".
Och så ha mina björnar,
Klor och näbbar som örnar.

Barmhertige frater!
Himlahvalfvets dukater
Du behöfver blott sopa,
Och slå på mig en skopa.

Men slå dem så varligt,
Ty det kan vara farligt,
Att de klyfvas i kanten,
Som hos oss silfver-slanten.

Jag skall icke spara.
För jemförelsen bara,
Af den sort, som du sänder,
Visa för *Rikets Ständer*.

Men hjelp mig ur sorgen,
Du skall ärligt få borgen;
Få en suck uti bönen,
Och inteckning i lönen.

Så menskan är vorden,
Född och uppfödd på jorden,
Att på *himlen hon hoppas*,
Tills i grafven hon stoppas.

Sång för ångfartyget Strömkarlen.

På Ångermanna-elfven.

I fordom hvimlade rå och troll
I skog och mark och i berg och lunder,
Och hvar och en hade då sin roll
Att föra ut i naturens under.
Då lekte elfvor i sommarnatten,
Och strömkarln slog uti flodens vatten
Sitt strängaspel.

Men rå och tomtar ha flytt sin kos,
Man störs ej nu utaf trollen ständigt.
Det tros att månan af dem bebos,
I thy man sett dem med tub behändigt.
Men när de flydde från oss och jorden,
Blef strömkarln ensam af dem i norden
Med harpan qvar.

Men harpan slog han i vredesmod
En gång mot Ångerman-elfvens stränder,
Och flux blef harpan en drake god
Med ångmaskin och med eld och bränder.

Så glömde strömkarl sin fordna vandel
Och slog sig käckt på kommers och handel
I nordanland.

Nu ha vi ångbåtar i parti,
Och tänk hvad mängd utaf spekulanter
Med stora pungar med pengar i
Skall strömma hit ifrån alla kanter;
Vår skeppsfart blomstra, vår handel ökas,
Och glömda dalar och fjell besökas
Af industrin.

Så låt oss vidga vår hamn och stad, *)
Och bygga packhus vid *Tullhansgrundet;*
Och magasiner, en evig rad,
Kanal och vindbro i *Södra sundet,*
Och tycks *Kronholmen* vår hamn genera,
Med ångbåtskraften vi den bogsera
I hafvet ut.

Flyg, raska Strömkarl, framåt med hast,
Din skål nu drickes i punsch som duger,
Och *nykterheten* får stå sitt kast:
Det kan ej hjelpas, ty *sjön han suger.*
Med fröjd och sång vi dig gratulera
Med mycken framgång att spekulera
I nordanland.

*) Hernösand.

Flickan vid forsen.

Jag vet väl hvad du sörjer för
Och våndas dagen om:
Du ångrar att du tog min vän,
Som aldrig återkom.
I dag, i går,
I morgon än,
Från vår till vår
Jag sökt min vän,
Och söker år från år.

Du strida elf! jag såg hans färd,
Då aftonstjernan brann.
Om morgonen vid fallets brant
Hans båt jag splittrad fann.
I dag, i går,
I morgon än,
Från vår till vår
Jag sökt min vän,
Och söker år från år.

Jag frågar sol'n om morgonen,
Om hon min brudgum sett.
Jag stjernorna förgäfves sport,
Jag floden fåfängt bedt.

I dag, i går,
I morgon än,
Från vår till vår
Jag sökt min vän,
Och söker år från år.

Min kind har ingen blomma qvar,
Mitt öga ingen tår.
Mig lifvet ingen tröst kan ge,
Mig döden ej förstår.
I dag, i går,
I morgon än,
Från vår till vår
Jag sökt min vän,
Och söker år från år.

Men ingen sorg är evig född,
Och min har ock ett slut,
När döden tar min sista suck,
Och lifvet andats ut.
I dag, i går,
I morgon än,
Från vår till vår
Jag sökt min vän,
Och söker år från år.

Första snön.

Ack! se det snögar för första gången!
Det muntrar sinnet, det muntrar sången,
Och ingen snö, efter gammalt rön,
Är så välkommen som första snön.
Att se hvar fallande silfverstjerna
Till fönstret springer man då så gerna,
Och sjelfva gubben, fast full af gikt,
Från soffan skuttar till fönstret qvickt.
De som ha hästar och slädar, springa
Och på betjenter och kuskar ringa:
De måste sno sig, och det med fart,
Och feja slädarna blanka snart.
Det hjelper ej, om de för balansen
I somras sattes på assistansen,
Man kan i vinter, för samma gagn,
I stället sätta dit opp sin vagn. —
I händren klappar så mången flicka:
Han kommer säkert, det kan ej klicka,
Med rack och hästar så elegant —
Det vore annars rätt nonchalant!
Får man ej åka på första före,
Se'n är det värdt knappt ett kopparöre.
Liksom den bal är ej rolig alls,
Der man får *sitta* den första vals.
De unga sprättar sin fröjd knappt styra:
Med slädar blanka och hästar yra

Man lysa skall, som om kungen kom,
Och hvad det kostar ej bry sig om.
Ty ack! derom är ej värdt att tala,
Det skall en flicka en gång betala.
Tänk, om det flickor ej fanns till slut,
Gud vet, hur man skulle slå sig ut.
Jag älskar vintern, den nordiskt friska,
Om också vindar med isbark piska
En vinterdag min fysionomi
Och locka rosorna opp deri;
Ty skön är norden uti mitt tycke,
Då Bore målar sitt vinsterstycke,
Och marken göms i den kalla snön,
Och bjellerklangen hörs öfver sjön,
Och isen glittrar, och snömos gungar
På trädens grenar i skog och dungar, —
Och taflan se'n, för effektens skull,
Fernissas öfver af solens gull.

Ack, sköna vinter! välkommen åter!
Jag sommarns fröjder visst icke gråter,
Fast det var roligt att hand i hand
Med flickor springa *enk-lek* ibland.
Får man med dem ej bland blommor rasta,
Man får i stället nu snöboll kasta,
Och åka kälke och tumla kring,
Och *hoppa kråka* och *gömma ring*,
Och dansa *polka* och *dra en spader*,
Och bli intagen i ordensgrader,
Och på spektaklet se Jenny Lind,
Och se och höra sig döf och blind.

Men nu, min sångmö! din sångkonst spara,
Jag måste bort på en sexa fara.
Och äfven derför jag nu gör slut
Att läsarn också kan åka ut.

Kärleken.

En gång var jag dödligt kär,
(Kärlek är en sjuka,)
Trumpen var jag jemt och tvär,
Liksom kära bruka.

Se'n blef jag förlofvad karl,
Skröt förnöjd med ringen.
Men jaloux min sköna var —
Och min glädje ingen.

Men så slog hon opp i hast,
Tredje dagen redan.
Jag fick åter glädjen fast,
Och — behöll den sedan.

Aldrig, sedan jag blef fri,
Glömmer jag den färden:
Jag vill aldrig mera bli
Kär för allt i verlden!

Sorg, Bekymmer, Tröst.

Sorg och bekymmer äro jordens barn.
Vid tidens strömfall byggde de sin qvarn,
Att krossa menskors bröst i evig tid
Och mala sönder deras fröjd och frid.
Så länge tidens flod ej dämmes opp,
Går kugg i kugg i oafbrutet lopp.

Med hvarje hjerta som i stoftet slog,
Den matas skall, och aldrig blir det nog.
Men ack! jag tänker: låt mig lida än!
Hvad qvarnen krossar, får jag nog igen;
Deruppe hvarje fröjd, som här förgår,
Som saffransbullar jag tillbaka får.

För hvarje qval på lifvets dunkla färd
Ha vi valuta i en högre verld.
Den trösten är en skänk, som hoppet ger —
Och jag beslutat att ej gråta mer.
Ty när jag rider uppå hoppets staf,
Blir färden ej så svår på tidens haf.

Jag färdas tryggt, och tänker som kung Ring:
"*Den som är rädd, kan ju gå sjön omkring*".
Då böljan svallar och då stormen gnyr,
Jag vet att det en annan är, som styr.
I hjertats bönkapell jag faller ner
I djup tillbedjan — ack! hvad kan jag mer?

På Vårqvisten.

(1859.)

Min sångmö gläds af solens majestät — fallera,
Hon kan ej hålla mund för aldrig det — fallera.
När jag får sjunga, mår min kropp så bra — fallera:
Jag har till hands en "*Liten Krönika*" — fallera.

Vi hela vintern gått i ler och grus — fallera,
Och ingen vet, hvar Bore hållit hus — fallera.
Tillgången varit knapp på snö och is — fallera,
Han visst har råkat fast för någon kris — fallera.

Ett embete för skogen finnas bör — fallera:
Vi fått en general-skogs-direktör — fallera.
Hvem kunde tjensten bättre anförtros — fallera?
Är det ej skönt att skogen fått sin *ros* — fallera!

På höga namnsdar ges ej mer salut — fallera,
Vår tid kan nog behöfva spara krut — fallera.
Men lärkan sköts likväl uppå försök — fallera,
Fast skytten långnäst blef i kungens kök — fallera.

På Norr ha vi ett ångkök redan sett — fallera,
På Söder få vi kanske också ett — fallera.
Nu får man mat och porter, som är frisk — fallera,
Och krögarn hänger läpp inom sin disk — fallera.

Vårt landtbruk tarfvar nog en kraftig arm — fallera,
Och Lule-elf har fått sin *mönsterfarm* — fallera.
I Lappland skall det bli ett himlalif — fallera,
Då *Gellivare* får lokomotiv — fallera.

Cellfängelset i Fahlun fått en *Fläck* — fallera,
Ditsatt utaf en krigskapten så käck — fallera.
På pöbelns vis upplysningen nu slåss — fallera,
Hvar rektor snart är skicklig till profoss — fallera.

Med nya myntet man ej rätt förliks — fallera,
Men allt är ej så dåligt, som det skriks — fallera.
Lägg blott en sedel i din paletå — fallera,
Så har du innan qvällen säkert två — fallera.

För födan ingen nöd för oss nu blir — fallera,
Så länge det finns blomkål i Algier — fallera.
Hvad sjutton tusan gör väl litet lyx — fallera
I mat och dryck, i kjol och stubb och byx — fallera?

Vårt *jubel* uti Mars var fosterländskt — fallera,
Och gladde hvarje hjerta, som var svenskt — fallera.
Men mången, som ej mådde riktigt bra — fallera,
Var derför icke med hos *La Croix* — fallera.

Nu lägger jag mitt sångarskepp på svaj — fallera,
Och fejar opp mitt stop till första Maj — fallera.
Kanske, som ni, jag går på Djurgåln ut — fallera.
Adjö, mitt herrskap! nu är visan slut — fallera.

Den förskjutne.

Ned från himlapellen qvällen
Sänks med fridens palm i hand.
Månan vänligt blänker, stänker
Silfver öfver haf och land.

Fjäril, ros och siska hviska
Kärleksqväden, par om par.
Jag blott, öfvergifven blifven,
Suckar utan återsvar.

Från ditt milda öga föga
Tröst du ger, o måne klar!
Blott till mina sinnen minnen
Bär du i din silfverchar;

Hviskar, hur den milda Thilda
Svor att evigt blifva min,
Hur vi jorden glömde, drömde
Oss i gudaverlden in.

Ack! vi äro skilda, Thilda!
Fort brann kärlekslågan ned:
Du blef mig ej trogen. . . . Krogen
Svär jag nu min trohetsed;

Drifven omkring jorden, vorden
Irrig som en sinnessjuk;
Dagligt jag förgubbas, dubbas
Snart med silfvergrå peruk.

Släckt blir dock i döden glöden
Af ett brunnet olycksbloss:
Kärlek! hvarför blända, tända
Flammor, för att plåga oss?

Höst-sång.

"*Ack! hvad vårt lif är eländigt!*"
Bäst man har våren och sommaren fått,
Blir det ruskigt ech vått:
Hösten kommer så brådt
Och förstör oss båd in- och utvändigt.

Halfdöd går myran i sanden,
Hela naturen ser surmulen ut,
Som en pojk, som fått stut
Och magistern kört ut,
Och som byxorna bär uti handen.

Blommor och löf uti bundtar
Fösas af stormarnas sopqvast i sky.
Molnen jagas och fly,
Grå och tunga som bly;
Trast och siska ha glömt sina "*gluntar*".

Östan med nordvesten turar,
Piper i skorsten, i vägg och i knut.
Genom rock och sourtut,
I galosch in och ut
Kilar regnet, och vadorna skurar.

Så, bäst jag tankarne samlar
Hemma, så blåser en il ut mitt ljus,
Stjelper bläckhorn och krus,
Tobaks-ask och kardus,
Och "*förgäfves i mörkret jag famlar*".

Tempora tamen mutantur:
Hösten, som vintern, väl en gång förgår.
Under tiden man får
Söka tröst i en tår,
Och i the-vatten hos sina Tanter.

Modet man aldrig bör sänka,
Hur det än stormar i berg och i dal.
Har du sorger och qval,
Kan du ta din pokal
Och bekymren som kattungar dränka.

Fem trappor opp.

(Extrakammarskrifvar-visa.)

Jag sitter stundom och mitt lif begrundar
Uppå en rankig vind fem trappor opp,
Och undrar ofta, om den dag som stundar,
Bär i sin famn fullbordan af mitt hopp.
Men ingen lycka spörjs, och dagar fara,
Som solens boll i enahanda lopp —
Men jag är ung, och då kan man ju vara
Rätt nöjd uppå en vind fem trappor opp.

Hvad det är skönt att bo så högt från jorden,
Från gatans buller, menskolarm och stök!
Ur fyra rutors fönsterglugg mot norden
Jag har min fria utsigt åt ett kök.
Der trippar Sara, trind liksom en ärta,
Med glas och brickor, mången skål och kopp:
Ack! hvilken utsigt för ett känsligt hjerta
Uppå en rankig vind fem trappor opp!

Dock, Gudi lof! ännu har aldrig magen,
En tomsäck lik, uppå sin herre hängt:
Jag frodas skäligt, skrifver rent om dagen
Tolf, femton ark, hvad andra dumt ha tänkt.
Det hjelper icke. Magen ej förbyter
Sin hajnatur, fast kassan säger stopp.
Jag vet det väl, om än allt annat tryter,
Så fins ändå aptit fem trappor opp.

Min kamlottskappa kommen är till åren,
Men varm ännu, fast något sliten bak;
Min hatt betäcker väl de blonda håren,
Fast något rödbrun som ett koppartak.
Blott man ej svälter eller fryser bara,
Om strumpan ock har en och annan stopp,
Som extra får man ej så noga vara
Uppå en rankig vind fem trapppr opp.

Men lyckan kommer väl, fast hon i striden
Om tjenst och lön mig ofta ryggen vändt.
Dock hvad gör det, då jag ändå med tiden
Mig föresatt att blifva president?

På oxens horn satt ju en lumpen mygga
Och drömde om sin jättestora kropp —
Hvad under då, om jag vill luftslott bygga
Och blomsterströ min vind fem trappor opp?

Då qvällen kommer, och för fönsterrutan
Den trinda Sara drar gardin igen,
Vid aftonbrasan klinkar jag på lutan
Melodiskt, eller skrattar med en vän. —
Ack! med en fårbog, smör och limpa bara,
Och med en vän med samma mål och hopp,
Då man är ung och glad, kan man ju vara
Rätt nöjd uppå en vind fem trappor opp!

En liten riksdags-titt.

(1860.)

Jag är en liten fogel jag,
Som flyger hvart jag vill,
Och samlar efter mitt behag
Små ämnen för min drill.
Utöfver diktens ocean
Jag tumlar utan tvång,
Likgodt om påfven eller fan
Blir ämne för min sång.

Hvad skall jag sjunga om? Gud vet?
Det blir väl någon råd.
Och blir det ej, så får det det;
Och jag får be om nåd.
All poesi är blott försök
Att allt i luften ta;
Men det förstås, att någon rök
Får man väl ändå ha.

Bland *dygderna* jag mig beger
På riddarhusets tak,
Och lyssnar genom skorsten ner
Bland sköld- och vapenbrak
I grefvens tid jag rigtigt kom
Att dela ståndets skratt:
Man var ej rigtigt ense om
Motion om *hund* och *katt*.

Det låter godt kring land och sjö,
Att verlden vill bli vis:
Vår långkatkes skall bort — adjö,
Du gamla plågoris!
Men kaffe, nej, låt bli det der
För alla gummors skull:
Låt bönan vara som hon är:
Kom ej med högre tull!

Jag flyger nu från glans och ståt
Till Rikets Ständers hus.
Här ser jag Borgarn gå framåt,
Här hör jag tidens brus.

Och här står pelarn för vår stat,
Och här kan man ha hopp,
Att hvarje pojke blir soldat,
Och *Stäket* muddras opp.

Till hedervärda Ståndets sal
Jag ställer mitt besök.
Der må ni tro, der höll man tal
Mot prygel, så det rök.
Hos presterna jag såg mig om,
Och lade örat till;
Men det var tyst derinne, som
Om tidens flod stått still.

Till riddarhuset vände jag,
Fick plats just jemt och rätt.
Der hånades vårt *brödralag*
På mindre hyggligt sätt.
Jag tänkte: här står illa till,
På tok är verldens lopp:
Italien man frälsa vill,
Men Norge äta opp.

Lefnadsöden eller Den enda sällheten.

A. Är det ej skönt ändå att vara ung?
Hvart helst man ser, ser man blott solar glimma!

B. Jag vet just ej, ty öfver törnsådd ljung
Min bana gick från lifvets första timma.

A. Är det ej skönt att vara gift likväl,
Är det ej just att lifvets nektar smaka?

B. Jag vet just ej, om det kan smaka väl
Att få på ryggen af sin ömma maka.

A. Är det ej skönt att vara rik? Man får
Allt hvad man vill och mången omsorg slipper!

B. Som rik i år, jag fruktar, nästa år,
Få åt min hustru tigga mat och — nipper.

A. Ges då af sällhet ej en enda sort,
Som ödets gunst dig vänligt öfverlåter?

B. Blott den, att hemma bli — då frun far bort,
Och rymma huset — då hon kommer åter.

Valsen.

Af alla jordens dansar, jag våga vill min hals!
Är ingen så gudomlig och rolig som en vals.

Man träffas *första gången*, och tar hvarann i famn,
Fast man å ömse sidor knappt vet hvarandras namn.

Uti hvarandras öga, som i en medaljong,
Man bär hvaranns porträtter i öppen danssalong.

Man flickan tar om lifvet och trycker hennes hand,
Kanske man ock tillbaka "en tryckning får ibland."

Om hon i valsens hvirfvel vid kavaljerens arm
Sig hänger fast, det väcker ej etikettens harm.

Men bjuder du på gatan din arm för halkans skull,
Hon svarar: "nej, jag tackar!" — och faller heldre kull.

Af alla jordens dansar, jag våga vill min hals!
Är ingen så gudomlig och rolig som en vals.

Otur, eller En väns bekännelse.

Allt kortspel är ett sat-tyg här på jorden.
Hör, hvad i går mig hände på supén:
Jag slog mig ned vid ett af vira-borden,
Med två löjtnanter och en sjö-kapten.

"Jag spelar hvad point, som J behagen",
Jag ropte. (Ack! jag bordt haft fem par spön!)
Men jag var glad och upprymd, ty på dagen
Jag hade just qvitterat ut min lön.

Som svärdshugg korten nu begynte falla,
Och hundra banko fanns i portmonnaien,
I nya, gula sedlar — men af alla
Fanns frampå natten ej en enda en.

Så går det till bland spelare så hvassa,
Som två löjtnanter och en sjö-kapten...
Hårdt är att *tappa* så sin hela kassa;
Men *att gå hem* — är mycket värre se'n.

Sjömans-visa.

Och far min, salig, han var en skeppare, han, han,
Han var, besitta, den axelbredaste man, man.
Han gick i tröja, och kalfskinnshandskar han hade,
Och ganska ofta han vid mitt öra dem lade.

Jag var då pojke och *lätt matros* uppå skutan,
Utkik på toppen liksom *pass-opp* i kajutan.
Jag sof på däcket, och ankartåget var kojen,
Och focken täcket, och hufvudgärd ankarbojen.

Till sjös får man just ej vara klen, då det gäller,
Och far min var just ej bland de blöta han heller.
Då stormen hven, så det blåste tvärs genom kroppen,
Då föll det gubben just in att se mig på toppen.

På gubbens lynne vardt man just aldrig bedragen.
I soluppgången jag tog mitt märke för dagen:
Då jag i trappan och kajutsdörrn hörde smällen,
Då var jag säker att *daggen* föll innan qvällen.

Men blåste vinden, så skummet yrde kring bogen,
Och vågen plöjdes liksom en fåra för plogen,
Då tog han *snuggan*, och helt förnöjsam till sinnes,
Han satt och talte rätt mången strof, som jag minnes.

"En sjöman, pojke! bör vara qvick uppå vågen
Som en aborre, och som en sparf opp i tågen;
Qvicktänkt och snarvänd, ty annars går han och vankar,
En redlös skuta förutan roder och ankar."

"Sin egen kraft bör man ta' ombord uppå skutan:
Skrik ej på hjelp, då du kan dig hjelpa förutan.
Lit ej på andra, ty huru usel och lumpen
Är ej den skuta, som jemt skall lättas med pumpen!"

"Var oförfärad, se faran stinnt uti synen,
Då hafvets herre drar barskt ihop ögonbrynen.
Var jemt beredd till att möta döden och domen,
Ty båda komma helt oförtänkt liksom *bommen.*"

Så talte gubben — och detta var bland det sista,
Hans lefnadsankar, hur starkt det var, måste brista;
Af döden lät han sig in i hamnen bogsera, —
Och skutan fick jag i arf af honom, med mera.

Men sjömansyrket det fick i botten jag lära,
Och främst af allt *veta hut*, och se'n manövrera.
Och säkert är, att jag än i dag derförutan
Ännu ej varit min egen herre på skutan.

Vår-visa.

Våren är kommen med flugor och mygg,
Hjertan och ben blifva unga;
Solstrålen dansar på böljornas rygg,
Allt vill nu hoppa och sjunga.
Jag vill ock slå på gitarren min klink,
Hoppa kring fältet och sjunga så flink,
Pingeli — pingeli — pingeli — pingk!

Hurra! välkommen du blomstrande vår!
Nu vill jag stämma min lutha,
Ligga med näsan i backar och snår,
Lukta på blomstren och njuta.
Alla bli glada vid solgudens vink,
Grefve, student, eller handels-*bofink*,
Pingeli — pingeli — pingeli — pingk!

Ingen kan trifvas nu mer inom hus:
Pappa tar pipan den sköna,
Mamma uppdukar med korgar och krus
Sexan i hast i det gröna.
Vännerna samlas liksom i en blink,
Värden tar glaset och gör liten vink,
Pingeli — pingeli — pingeli — pingk!

Våren, minsann! är ett rigtigt kalas,
Fullt utaf gamman och fröjder.
Lustigt, bland lekar och bålar och ras,
Höras kring dalar och höjder
Lärkornas drill och gitarrernas klink:
Roligt man har utan ringaste kink,
Pingeli — pingeli — pingeli — pingk!

En riksdagsmans afskedssång.

(1860.)

Till afsked ljöd vår rikstrumpet,
Och riksda'n slöt, som hvar man vet.
Allt är nu öfverstökadt — allt väl,
Härolderna ha spökat — ni förstår mig väl.

Och adel, prest ooh borgersman
Och bönder grinat för hvarann:
Man bugat och man tackat — allt väl,
Och se'n sin kappsäck packat — ni förstår mig väl.

Välkomna hem vi hoppas bli,
Och långa näsor i parti
Vi föra som presenter — allt väl,
Till våra kommittenter — ni förstår mig väl.

Om flyttningen var striden het
Utaf vårt universitet.
Allt annat lätt man rubbar — allt väl,
Men ej Upsala-gubbar — ni förstår mig väl.

På Norska frågan slog man ner.
Intrasslad blef hon mer och mer,
Ju mer man skrek och stampa — allt väl,
Liksom Carlskronas hampa — ni förstår mig väl.

Reformens fråga går igen,
Och folket tar väl hand om den.
Hon tarfvar stöd af alla — allt väl:
Hon fallen är att "falla" — ni förstår mig väl.

Vi anslag gett i ymnigt mått,
På pass och prygel slut vi fått.
Hur resten sig förhåller — allt väl,
Det står i protokoller — ni förstår mig väl.

Vår riksdag jag på båten ger,
Och kommer kanske dit ej mer.
Det gör mig just detsamma — allt väl:
Jag längtar hem till mamma — ni förstår mig väl.

På Sandhamn.

På Sandhamn man har en och ann soiré;
Då kokas för syn skull en panna med thé.

Fruntimmerna dricka mot kylan en kopp;
Då börja de svettas i hela sin kropp.

Men herrarna tycka, att the't är för lätt;
I koppen de hälla af cognac en sqvätt.

Man drager sin spader och tar sig en whist,
För att få igen hvad man tappade sist.

En röker sin pipa, en annan cigarr.
En tar sig en pris, och en knäpper gitarr.

Se'n bullas det upp både oxstek och kalf;
Knappt *helan* man fått, förr'n man vill ha en *half*.

Se'n niges och bockas till afsked i hast,
Och huset blir tomt, som det sopts med en qvast.

Men ute det blåser. — En Sandhamns-orkan
Ej blåser som folk, ty han blåser som fan.

Och bäst som man tror sig ha vägen för-ut,
Så blåser man ner emot krögarens knut.

I hörnet man får en ohyggelig by:
Fruntimmernas kjortlar de lyftas i sky.

Förargligt det är, ty det händer så snart
Att hufvudet höljs, men allt annat blir bart.

Så kommer man ändtligen hem under tak,
Rätt glad att man ej blåst i Östersjöns vak.

En åkarhästs memoirer.

Jag föddes i spiltan i adeligt stall
Hos grefven på Näs,
Jag åt med min moder på bl ommande vall
Det skönaste gräs.
Jag drack utur floden det klaraste vatten
Och sof under lummiga lindar om natten.

Jag mådde som Kresus, och grefven ibland
Till trappan mig bjöd.
Jag tog ur grefvinnans och fröknarnas hand
Så mången gång bröd.
Och hade jag gjort mig den ringaste skada,
Så smorde de sårct med rosenpomada.

Så växte jag opp; och min bringa var bred
Och min länd var så trind,

Och blixten blef efter, då grefven mig red
Öfver stätta och grind.
Storståtlig han satt som en kung i sin sadel,
Och sjelf jag mig tyckte af gammal adel.

Och ingen var prisad som jag, då jag kom
För gigg eller schäs,
Och ingen det fanns, som ej talade om
Slädtrafvarn på Näs. . .
Men ack! hvarför tala ”*om barndomsminnen,*
De rosengårdar i ädla sinnen!”

Det grefliga huset gick plötsligt omkull,
Ty grefven blef död.
Och genast blef såldt både silfver och gull
För penningenöd.
Ack! tiden förändras: man tog mig från krubban
Och slogs för en spottstyfver bort under klubban.

En länsman mig köpte, ett as, lika godt,
Han slogs som en ryss.
Men väldet blef stackot, han hade för brådt,
Då han red mig till byss;
Ty öfverbalansen med ofrälse-benen
Han tog och slog nacken till döds emot stenen.

Till Stockholm med halmtapp man sedan mig dref,
Der utan protest
Jag såldes vid Munkbron och åkarhäst blef,
Det känner jag bäst. . . .
Misshandlad och svulten — hvem skildrar min smärta:
Hos åkar-embetet finns alls intet hjerta.

Jag rycktades fordom, nu endast jag slås
Med piska och knut.
Förr stod jag i spilta, nu står jag i bås,
Der kon stått förut.
Fy fan, käre bröder! man kan just sig harma,
Vi lefva i tider, så Gud sig förbarma!

Med nosen i tunnan vid Nybron jag står
Och spisar min draf.
Men snart kommer åkarn — hi huj! hvad det går
Med lasset i traf!
Men, ack! om misshandling hvad hjelpa bevisen:
Hur kan väl ett djur blifva hördt af polisen?

Jag känner re'n döden, ty upptrött och svag
Jag orkar knappt stå.
Hvad hjelper då bråka om rätt och om lag,
Jag dör väl ändå.
Min tanke om lifvet är den, som j veten:
Barmhertighet finns ej hos menskligheten.

En hvardagshistoria.

Jag vill för er en strof berätta,
Som rolig är på sätt och vis;
Det var en Landskamrer för detta,
Som blef förtjust i en aktris.

Han köpte vagn, han köpte hästar,
Han gjorde allt för hennes skull.
Han lät brodera sina västar,
Och sminkade sitt gamla hull.

Han gjorde vers och sjöng till lutan;
Likgodt! han friar och får *ja.*
Aktrisen, hellre än bli utan,
Ansåg för bäst att honom ta.

Kamrern om allt det bästa trodde.
På ömhet syntes ingen brist;
Men midt emot i farstun bodde
Olyckligtvis en ung artist.

Den unga frun nu tycke byter;
Kamrerarns panna växer ut. —
Förlåt, att jag så här afbryter!
Men nu är visan verkligt slut.

Lifvets Saga.

Liten stump jag sjunga vill,
Och till ämne vill jag taga
Lifvet och dess gamla saga,
Ty den kan jag utantill.

I vår barndoms paradis
Få vi namnam utaf mamma
Och af pappa med detsamma
Alfabet och tupp och ris.

Af magistern med lineal'n
Får man knäpp och långa lexor,
Blir student och går på sexor,
Och tar slutligt *kameraln*.

Menskans framtid är fördold,
Ödets djup kan ingen loda:
Några vägar äro goda,
Andra gå för hin i våld.

En blir köpman med avance,
En bankrutt blir och förlägen,
En går embetsmanna-vägen,
Tar lektion i prèference.

En blir satt på domarstol,
En får lager omkring pannan,
En blir doktor, och en annan
Blir en *hund på basfiol*.

En går in vid ränteri,
En blir länsman och förmögen,
En får ärfva hela högen,
En blir fast för slottskansli.

En blir statsråd, en traktör,
En som erkebiskop slutar,
En gör piller, en gör strutar,
En blir bränvinskontrollör.

En får svälta som adjunkt,
En blir knekt och får en fröken,
En som biskop mår som göken:
En blir ingenting, helt lugnt.

Åren gå i tripp och traf,
Blommor vissna, hela knippan:
Tiden står med pudervippan,
Innan man vet ordet af.

Är man nackstyf, blir man mjuk:
Lifvet har sin egen skola.
Bäst som unga vi oss sola,
Ha vi ryggvärk och peruk.

Jubel- eller jemmerrop,
Lyckans månsken eller nedan —
När som döden kommer sedan,
Grinar han åt alltihop.

Holofernes.

Holofernes var en man,
Höll sin mandom uti äro;
Derför var han en tyrann,
Liksom männer äro.
Höfvitsman var han, som häfden förtäljer,
Trogen sin konung liksom hans buteljer.
Nebukadnezar, så hette hans kung:
Sångmö! sjung bragderna, sjung!

Kungen satt en dag och drack,
Det var då som nu på modet,
Ty hos kungar som hos pack
Ligger det i blodet.
Kungen var vresig: "Drag ut till bataljer,
Qväs de halsstarriga, sturska kanaljer!"
Skrek han befängt — Holofernes till slut
Måste hufvudstupa ut.

Med konseljens krigsbeslut
Drog alltså i fält barbaren,
Stötte folken vesterut
Blodigt i Tartaren.
Tharsus, Damascus och Midians söner
Slog han som mygg, då helt plötsligt han röner
Israels barn, der de larfva i sand,
Modigt, med vapen i hand.

Drog alltså mot dem i fält,
Se'n han frukosterat hade.
Vid Bethulia sitt tält
Slog han upp, och sade:
"Jag skall väl lära de vildhjernor lyda,
Och med karbasen för småbarnen tyda
Tio budorden från Ninive kung" —
Sångmö! sjung bragderna, sjung!

Barnen en naturlig skräck
Hade för Assyriens söner,
Kröpo in i hvar sin säck,
Gjorde bot och böner.
Pyntade ner sig med murbruk och aska,
Glömde spektakel och spelbord och flaska;
I templet satt biskop med prost och kaplan,
Och gret hela da'n.

Judith var en ärans fru,
Redig i sitt sätt att tänka.
Knappast, tror jag, finnes nu
Sådan katig enka.
Se'n med sin piga hon öfverlagt hade,
Gick hon i templet och talte och sade:
"Vördade män! Om j lipen så här,
Rakt det åt helvete bär."

"Här ej hjelper att med gråt
Blöta bibel och postilla;
Låt oss ej med sorgelåt
Dag och natt förspilla.

Bästa beslut för de Israeliter
Är att slå hufvudet af de banditer:
Jag vill försöka — vårt endaste hopp —
 Offra Holofernes opp."

 Judith drog sin skrud uppå,
 Prydd med perlor och rubiner,
 Fyllde i en säck också
 Fikon och russiner.
Drog så ur staden, som baraste necken,
Till Holofernes med pigan och säcken,
Fick audiens för sin dejliga mund
 Hos hans excellens på stund.

 I sin gyllne paulun
 Satt han och ett spetsglas hade.
 Då han sigte fick på frun
 Drack han ur och sade:
"Qvinna! hvad tidningar månde du bära?"

JUDITH.

Se! jag vill hylla din kung och dig lära —

HOLOFERNES (*snäsigt*).

Lära! hvad då?

JUDITH.

Till att intaga sta'n —

HOLOFERNES (*artigt*).

Jaså, sitt ner på divan!

Den som vill bli mera klok,
Och är mer än jag nyfiken,
Läsa kan i Judiths bok
Hela politiken.
Hör endast här, hur en dag vid buteljen
Furst Holofernes beslöt i konseljen
Fria till Judith, och sedan att ge
En ofantlig supé.

Holofernes drack som två,
Gick att sofva af sig ruset,
Hela hären sof också —
Judith släckte ljuset —
Gaf så med svärdet, hans nåd sista knäcken,
Trillade hufvudet ned uti säcken,
Smög sig ur sofvande lägret så glad
Till sin räddade stad.

Litet var väl Judith skrämd
Af den nattligt grymma scenen,
Fruktan ock för vaknad hämnd
Satte fart i benen.
Borgen för Israels räddning hon lade
Fram utur säcken för barnen, som glade
Bryggde sig bålar af rack och citron —
Judith fick lifstidspension.

Ny födkrok.

Jag tror, jag köper mig en fiol,
Konfonium och en stråke,
Och börjar spela från pol till pol
Och ta betaldt som hin håke;
Ty nu för tiden det lönar mödan
Långt mer att spela, än skaffa födan
På annat sätt.

Vår tid är stollig med sin musik,
Och noga är den ej heller:
Att koka soppa uppå en spik,
Rätt bra som konst-stycke gäller.
Ju mera tokigt musiken skenar,
Dess mera mynt man på den förtjenar
Hos publikum.

Hvar dag en ny speleman står opp.
Att han är bäst, är naturligt;
Ty ingen förr har gjort såd'na hopp,
Och stråken fört så finurligt;
De skönsta toner han vet att nypa. —
Man måste dit, om man än skall krypa,
Och höra på.

Hvar fiolist är elev, förstås,
Af Paganini så gerna.
Mot svårheten att på honom brås
Med stråken söker han spjerna.
Men ryktet skriker och folket springer:
Man strör ut guld blott man rör ett finger
På violin.

Blott han är utländsk och har jargon,
Af konnässörerna redan
Hans namn upphöjs i en följetong;
Och på konserterna sedan
De friskt med handskarna applådera —
Handskmakarn skrattar och laskar flera
Till nästa gång.

Jag tror, jag köper mig en fiol,
Konfonium och en stråke,
Och börjar spela från pol till pol
Och ta betaldt som hin håke;
Ty nu för tiden det lönar mödan
Långt mer att spela, än skaffa födan
På annat sätt!

På isen.

Så långt jag ser kring dal och höjd
Har vintern höjt sin hvita fana,
Och vågen ligger sjelf förtöjd
Vid stränderna, emot sin vana.
Tjut nu och bullra, om ni kan,
J böljor stormiga och höga!
Nej! Gubben han är gubbe han
Att hålla tummen på ert öga.

Nu kan man gå trankil och trygg
Och titta på er genom rutan,
Och segla isjakt på er rygg,
Och ha så roligt, er förutan.
Man löper icke någon risk
Af böljor, som i glas-skåp sitta.
Ni måtte här ha godt om fisk,
Jag såg en torsk stod nyss och titta.

Jag kan förstå, det kostar på
Att ej få tumla opp och neder.
Hvar sak för sig! men apråpå:
Jag har en gås oplockad med er.
Ni borde aldrig få gå fri,
Men fängslas jemt af köld och frosten:
Hvad gjorde ni med *Nagler* ni?
Hvad skall den ha, som röfvar posten?

En gång ni tänkte äta ut
Hvartenda fnask, som fanns på marken
Jag undrar hur det gått till slut,
Om gubben Noak ej byggt arken.
Sen dess har ni med våld och svek
Sökt rikta eder röfvarkula.
Skall detta kallas "*böljans lek*"?
Ni borde skämmas någon smula. —

Jag utåt fjärden vandra vill,
Fast rimfrost sätter sig i håret.
Hör på, herr örn, hur står det till?
Jag ej er sett på hela året.
Ni blickar kungligt från er gran,
Förlåt, om middagslurn jag störer!
Kom, gör mig sällskap! — nej, för fan:
Jag tar till fötters, om ni rör er.

Hör ufven skriker. Aj! jag föll:
Farväl med alla sångens toner!
Men gudskelof att lyran höll,
Och dito mina permissioner.
Från hafvet komma skarpa drag,
Bäst är att vända hem till spisen:
Nu har jag sjungit för i dag:
Man sjunger aldrig långt på isen.

Lilla Lisa.

Lisa fyllde sjutton år,
Glad och vacker som en vår.
"Jag nog snart mig fästman får!"
Tänkte lilla Lisa.

Allt för barnslig, att ännu
Se på karlar, tänker du.
"Gifve Gud, jag hade sju!"
Tänkte lilla Lisa.

Ett och annat år försvann:
Lisa gret ibland och spann.
"Nu är tid att få en man,"
Tänkte lilla Lisa.

Lisa såg sig smått ikring,
Låddes just om ingenting.
"Hade jag blott vigselring,"
Tänkte lilla Lisa.

Kom så mången ungersven;
Men hon lät dem gå igen.
"Ack! nu är det godt om män!"
Tänkte lilla Lisa.

Ingen fick ett önskadt svar;
Lisa nu för granntyckt var.
"Nej! ett år jag ännu spar,"
Tänkte lilla Lisa.

Lisa tycktes göra't bra;
Ingen friare fick *ja.*
"Något bättre vill jag ha,"
Tänkte lilla Lisa.

Mången ärans man fick gå:
Flickor kan man ej förstå.
"Något bättre kan jag få",
Tänkte lilla Lisa.

Kom en grefve så med spann
Och af häftig kärlek brann.
"Han blir just en ståtlig man!"
Tänkte lilla Lisa.

Grefvens kärlek gick med fart;
Ack! hans famntag var så rart.
"Och grefvinna blir jag snart",
Tänkte lilla Lisa.

Lisa trodde så — men ack!
Grefven for och sa' knappt *tack.*
"Manfolk är ett satans pack",
Tänkte lilla Lisa.

Lisas öfvermod var slut.
Ogift blef hon som förut.
Ingen tror hvad hon *stod ut*,
Stackars lilla Lisa.

Vänskapen.

"*Vänskap! hjertats herrskarinna!*"
Jag dig vill just ingenting.
Jag dig redan börjat finna
Vansklig här på jordens ring.
Lätt som stjerten på en skata,
Far du upp och ned. — Åh nej!
Adjö med dig! Du kan prata,
Men "*stå stark*", det kan du ej.

Jag din sanna tro har pröfvat;
Profvet höll du ej till slut.
Bäst du svor, så oförtöfvadt
Flög du uppå dörren ut.
Sista vännen som jag hade
Och som minnet gömt ännu,
Han blef rik och till mig sade:
"*Adjö med dig, söta du!*"

Så oss trohet vedergäller
Nästan lika öfver allt.
Bör man gråta? f..n heller,
Man bör *taga saken kallt.*
Förr än hjertat mer skall picka
Och tro vänskapen om godt,
Förr så vill jag brorskål dricka
Med den värsta Hottentott.

Du må gerna ha ditt värde,
Och för andra visa det.
Jag har nog af hvad du lärde,
Och behåller hvad jag vet.
Jag vill endast mig förskansa,
Mura till mitt hjertas hvalf. —
Tro på vänskap, är att dansa
Fåvitskt kring den *gyllne kalf*.

Näsan.

Af alla ledamöter, om
Man granskade, ponera casus!
Finns ingen så vanlottad som
Den ledamot, som kallas Nasus.

Född till försakelse och drift,
Mer än det öfriga sällskapet,
Som monumentet vid en grift
Står näsan uppställd bredvid gapet.

När munnen frossar då och då
Med gåspastej, champagne och tjäder;
Så får den arma näsan stå
Som Tantalus och sluka väder.

I glaset får han titta ner,
Der drufvan doftar liksom rosen;
Han lukta får — men vill han mer,
Så svaras honom: "jo! på nosen!"

Han utsatt är för tusen puts,
Den gamla hedersledamoten.
Hur ofta i den värsta smuts
Blir icke näsan femte foten!

Hans lott alltjemt i lifvet var
Att hånas, skrattas åt och frysa.
Men tyngre voro dock hans dar,
Om han ej snusa fick och nysa.

En ära finnes dock bestämdt
För näsor långa eller korta:
Det är, *att ansigtet är skämdt,*
I fall att Nasus vore borta.

Vid bålen.

"Goda gosse, glaset töm!"
Lifvet, hvart vi blicka,
Är blott en orolig dröm,
Om vi ej få dricka.
Mycket, som vi ej förstått
Utaf lifvets saga,
Blir förklaradt, se'n vi fått
Litet *punis* taga.

Bålen vinkar. Fåfängt må
Den ej stå och truga,
Och att ej dess vink förstå
Äro vi för sluga.
Värden re'n sitt glas har fyllt,
Och vid bålen trägen
Står han som en präktig skylt
Och oss visar vägen.

Syrach, ibland annat smått,
Knussligt äfven skrifvit;
"Vin och vänskap smaka godt,
När de *gamla* blifvit."
Men derpå vi kunna tryggt
Våra intyg skrifva,
Att *vår* värd ej *denna* bryggt,
För att *gammal* blifva.

Ungdomen.

Alla åldrar ega sina kransar,
Olikt skiftande i färg och glans,
Skönast dock kring lifvets majstång dansar
Ungdomen med hoppets rosenkrans.

Inga sorger vill dess sinne ana,
Idel rosor växa för dess fot,
Glad hon vandrar ögonblickets bana,
Glad hon går sin framtidslott emot.

Bjuder lifvet henne än en smärta,
Smälts den, som af soln en vårdagsis,
Och i känslan af sitt rena hjerta
Dansar hon i hoppets paradis.

Sköna ungdom! lifvets blomsterdagar,
Minnets fröjd i mannaålderns tvång!
Jag är lycklig, äfven när jag klagar,
Då jag mins, att jag dig egt en gång!

Till Månen.

Så vänligt du skiner, förtjusande Måna!
Och likväl så tycks du förtäras af sorg.
Liksom om du gick för att penningar låna,
Du står der så ensam på himmelens torg.
Hvad grämer ditt sinne, hvad sörjer du öfver,
Har du ej deruppe allt hvad du behöfver?

Den tanken rätt ofta mitt sinne har lättat,
Att aldrig deruppe man kan blifva pank.
Och gerna jag tror, hvad man har mig berättat,
Att himlen är sjelf en ofantelig Bank.
Der lånar man efter en helt annan skala,
Och bäst är af allt — att man slipper betala.

Härnere, du vet, hur man kilar och ränner,
Hvar gång man behöfver en fyrk eller två.
Om icke man *förr* brytt sig om sina vänner,
Så går man och frågar dem *nu*, hur de må.
Hos en får man afslag; och djupt ner i pannan
Man trycker sin hatt och styr kurs på en annan.

Så stökar man af till åtskilliga kanter,
Åt öster ibland, och åt vester ibland.
Och bäst som man stretar i *Kungsbackens* branter,
Så är man, för böfveln, vid *Hammarby*-strand.
Man måste gno undan och durka och dyka,
Att högt upp i luften gatstenarna ryka.

Härnere behofvet beständigt oss tränger,
Och pengar förslå ej för menskornas ätt.
Det kommer sig deraf, att jordklotet svänger,
Att menniskan ej kan få sköta sig rätt.
Och polerna mellan hon skuffas och makas,
Att pengarna jemt utur näfvarna skakas.

Och tappar man något, så veta vi alla,
Att få det igen, är omöjeligt här.
Till jordklotets medelpunkt all ting skall falla;
Och söka det der, blef ett rysligt besvär.
Och derföre är det ej svårt att begripa,
Hvarför man härnere är jemt uti knipa.

Likfullt är man katig och yfves och statar,
Och täflar i lyx uti landsbygd och stad. —
Men ack! söta Måne! förlåt, att jag pratar
Och stör din poetiska qvälls-promenad.
Men gerna, hvar gång jag dig ser, vill jag stanna
Och svärmiskt betrakta din glänsande panna.

God natt, vackra Måne! nu går jag till hvila,
Och sjelf går du ock i din moln-paulun.
Men kanske jag först öfver *Norrbro* bör kila,
Att inne på *Opris* mig taga en "*brun*".
Sen går jag till kojs helt förståndigt att sofva,
Ty sömn är dock himmelens yppersta gåfva.

Den olycklige vandrarens sång.

Kom, o qväll, med dina tysta timmar,
Skänk din frid åt stoftets qvalda träl!
Bjud din dotter, som på fästet glimmar,
Tända ljuset i hans sorgsna själ!

Ingen vän mig möter, intet hjerta,
Som sin sorgsna broder trösta vill:
Lifvets mannaålder kallas smärta,
Lifvets glädje hör blott barnen till.

Derför sörjer anden, derför snöga
Bleka liljor öfver kindens vår;
Derför rigtas ofta mot det höga
Själens synrör, ögats stilla tår.

Ingen jordisk glädje mer jag hoppas,
Tror ej lyckan, lifvets sommarvind;
Ej dess röda rosor för mig knoppas:
Dödens rosor knoppas på min kind.

Dock, ett hopp är mig i plågan gifvet,
Som mig följer öfver dödens stig —
Jesus Christus, sanningen och lifvet,
Låt mig städse finna ro hos dig!

Var min tröst, hvar gång mitt hjerta gråter;
Och när lifvets dunkla timmar flytt,
Tag min själ uti din himmel åter,
Låt mig dö och blifva barn på nytt!

Sång på Första Maj.

(1860.)

Så ha vi ändtligen fått Vår.
Det var en vinter hela dagen!
Och herre Gud, hvad jag nu mår
Från hufvu't ända när i magen.
Och solen vaknar i det blå,
Och rullar fryntligt opp gardinen,
Och Maj tar gröna byxor på,
Och Flora blomsterkrinolinen.

I vädret skjuter gräs och brodd,
Det sista regnet gjorde susen.
Nu slipper man gå à la mådd
I rännsten, trumpen och förfrusen.
Välkomna, sol och vår igen,
Farväl med pels och doffel-rocken!
"Nu kan jag se!" sa' kärringen,
Då hon klöpp af sig ögonlocken.

Naturen bjuder på kalas,
Och Flora som värdinna stökar.
Salongens qvalm och spel och gas
Man glömmer bort för trast och gökar.
Hvem bryr sig nu om Vatikan
Och sura bullors dokumenter,
Kines, spanjor och marockan
Och *klufna näsor på studenter*?

Jag jubel hör kring dal och höjd,
Och skålar hela verlden dricker.
Men vårens fröjd, som annan fröjd,
Har alltid någon strunt som sticker.
Om hjertat är af bästa skrot,
Kan lynnet göra små förtreter:
Har riksda'n gjort herr *Norberg* mot,
Så skyll på *Svenssons* "*hetsigheter*".

Men jag ger politiken hin,
Han blott gör trassel uti sången,
Och Rom och fan och hans kusin
Och dito hela konkarongen.
Jag heldre, på förståndigt vis,
Vill sjunga, efter gammal vana,
Om dagens moder från Paris
Och storverk under Bachi fana.

Man klandrar utländsk lyx och glans,
Ett klander, som jag aldrig delar,
Ty *svälta räf* och préference
Är fan till skillnad, då man spelar.

Utländska moder skadar ej,
Blott vi de goda preferera:
Var det ej *Aristarchy Bey*,
Som lärde oss att rätt *markera?*

Jag trifves helst i glada lag,
Fast jag har femti år på nacken.
Gör som ni vill, godt folk! men jag
Går käpprätt ut till *Hasselbacken.*
Der vill jag glad och fri och ljus
Med lif och själ kring verlden blicka.
Sen tar jag mig ett litet rus
Med dem, som *märg i benen dricka.*

Visa.

"Vore du ett ax
Och en fogel jag."
Dahlgren.

Vore du ett får
Och jag sjelf en sax,
Klippte jag dig strax.
Glad af hjertans grund
Gjorde jag på stund
Strumpor af din ull.

Vore du ett tråg,
Band jag dig vid strand
Med ett litet tåg,

Tog min sista plåt,
Rodde dig som båt
Bort till närmsta krog.

Vore du en stad
Och jag Jenny Lind,
Sjöng jag för dig glad.
När jag slog min drill,
Drilla' jag mig till
Mången fin dukat.

Vore du en port,
Jemt derutanför
Låg jag som en ..rt.
Soptes jag än bort,
Kom jag innan kort
Till dig lika varm.

Dock, du flyr, välan!
Jag buteljen tar
Och ger dig jemt fan!
Drag båd' hit och dit:
Kypare, hör hit!
Nu är visan slut.

Sången.

En engel är sången, ett klingande bud
Mellan menskan och Gud.
Till smägtande systern i menniskans bröst
Bär han himmelens tröst:
Det ljusnar alltmera, när engelen talar,
Kring berg och kring dalar.

Ty fanns ej ibland den hugsvalande sång,
Vore dagen väl lång,
Och tvang han ej smärtan att lägga sig lugnt,
Blefve lifvet väl tungt:
Men sången försonande sitter hos anden
Och lättar på handen.

Och stjernor af minnen och stjernor af hopp
Gå i tidsnatten opp,
Då Anima lyss i det grus, der hon bor,
På sin himmelska bror.
Hvart moln som bar åskor, hvar plåga, hvar smärta
Försvann ur dess hjerta.

När engelen vinkar, för Animas syn
Skymtar hemmet i skyn.
I jordlifvets vinter, när guldharpan slår,
Då har Anima Vår.
Så ler hon mot ödet, hur mörkt det sig röjer,
Blott engelen dröjer.

Till en sorgsen, missnöjd och bitter själ.

Min vän! tag verlden ej så tungt,
Se till, att hoppet dig ej sviker;
Tro ej, att denna jordens punkt
Är så eländig, som man skriker!
Du pjollrar: att "*det står ej till*";
Att "*du ej kan*" och "*rår ej för'et*" —
Ah prat! man kan allt hvad man vill —
Då rår man också på humöret.

Se upp! och se omkring dig sen!
Du har ju hvad till lifvet hörer:
Två armar och superba ben
Och lön på stat och små dusörer.
Men ändå ligger som på byk
Ditt öga jemt — är det fasoner?
Nej! du har fått för litet stryk,
Och fått för mycket pretentioner.

Förblindad är du, om du tror,
Att ödet, hvarpå du vill skylla
Skall stå, i strumpor och i skor,
Tillreds att dina anspråk fylla.
Då ej förnuft och religion
Förmå dig göra mindre bitter,
Då vet jag ingen ann reson,
Än du får sitta, der du sitter.

Farväl! om du blott gråta kan,
Då hjelpa mina råd dig föga.
Afsäg dig namnet utaf *man*,
Köp snus mot ditt förgråtna öga;
Hyr in dig i en unken skrubb,
Och blunda för all verldens våda;
Sälj byxorna och köp dig stubb,
Och sjung: "*min gerning nådigt skåda!*

Hösten.

Min ömma lyra, sjung och gif mig tröst!
Med stormsteg kommer nu den kulna höst
Och "*storm från fjellen, nordens vestanflägt*"
Två rutor i mitt fönster redan spräckt.
Och dimman hänger öfver fältet tung:
Min söta sångmö, sjung för Guds skull, sjung!

Der nyss jag tumlat om i berg och dal,
Hvar älsklingsplats står nu förödd och kal.
Och heta tårar runno på min kind,
Då jag bar sommarbyxorna på vind;
En hågkomst utaf sol och poesi,
Som nyckelpigor ofta kröpo i.

Man mådde godt i Floras glada hof,
Åt krusbär och i mjuka gräset sof.
I berg och backar, under barr och löf,
Satt alltid en figur och näbben klöf.

Romantiskt bräkte i den gröna vår
Idyllens barn, de oskuldsfulla får.

Då bjöd naturen på ett präktigt kök.
I hvarje trädtopp satt en muntergök.
Med visor och redisor ömsevis
Vi hade andlig och lekamlig spis.
Och glada andar lifvade hvart stoft:
Det var ett lif af sång och blomsterdoft.

Men nu, hur ser det ut kring Svea land,
Se'n hösten tagit gamla mor om hand!
Ett firmament med smutsgrått öfverdrag,
En jord, der regn och frost fått öfvertag;
Och der man traskar, nästan som i smyg,
Inunder himlar utaf sidentyg.

Och inom hus finns aldrig ro och fred:
Än är det korfskinn, ljusstöp eller ved,
Trasmattor, skurlukt, stoj och misshumör,
Pigflyttning, prest, katkes och husförhör;
Och os och rök från pannmur och från spis
Bredvid ett nödrop från en stucken gris.

Jo, det är skönt! Jag byter, om jag får,
Ej femton höstar mot en enda vår.
Och skulle jag af någon frågvis bli
Tillspord, på allvar eller raljeri,
Hvad sjelf jag tycker om en höstedag:
Fy attan tunnor tusan! svarar jag.

Calle, kär.

Kors hvad du är för en lustig gesäll!
Jag har fått nyheter röna.
Säg mig hur heter din lilla Mamsell?
Låt mig få ögna den sköna!
Jag hört berättas, att du blifvit kär,
Kär öfver öronen, just si så här!

Mins du ej sjelf hur du hånade jemt
Kärlekens ljufvare låga;
Huru du gäckade ständigt med skämt
Guden med pil och med båga?
Tro mig, han hämnas. Förutan all gräns,
Pipar han hjertan, och det så det känns.

Tankfull och blek har du blifvit, min bror!
Kinkig och tråkig på köpet.
Säg om du nu uppå kärleken tror,
Sen du har *stannat i stöpet?*
Jo, jo! du skröt af att vara så kall,
Men, som du ser, så *går högmod för fall.*

Kära bror Calle! slå grillerna bort!
Ljufligt som förr qvintilera!
Hellre än vara *om hufvudet kort*,
Passar dig glädjen långt mera.
Kom till pianot och suckarna spar;
Låtom oss sjunga en "*glunt*" eller par!

Visa på Nyårsqvisten.

(1858.)

Lita visa vill jag sjunga nu — san,
Innan lyra spricker midt itu — san.
Öfver land och städer
Godt nytt år, jag qväder —
Adjö med dig, gamla Femtisju — san!

Börsbal skall jag hålla med god min — san:
Jag skall dansa med min sångmö fin — san.
Sjunga hipp och hurra!
Fantasin skall snurra
Som en broms uti en krinolin — san.

Det var hin hvad min pegas är het — san,
Jag tror jag förtjenar som poet — san
Att få krans om håret.
Fast om gamla året
Jag ej många stora bragder vet — san.

Bäst man satt uti all ro och fred — san,
Kom kometen, som var mycke vred — san.
Och för högstdensamma
Hade gamla mamma
Just så när fått lof att stryka med — san.

Dansken kom liksom ett fenomen — san,
Satte fötter under svenska scen — san,

Lärde oss i flockar
Göra större bockar,
Och som kringlor fläta våra ben — san.

Bildningen gått framåt, som sig bör — san,
Det är nu förnämt att tjärna smör — san.
Alla blifva feta,
Ingen skäms arbeta:
En baron blir bränvinskontrollör — san.

Gudskelof att riksdan bråkat ut — san.
Allt är godt och väl och kassan slut — san.
Vill man granska bara,
Bör man rättvis vara:
Somt har gått framåt, och somt bakut — san.

Lydia Thompson dansade kadrill — san,
Så man knäna såg och lite till — san:
Hade vackra ögon.
Öfver Sundet flög hon,
För att valsa med herr *Bournonville* — san.

Annars är man ense här i stan — san:
Gamla året var ett hår af fan — san.
Först de höga prisen,
Så kom handels-krisen,
En infödd och döpt Amerikan — san,

För sitt öde ingen kan gå klar — san.
En förlorar, då en annan har — san.
Men så fogar slumpen:
Torget mister pumpen.
Gamla Jacob har sin skorsten qvar — san.

Handeln står på bår i hvar butik — san,
Skeppen gå ej, liksom hvar fabrik — san.
Enda lif på dagen
Är arbetar-magen,
Som emellanåt ger till ett skrik — san.

Denna visan är ej mycket lång — san,
Men jag vill ej trötta ut min sång — san.
Min pegas skall beta.
Vill ni mera veta,
Svarar ödmjukt jag: en annan gång — san!

I en ung väns minnesbok.

Med lösa tömmar hän fly tidens snabba fålar
Utöfver berg och dal i evigt rastlös färd,
Och ungdomsdrömmen med sin rosenröda verld
Flyr bort, en majsky lik af purpur och af strålar.
Säll den, hvars rena bröst i lifvets blomstertid
En inre, evig skatt mot tid och öden gömmer,
Hvars hopp går öfver skyn, hvars hjerta aldrig glömmer,
Hvad mången dåre glömt: att lifvets konst är *frid.*

Med sköna löftens glans vårt jordlif oss begåfvar,
Och mången yppig krans gaf hoppets rika vår;
Men, ack! hvar jordisk fröjd uppå volkaner står,
Och sparsamt fylles blott hvad lifvets tunga lofvar:

Bedragen i ditt hopp, hvad bygger du väl på?
När lyckans sol går ned, när, hvad du egt, du mister,
När sällhetsdrömmen flyr, när dess förtrollning brister —
Då är det hjertats konst att vara säll ändå.

Så blomme i ditt bröst det eviga, det rena!
Der bildas menskans verld, en mulen eller glad.
Vårt lif ett album är, dess dagar äro blad:
Säll den, dess sidor fyllt med sköna drag allena!
Njut hvad dig himlen gaf, var nöjd med ödets gång!
Ej är hvar mäktig säll, ej den, som rik är vorden,
Men den, hvars själ är nöjd: begär ej mer af jorden,
Om hon dig gaf en vän, en hydda och en sång!

Snart är vårt lif förbi; dess sorger äro ringa,
Men stor dess glädje är, om du är god och nöjd:
Gå oförskräckt din stig, och under qval och fröjd
Låt himlens strängaspel uti ditt hjerta klinga!
Och när du engång står vid gränsen af ditt lif,
Är det ej summan då af alla lifvets fröjder,
Att se med minnets fröjd opp till din ungdoms höjder,
Der nu med hopp du ser din framtids perspektiv?

Vårens ankomst.

Nej för sju tusan! nu kan jag ej sitta
Längre i kammaren dufven och matt.
Hjertat det hoppar och känslorna spritta,
Liksom en myggdans, så lustigt och gladt.
Nu börjar skogens orkester; och balen
Fjärlarna börja vid klang och musik.
Bäckarna *prata persilja* i dalen;
Ängarna öppna sin blomster-butik.

Kunde man blott uti skjortan spatsera,
Slippa ha frack med ofantliga skjört!
Fick efter smak man sin kropp motionera,
Plaska ibland uti sjön som en mört!
Eller i gräset bland gullvifvor rulla,
Eller i sanden så solig och varm,
Eller vid bäckarnas vaggsång få lulla
Ljuft på naturens och frihetens arm!

Här uppå berget jag gratis får dricka
Kraft ur naturens balsamiska våg.
Dit borde Doktorn ungherrarne skicka,
Och ej till Telje att bada i tråg.
Här finns en brunns-kur för ryggmerg och lunga,
Fastän *sejouren* ej kostar en plåt.
Gapa! — och straxt är man frisk och vill sjunga;
"*Friskare! raskare, Bröder framåt!*"

Känn, hvilken ånga från björk och från tallar!
Känn, hvilken lifsluft i vindarnes smek!
"*Friskt slår vårt hjerta och lifs-ådran svallar*",
Blott man begagnar naturens aptek.
Öppna dess farmakopé, för att läsa:
Känner du icke dig frisk på en gång? —
Nu satt en mygga sig fast på min näsa,
Det var just synd på min snillrika sång!

Ett ord i bedröfvelsen.

Broder! broder! glöm ej Gud och pligten! Sänk din blick ej emot jordens grus,
Som om du i stoftet endast sökte, hvad du söka bör i högre ljus!
När bekymren vid vår hydda stanna, ej vår rätta tröst härnere bor:
Hjertats lycka, när den yttre brister, manar från serafers helga chor!

Böj din panna blott för Gud i bönen, låt ej sorgen böja ned ditt mod!
Res dig opp till manlig strid och handling, och du röna skall att Gud är god.
I ditt bröst, som i en bok med minnen, denna evigt klara sanning skrif:
Hvad han skänker, hvad han tar tillbaka, är oss nyttigt för vårt högre lif.

En vår vishet är: att lugnt fördraga bördan, som vår
skuldra lägges på;
Och som såningsmän ej alltid vänta gyllne skörd af hvarje
korn, vi så.
Hvad är glädjen? Lifvets sommarfjäril. — Lifvets lycka,
hvad är hennes tro?
Aldrig vi för säkert ankar ligga vid dess gröna sommar-
kust i ro.

Gråt då ej, fast ungdomsjullen kastas; spänn dess segel,
lugn vid rodret stå!
Dygd och mandom tag om bord, och sedan styr med
hoppfull blick utåt det blå!
Äfven jag min ofärd trodde nära, då en motgång mötte,
och likväl,
När jag rätt dess inre halt betraktat, fann jag idel medel
för mitt väl.

Hoppas derför, lär dig att försaka och ej njuta blott
hvad lifvet gaf!
Tag ditt öde, som det gifs dig ofvan, och vik aldrig ifrån
pligten af!
När du fåfängt sår på lifvets klippa, sök din tröst i
religionens frid:
Ingen högre tröst jag vet på jorden, ingen mer försonar
lifvets strid!

Morgonen.

Ur hafvet steg en herrlig sabbatsmorgon,
Och våren stämde sina gyllne harpor
Till fromma sånger till den Högstes ära,
Och menskan, slumrande ännu i drömmen,
Förnam en väckelse och igenkände
Den stämda orgeln i naturens kyrka.
Då väcktes äfven jag af dagens stråle,
Som genom fönstret sken uppå mitt öga,
En värma gjöt, liksom en ljuf beröring
Utaf en moders kyss, som varsamt väcker
Sitt barn en morgon, när det soft för länge;
Och hvarje skönhetsbild, som drömmen målat
För anden nyss i underbara riken,
För vakna ögat lög i verkligheten.
Och vid jag öppnade min dörr till fältet
Att träda ut, det var liksom jag trädde
Ej ut, men in uti ett smyckadt tempel;
Ty så var jorden, och deröfver hvälfde
Den blåa himlens tempelhvalf och solen
Sin altarflamma speglade i floden:
Och genomträngd af ljus var flodens botten,
Liksom dess yta: så var ock mitt hjerta,
Ty milda känslor lekte der på djupet,
Som på en blomsterplan små barn plä' leka
Med skuldfritt hjerta under öppna himlen. . . .
Jag tänkte: Gud! hvar är en plats att finna,

Att rätt dig tillbe? — Och jag såg omkring mig,
Liksom jag sökte mig en plats på jorden
Att sitta närmare den gode Fadren.
Då hviskade på en gång, som jag tyckte,
Från gräs och blommor: Gud bor allestädes,
Men med det *rena* hjertat sitter menskan
Den gode Fadren närmast uppå jorden."
Och ned jag satte mig i veka gräset
På brädden invid dalens flod, hvars bölja,
En spegel lik, upptog hvar bild på stranden.
En mängd af blommor doftade omkring mig
Med fromma anleten och högtidsdrägter.
Det var ej blommor endast, som jag tyckte:
De voro syskon och jag deras broder,
Ett väsen, liksom de, vid jorden fästadt,
I tidens boja trånande mot ljuset.

Och vid jag tänkte så, blef ögat varse
En sippa ytterst uppå stranden luta
Utöfver böljans graf sitt englahufvud?
Och ensam stod hon, skild ifrån de andra:
Det var som om hon obemärkt sig smugit
I ensamheten, för att dö vid floden.
Den gröna kransen kring det veka lifvet
Förvissnad hängde sina blad mot jorden.
Förgäfves stödde jag den kalla stängeln:
Det fromma blomsterhjertat slog ej mera.
Då ville jag den hvita kronan röra
Och än betrakta hennes gyllne smycke,
Som lyste der, ett minne utaf solen.
Då föll, hur varsamt än vid den jag rörde,

Den sköna kronan af, och floden förde
På silfverböljan bort den oskuldsrena,
Till andra stranden vaggad utaf döden.

Då såg jag ned i djupet af mitt hjerta
Och tänkte: *rent* skall hvarje hjerta vara,
När döden kommer att vår ande taga:
Det rena är det himmelska på jorden.
Fläckfri var sippans krona än i döden,
Och himlasmycket, som hon fått af solen,
Det tog hon med sig öfver okänd bölja.
Så bör vårt hjerta uti döden vårda
Sin oskuld och sin tro: de äro smycken
I andens bröllopsdrägt och segerkrona,
På hvilka Gud vill igenkänna *sina*
Vid kallelsen till högre lifvets lycka. — —

Och solen steg allt högre uppå himlen,
Allt högre steg också till Gud min känsla,
Och bönens harpa klang uti mitt hjerta,
Och jord och himmel famnade min kärlek.

Rese-intryck på isen mellan Sandhamn och Stockholm.

Vid femti års ålder blef stugan mig trång
På min ensliga ö.
Att bara se getter, blef dagen mig lång —
Och så kom det snö.
Från Lappland kom Nordan liksom en fantast
Och tog böljorna fast.
Och skärgården blef på ett märkvärdigt vis
Fanerad med is.

Då tog jag min respels, siberisk karpus
Och piska och hatt,
Och nattsäck och kappsäck och kaggar och krus
Och skärp och kravatt.
Med snuggan i mund och med Brunte i traf
Förbi *kobbar* och haf
For jag fjärdar och sund förbi Djurö kapell
I min himmelsblå fäll.

Och Brunte i solskenet frusta och fnös
Och lyfte på svans.
Och säkert det hördes en mil då han nös
I morgonens glans.
Och solen i isen tog af vårt porträtt
Så oändligen nätt.
Man hade ej kunnat mer lefvande bli
Uti fotografi.

Och lustigt och gladt, som en bullrande dans
 Öfver böljan det bar.
I skogen var tyst, och i lunderna fanns
 Ingen sångare qvar.
Och *Baggen* låg blank, som han sopts med en qvast,
 Men förunderligt fast.
Blott här och der låg liten hästl . . t på vik,
 Som "*en frusen musik*".

Och månan klef opp i den mörkgröna skog
 Uppå öfversta pinn.
Och *Nacka* jag såg: det var skada på krog
 Att den skulle dras in.
O, drufvornas tempel! din takås och fot
 Ha fått fallande-sot.
Så grusas, o Bacchus! allt mer och allt mer
 Dina *glada qvarter*.

Men Brunte, som hade en hörsel så fin,
 Satte af i galopp,
Tog tömmen med svansen och gnodde som hin
 Uppå *Nackanäs opp*.
Och hungrig och törstig jag ropte på mat,
 Så att krögarn blef flat.
Han troligtvis aldrig sett, utom min häst,
 En så glupande gäst.

Och Brunte han slök sin portion utaf hö,
 Och jag tömmarna grep.
Och han nystade på öfver Hammarby sjö
 Genom tull'n, så det pep.

Och på gator och torg uti glädjen han sprang
Och vid bjällrornas klang
Trumpetade ut, att jag kommit till stan,
Så jag skämdes som fan.

Och härberge fick jag i *Urvädersgränd*
Hos en gammal kokett.
Och dagen derpå gick jag oppsträckt och spänd
Uppå resandes sätt.
Och jag helsades flitigt med handslag och glas
Och små trefna kalas.
Och det gladde så innerligt brödernas själ,
Att jag mådde så väl.

Jag köpte cigarrer och fem skålpund snus
Och jamajka på krus,
Och vände en morgon helt bittida om
Samma väg som jag kom.
Och lyckligt och väl öfver villande sjö
Kom jag hem till min ö,
Och tänkte, som troligtvis också min häst:
Att — *hemma är bäst!*

Vid Minas likbår.

Till himlen kallad vorden,
Du kläds i högtidsskrud:
Farväl, du går från jorden,
Ett oskuldsbarn, till Gud.
Som liljan du upprunnit,
Som liljan du försvann:
Du jordens kärlek vunnit,
Du himlens kärlek vann.

Ej tidens flärd och villa
Din oskuld fläcka hann,
Men anspråkslöst och stilla
Ditt blomsterlif försvann.
Du stod, vid skördarns möte,
En vårdad blomsterknopp;
Men i Guds kärleks sköte
Skall blomman vecklas opp.

I salig frid du hamnar.
In genom grafvens dörr
Du går och himlen famnar
En engel mer än förr.
Bland evigt, evigt sälla
Du segerpalmen vann:
Farväl! vid lifsens källa
Vi återse hvarann.

Haf tröst, o sorgsna sinne!
Gråt ej: hon är ej död;
Hon sofver blott derinne
Från verldens sorg och nöd.
Se, jorden återkräfver
Allena andens skrud,
Men anden evigt lefver
I himmelen hos Gud!

Min hembygd.

Ett litet lustigt skepp, med hvita segel,
Jag har vid strand, der mina timmar fly.
Det gungar lätt utöfver böljans spegel,
Det seglar kapp med molnen öfver sky.
Dess namn är Fantasi: en liten broder,
Som kallas Minne, sitter vid dess roder.

På det jag gungar till min hembygd ofta,
Der vakan hörs i sommarnatten slå,
Der bergen lyfta sig och dalar dofta,
Och norrskens-kronan flammar i det blå.
Ack! när jag tänker, hur Guds stjernor vaka
Kring dina fjell — då längtar jag tillbaka.

Jag älskar dig, och skönt står ock ditt minne,
En stjerna likt vid horisontens rand.

Hvad klart och sol-ljust finnes i mitt sinne,
Det är min kärlek till mitt barndoms-land.
Hon är en blomma, som är född om våren,
Som trotsar hösten, växer till med åren.

En gång jag lekte glad på dina stränder
Och lärde älska dina anletsdrag.
Min barndom bar du ömt på dina händer,
Och lifvet var en vänlig solskensdag;
Och forsens sång och sångerna i skogen —
Allt var mig kärt — och kärleken blef trogen.

Du sköna nordanbygd, du blomsterrika,
Med midnatts-solen och din blåa elf,
Tag mot min helsning, tag min sång tillika,
Fast den är enkel, konstlös som du sjelf.
I dina skogar sjöng jag många gånger;
Af dig jag lärde mina första sånger.

Den gamla ungkarlen eller Ånger och försoning.

Tiden ilar. Hvem behåller
Jemt sitt unga vackra skinn?
Re'n i tidens protokoller
Skrifs jag såsom gammal in.
Från den muntra ungdomsscenen
Är jag redan hvisslad ut,
Gikten håller hus i benen,
Ryggen börjar gå i kut.

Ack! jag sörjer derför svåra,
Tiden har så fasligt brådt!
Pannans hvalf har mången fåra,
Håret redan går i grått.
Lockar, hvaraf förr jag skrutit,
Mörka såsom nattens sky —
Ack! i hjessan, der de sutit,
Tittar ett förargligt ny.

Munnens ros är ej densamma,
Mången tand fått permission,
Blek mot förr är ögats flamma,
Kinden stöter på citron.
Ack! den sorg är djup och bitter,
Och den enda tröst jag har,
Är, att bland ruiner sitter
Näsan ograverad qvar.

Nej besitta, om jag ljuger!
Jag vill blifva ung på nytt:
Ungkarlslifvet icke duger,
Man blir både lam och lytt.
Ack! jag kunnat längesedan
Fått en flicka skön och ung:
Pengar har jag allaredan
Samlat i en dugtig pung.

Topp! jag vill peruken svärta,
Borsta opp min bästa frack.
Redan har jag mun och hjerta
Fulla utaf o! och ack!
Kärlek, kärlek vill jag söka:
Lifvets fröjd har vaknat opp,
Och som tomtegubbar spöka
"*Lefnadslust och mod och hopp*".

Länge har jag guldet vaktat
Helst af allt på jordens ring,
Kärlek som ett noll jag aktat,
Flickan som ett lumpet ting.
Ack! hur grymt att ångren röna
För de villor, man begått?
Unga, dyrkansvärda sköna!
Jag försona vill mitt brott.

Hvar är käppen, hvar är kappan?
Här är ord och inga svek!
Hufvudstupa utför trappan
Vill jag ut på friarlek.

Hur mitt hjertas längtan brinner,
Det kan ingen dödlig se:
Säkert är: så fort jag hinner,
Gifter jag mig ett-tu-tre!

En bättre verld.

Någonstädes gumman Lenngren säger,
Att vår verld i all sin skröplighet,
Är ändå "*den bästa verld man äger*" —
Och hon har förbannadt rätt i det.
Men då tiden trasslar in sig bara,
Jorden dränks i öfverdåd och flärd, —
Kan det väl så underligt då vara,
Att man längtar till en bättre verld?

När man ser, hur drulliga kometer
Näsvist hota oss till arm och ben;
När man ör-lös blir för krigstrumpeter,
Och Vesuv ej skäms att kasta sten;
När man jemt för fattigdomens fara
Darrar som för ett Damokles-svärd, —
Kan det väl så underligt då vara,
Att man längtar till en bättre verld?

När machiner göra menskor flata,
Väderleken gör oss spratt på spratt;
När en gränd ej skäms att heta gata,
Och när pigor börja gå i hatt;
När en prest vill visa och förklara
Att man ej är fyra styfver värd, —
Kan det väl så underligt då vara,
Att man längtar till en bättre verld?

När om saltsjö-bad och nykterheten
Jemt predikas, så man kan bli trött:
När en doktor vill, för säkerheten,
Bränna opp oss, se'n vi en gång dött;
När diskont-lån bli alltmera rara,
Och Brikoll är stadd på hädanfärd, —
Kan det väl så underligt då vara,
Att man längtar till en bättre verld?

När krediten reser sina färde
Och tar med sig mycket smått och godt;
När vi ställas, i personligt värde,
Under suggan, af ett Lag-Utskott;
När det ständigt, om vi nagelfara,
Osar katt uppå vår lefnadsfärd, —
Kan det väl så underligt då vara,
Att man längtar till en bättre verld?

Sångmön.

Jag ej älskar till att segla
Gråtögd öfver tidens haf,
Och att jemnt mig förespegla
Lifvet som en dyster graf.
På dess våg jag helst vill gunga
Glad om ock i stormens ras.
Friskt och muntert vill jag sjunga,
Guppande på min pegas.

Jag naturens gifna order
Följa vill med fröjd och hopp,
Aldrig stämma upp ackorder
Pinsamma för själ och kropp.
Mången kan väl rykte vinna
Med att sjunga smärtans ton;
Men jag vill ej sångmön finna
Ängslig som ett spinnhus-hjon.

Nej min Sångmö! dig ej tvinga!
Blott dig visa som du är!
Sjung den ton, du fått, och svinga
Högre ej, än vingen bär.
Än en gång du måste lofva,
Att du aldrig *gör dig till.*
Hellre lägg dig ned att sofva;
Sof ihjäl dig, om du vill!

Flickan vid spegeln.

I dag jag fyller tretti år.
Det gör mig ändå sorg,
Att jag i mina yngre år
En gång gaf bort en korg.
Nu kan jag ingen fästman få:
Hvad gör jag nu med ögon blå?

Hvad gör jag nu med ögon blå
Med glans som himmelens,
Då blicken ej kan hvila få
Och smälta i en väns!
Jag känner ångren nu i grund:
Hvad gör jag nu med purpurmund?

Hvad gör jag nu med purpurmun
Det kan jag ej förstå,
Då ingen kommer under fund
Med rosorna derpå!
Det väcka kan mitt hjertas harm:
Hvad gör jag nu med hals och barm?

Hvad gör jag nu med hals och barm,
Då ingen älska vill,
Och ingen yngling, öm och varm,
Vill luta sig intill. . . .
Men, ack! mig hör väl ingen *man:*
Jag redan gått för långt, minsann!

Till Lina.

Om jag på jorden vore blott
En skald med konstens högre lott,
Då slog jag lyran väl i dag
Med evigt sköna slag.
Den skönsta ros på diktens stig
Jag ville gifva dig.

Men ack! med lyran i sin hand,
Min sångmö går med mig ibland
Och plockar blommor för mitt lif,
Blott som ett tidsfördrif;
Och jag är nöjd, det vet hon af,
Med minsta knopp, hon gaf.

Jag inga rim med O! och Ve!
Och inga läror har att ge.
Hvar nyckeln göms till himlens dörr,
Det vet ditt hjerta förr.
Och döden — ack! hvad vet jag mer,
Än du, om dess mystér?

Ett rum i sångens verld jag fått,
Men skalde-namn blef ej min lott.
Begär ej kransar då i dag,
En enkel blomma tag!
Jag sjunga vill en bättre sång
Då jag blir skald en gång.

Tullvaktarens sång på hamnvakten.

"Nu är det höst,
Stormande häfver sig hafvets bröst."
Bäst är att hemta ur skrubben
Fårskinnstulubben.

Isbark och storm
Flyga i rymden och hålla ett gorm
Värre, än bromsar i burkar,
Ryssar ooh turkar.

Ruskigt och kallt,
Snöglopp och mörker man har öfverallt:
Lyckligt, om aldrig han vore
Till, den der Bore!

Jemt desperat
Skakar han ner ett slags hemgjordt suckat!
Ber oss som sportler att taga,
Om vi behaga.

Förr vill han dö,
Än han vill sluta att tillverka snö.
Till *nederlag* här på jorden
Valde han norden.

Bäst vi här gå,
Sätter han lock uppå böljorna blå,
Låter oss se'n, tills de smälta,
Gå här och svälta.

Hade jag makt,
Skulle . . . men tyst, ty min förman har sagt:
"Aldrig får underbetjening
Ha någon mening."

Tullkarlars vän,
Vårsol! välkommen snart till oss igen!
Gläd oss med skeppsfart och rika
Sportler tillika.

Kommer blott vår,
Duggar väl något, om också man får
Höra och tåla chikaner,
Heta "tulpaner".

"Nu är det höst,
Stormande häfver sig hafvets bröst."
Bäst är att hemta ur skrubben
Fårskinnstulubben.

Skål för Våren.

Våren är kommen!
Tycker du om'en? —
Ack! ja, han är för söt.
Pling, plang.
Glad och betagen,
Der bort i hagen,
Nyss jag en sippa bröt.
Pling, plang.
Stormarna ej mera våga knytta,
Svanorna från södern hemåt flytta,
Lärkan sjunger, vårens sqvallerbytta,
Plingeli, klingeli, plingeli plang!

Der ängen sluttar,
Bäcken han skuttar
Liksom en geta-bock.
Pling, plang.
"Bromsarna brumma",
Vindarna ljumma
Leka kring kind och lock.
Pling, plang.
Allt är lif och lust i skog och mossar
Solen vinterns alla fästen krossar,
Står på himlens farstuqvist och blossar.
Plingeli, klingeli, plingeli plang!

Skalbaggar tumla,
Fjäril och humla
Fjeska för ängs-violn.
Pling, plang.
Qvick och nyfiken,
Löjan i viken
Leker "*tittut*" med sol'n.
Pling, plang.
Björk och pil sig skynda att bekransa,
Mygg och harkrank kunna knappt sig sansa,
Orren spelar, kor och kalfvar dansa.
Plingeli. klingeli, plingeli plang!

I furuskogen,
Sval och förtrogen,
Våren sitt tempel har.
Pling plang.
Tjädern orerar;
Härvid fungerar
Göken som klockar-far.
Pling, plang.
Han har vårens lofsång på sin tunga.
Trast och hämpling stämma in, i klunga.
Olle Strandberg kan ej bättre sjunga.
Plingeli, klingeli, plingeli plang!

Hurra för våren!
Torka bort tåren!
Klara ditt öga! njut!
Pling, plang.

Kan du ej hoppas
När våren knoppas,
Borde du ha en stut.
Pling, plang,
Ack! hur kan man nu om sorger drömma?
Kunna tårar nu på alfvar strömma?
Nej! för våren låt oss glasen tömma!
Plingeli! klingeli, plingeli plang!

Till min mage.

Min söta mage! det går aldrig an,
Du är ju redan som en liten trumma.
Att hålla dig med kläder nu, min sann,
Det kostar icke någon liten summa.
Med hvarje dag du växer tum för tum,
Och jemt despotiskt du på anslag pockar,
I mina byxor skriks: ge rum! ge rum!
Och dito dito skriks i mina rockar.

Hvem kan för din skull ändra jemt sin rock,
Det skulle kosta snart min hela kassa.
Jag undrar, hvem som bedt dig bli så tjock
Att inga byxor mera kunna passa?
Du smörjer dig ur talrikar och glas
Med frisk aptit: hur kan man då bli mager,
Du frågar icke, hvarfrån allt skall ta's,
Du tänker blott som *Cajsa Warg*: "man tager."

Du ännu aldrig ett kalas försmått.
Du äter, dricker mer än du behöfver.
Ditt hufvudskäl är *att det smakar godt:*
Hvem undrar då att fettet pöser öfver.
Du klagar stundom med bedröflig min,
Att blodet känns så melankoliskt vandra:
Hvem fan har sagt att du skall dricka vin,
Du kan ju dricka vatten du som andra!

Jag nästan skäms för ett så sällsamt rön,
Att man kan bli så tjock, att man vill spricka,
Då i betraktan af sin magra lön,
Man borde vara mager som en sticka.
Och frågar jag hvaraf du blir så fet,
Så blir du stött och svarar snäsigt bara:
”*Man kan väl icke hänga sig för det,*
Att man har råkat litet fetlagd vara!”

Och dermed får mitt sinne vara nöjdt:
Du blir ej magrare för att jag gormar.
Du till ett visst anseende dig höjt,
Och som ett berg du står mot alla stormar.
Välan! det är då bäst att göra fred,
Grannsämjan är ej rolig till att mista;
Alltså vi lägga våra vapen ned
Och aldrig mera om den saken tvista.

Vid Presidenten och Kommendören

P. WESTERSTRANDS

afresa till Paris, 1851.

(Sång i P. B.)

— — Men ack! vi sörja ej ändå,
Att du far bort från Norden.
Vi hemma bli och hoppas på,
Att du är hemsjuk vorden;
Och längtar så allt mer och mer
Till Nordens gamla riken,
Och ett, tu, tre, på båten ger
Den Franska republiken.

Der lefver folket oförskämdt,
Och för ett fasligt väsen:
I *val* och qval de lefva jemt
Och sjunga *marseljäsen*.
Der blir man grå, fast man är ung,
Af omsorg för nationen.
Här sjungs: "*Bevare Gud! vår Kung*"!
Ännu på gamla tonen.

Du älskar Sverge, liksom vi,
Hvi lemnar Du då roret
För vind och våg, på en gång, i
Brikoll och Statskontoret!

Det kan för dig visst vara bra
Att slippa gå dess trappa; —
Men *Bacchi barn* och *Barbara*
Bli också utan Pappa.

Storpappa! ställ dock glad och vis
Din färd till kontinenten;
Och helsa flitigt till Paris —
Ja, sjelfva Presidenten.
Han väldet hade i behåll
Och vore utan like,
Om han blott gjorde till *Brikoll*
Sitt hela vida rike.

Han tror väl han, som andra tro:
Att här ej folk kan vara,
Att uti Sverge ulfvar bo
Och mygg och bromsar bara.
Var dock så god och ihågkom
Att slå omkull hans gloser:
Gör honom flat och tala om,
Att här finns ock — fransoser.

Farväl då till din republik!
Vi stanna här på fjället.
Finns här ej mycket politik,
Så finns här punsch i stället.
På drufvorna derborta känn,
Och helsa vår Minister;
Men trifs du ej, så kom igen
Till Dina Brikollister!

Höst-rim.

O! hvad storm,
O! hvad gorm
Utaf vindar och löf!
Man kan riktigt bli döf,
Sådant prassel och stoj,
Och ett skrik och ett skoj:
De ju hålla ett hus
Och ett larm och ett brus
Och ett sus och ett dus,
Liksom vore vår jord
Blott för deras skull gjord.

O! hvad storm,
O! hvad gorm!
Hela rymden är grå,
Kall och hemsk som ett lik.
Ej den ringaste flik
Syns på himlen, *den blå.*
Och med herrskande makt
Nordens snögud har lagt
Sina golf af kristall
Öfver böljornas svall;
Ty en gud utaf snö
Kan ej alls tåla sjö:
Han blir sjösjuk på stund,
Då han ser minsta sprund
Uti vikar och sund.

O! hvad storm,
O! hvad gorm!
Och hvad knak
Och hvad brak
Uti kroppås och tak!
Hur det tjuter och gnyr
Hur det snöar och yr —
Gud vet, hvilken som styr!

Fy, en sådan natur!
Inom hus som i bur,
Är man dömd att bli still.
Ingen vågar sig till,
Om han aldrig så vill,
Sticka nästippen ut
Om sin förstuguknut —
Den kan snöpligt ta slut.

O! hvad storm,
O! hvad gorm!
Ifrån hufvudet ned
Genom vadorna med,
I hvarendaste led,
Genom ryggmerg och skinn
Tränger kölden sig in.
Och som is är min blod.
Om blott själen förstod,
Hvad han borde förstå,
Tog han skridskor uppå
Och försökte att gå
I kanalerna små.

O! hvad storm,
O! hvad gorm,
Ingenting vill förslå
Hvad man än vill ta på:
Det bär rakt af till fjells,
Ytterstöflar och pels,
Och kavaj och peruk —
Man kan riktigt bli sjuk:
Då ej slikt vill förslå,
Hvad skall kroppen då få
Till att värma sig med!
Skall man köpa sig ved?
Skall man ta sig en sup?
Eller slå sig på stup
I en sängbädd af dun
I all tysthet med frun?

Topp! det rådet var godt.
Gif mig *sängfösarn* blott,
Ty jag mår som en hund!
Se'n i djupaste blund
Vill jag somna på stund
"*Frisk och frodig och sund*".

Början, Fortgång och Slut.

Vi födas. Fåfängt vore det att klaga,
Att ingen frågar först, om vi behaga
Att blifva födda. Nej! till jordens zoner
Vi komma liksom skjutna ur kanoner;
Och presten läser öfver oss sin mässa
Och en nattmössa sätts uppå vår hjessa.

Man, oåtsporda, oss på jorden ställer
Och lindar in oss liksom karameller.
Se'n växa vi, få kolt och skallra redan,
Och krypa som små skaller-ormar sedan,
Se'n står man lull, blir stor, och många gånger
Vi längta att få skägg och polisonger.

Snart äro barndoms-lekarne försvunna,
Man yngling blir och tror sig all ting kunna;
Man läser Cicero, får lärda miner,
Att ej få snufva kläds man i bottiner.
Man kurtiserar, och förr'n man vet ordet,
Har man peruk och tur på nattduks-bordet.

Man blir en *man i verken* och i staten,
Får lön, som räcker nätt och jemt till maten.
Man kan ej naken gå för vind och väder,
Hos skräddarn får man års-kredit på kläder.
Man gör visiter, blir bekant i husen,
Får fästmö, se'n man varit kär i tusen.

Man gifter sig, och tror sig nu vid målet
Af all lycksalighet. Då börjas skrålet
Af barnpig-sånger, skramlor och trumpeter;
Och svärfar gör konkurs, fast rik han heter.
Qvartalet räcker ej, man måste låna,
Och skägg och polisonger börja gråna.

Nu har man in i ålderdomen dragit.
Alltjemt har hoppet ljugit och bedragit;
Och skulle bättre inkomster nu dugga,
Så har man inga tänder till att tugga.
Till barndoms-verlden man sin blick nu vänder,
Då man ej hade skägg, men bättre tänder.

Ej hjelper punsch och toddy mot podager
Och ej mot gikten, hur "*stor dos man tager*".
Man klår sig bakom örat och funderar,
Hvarföre lifvet oss så grymt handterar.
Och summan blir af allt hvad vi erfarit,
Att det har "*möda och arbete varit*".

Vi dö. Och fåfängt vore det att klaga,
Att ingen frågar först, om vi behaga
Att dö, Nej! då vi minst det ana,
Vi visas ut från lifvets vädjo-bana.
Och slutet blir, att ingen kan förklara,
Hvarfrån vi kommit, eller hvart vi fara.

Från en husmamsell på landet.

Gudskelof, att tvätten nu är slut,
Jag har fått en fristund som mig gläder!
Söta du! alltsedan jag kom ut,
Har jag hållit på att dra ut kläder.

Herrskapet är adel, som du vet,
Fröken nyss har gått och läst för presten.
Frun är smärt, men brukspatron är fet,
Men ofantligt hyggliga för resten.

Gården skuggad är af ek och lönn,
Fast på vintern nu är allting fruset;
Trädgård, som går ända ner till sjön,
Och en stor anläggning bakom huset.

Straxt bredvid logera helt förnöjdt,
I en byggning mellan höga lindar,
En bokhållare, som blåser flöjt,
Och en gammal inspektor som vindar.

Så ha vi ett hyggligt presterskap:
Frun skall vara sjelfva hjertligheten.
Bruket har sin egen äskulap,
Stor och rund som solen i *Profeten*.

Jagt och landtbruk är hans hela lif,
Kläcka ägg och laga till komposter.
Karl'n är välment som ett laxativ,
Frun är skarp som ett janini-plåster.

Här kan ej beskrifvas på en dag
Allt som finns af hästar, får och galtar;
Tretti kor af Holsteins bästa slag,
Åtta pigor och en kusk som haltar.

Men af allt mitt rum är bäst ändå,
Senapsgult med himmelsblå fasoner.
Soffan har madrass med skinntyg på,
Sängen två utskurna kupidoner.

Sängomhänget är af hvitt musslin,
Taflor rundt kring alla väggar sitta.
Jag fick lof att skarfva rullgardin,
Se'n en qväll bokhållarn stod och titta.

Utanför har jag en bänk af torf.
Kors min Gud, hvad jag i vår skall njuta!
Det var sannt — jag skulle stoppa korf:
Söta du, förlåt! jag måste sluta.

Kossan.

Skulle jag bland djuren välja,
Valde jag att vara ko;
Kan hon bara riktigt svälja,
Har hon lifvets högsta ro.
Aldrig hon behöfver tänka,
Aldrig kan hon blifva enka.

Öfverallt hon bergning finner,
Aldrig saknar hon ett bo.
Sämsta torparhustru spinner
För att köpa sig en ko.
Aldrig har hon minsta möda
Att på ärligt sätt sig föda.

Lefver, fast hon ej arbetar,
Lugnt, der hon på ängen går.
Gräset, dagen om, hon betar,
Liknöjd, hvilken som består:
Kungar må det gerna vara,
Grefvar, eller bönder bara.

Klagar hela verlden öfver
Penningbrist och dålig skörd,
Brist på timotej och klöfver,
Att en sten kan blifva rörd:
Aldrig tycks det kossan röra,
Hennes lugn kan ingen störa.

Längst i söder, högst i norden
Är hon hemma öfverallt —
Ja, hon är för hela jorden
En barmhertighets-anstalt.
Hvad hon gör, gör hon med allvar —
Mjölk och smör och ost och kalfvar.

Nobelt vet hon sig att skicka,
Ädel är dess själs natur,
Ögon har hon som en flicka,
Allt för goda åt en tjur.
Mången fröken, som vi tycka,
Skulle dermed göra lycka.

Hvart man än må henne flytta,
Aldrig hör man hennes knot.
Medan hon gör verlden nytta,
Gör hon ej en mask emot.
Alla hon betjenar lika:
Både fattiga och rika.

Skada, då berömd hon blifver,
Att hon i min bok så här
Ej kan läsa hvad jag skrifver,
Annars blef hon i mig kär.
Säkert skulle hon ej glömma
Att min poesi berömma.

November.

Vintern kommer, hu! jag fryser!
Större brasa, mera ved!
Näsan som cinober lyser,
Isad är hvarenda led.

Molnen flyga, stormen hviner,
Fullblod är det spann, han kör.
Bore visar barska miner,
Är ej god att råka för.

Genom rymden, hvart jag granskar,
Snö och isbark strör han ut!
Slår med sina bälgskinns-handskar,
Så det dånar i hvar knut.

Gamla Bore! gerna rasa,
Gerna dina snöslott hvälf!
Vid min lyra och min brasa
Trotsar jag hin håle sjelf.

Hur du verlden väldigt skakar,
Hur du sållar jorden hvit! —
Lyran klingar, elden sprakar:
Fåfängt, att du tittar hit!

Dina vindar gerna tjute!
Jag tar lugnt mig en pris snus.
Det må gerna storma ute,
Vi ha trefligt inom hus.

Vinterns ankomst.

Nå ändteligen har man fått den äran
Att se dig åter, gamle hedersvän!
Du länge väntats med en viss förfäran
Att du glömt bort vår Mälar-kust igen.
Här gå vi, som du ser, och bara kraxa
I bröstvärk och bekymmer, lite hvar.
Hur mår min gamla landsman *Avasaxa?*
Har *Qvarken* "stoppat", är herr *Dickson* qvar?

Förtälj oss något nytt: är norrskensqvällen
Sig lik i Thules fjellomstängda land?
Går *gråbens*-jagten än i öde fjellen
Med skidor, lappmudd och med staf i hand?
Du var väl inne uti Haparanda
Och kom ihåg dem med en snö-dusör.
Det var väl godt pris der på hvarjehanda,
Siberiskt lammskinn, moskovitiskt smör!

Om det var sannt, så var det tusan hakar
Hvad jorden skälfde uti Medelpad.
Du såg väl till att inga öppna vakar
I trakten lockade till *helga bad?*
Såg du om qvinnan der var lika galen
Som här med flärd och krinolin-fabrik?
Såg du om "Mollys" skald "*satt qvar i salen*
Och såg hur solen sjönk bakom en vik"?

Hur låter det med krisens vinglerier:
Der ligga skeppen väl som här för vrak?
Hur är det fatt med ortens Ränterier?
Trävaruhandeln går väl "*åtabak*"?
Hur är med fyrbåksväsendet deroppe:
Ha många skepp förlist den sista höst?
Var det ditt fel att rågen *fick på moppe?*
På dig sköts skulden uti *Folkets Röst.*

Du satt' väl in den dubbla fönsterrutan
På *fjellens öga*, Storsjöns vattendrag?
Hur såg det ut på gamla *Åreskutan*,
Der du lär ha ett gammalt nederlag?
Hvem är nu disponent af *Gelliware*,
Hvem har dess rikedom om hand? Gif akt!
Såg du, om någon hjerpe eller hare
I skotthåll råkat ut för "*Jemtlands jagt*"?

Förlåt, förlåt! jag tröttat dig med frågor,
Fast mången fråga ändå återstod.
Nu skall du isbelägga våra vågor,
Och friska opp vårt sjunkna mannamod.
Då man blir gammal, vill man gerna språka,
Och jag är högst förtjust i snö och is.
Nu låt det snöga snällt, så får jag åka:
Nu kan man få ett ekipage för pris!

Till Clara.

Gråt ej, Clara! fastän sorgen smyger
Sina liljor i din ungdoms vår!
Molnet skymmer solen, men förflyger,
Sorgens lilja knoppas och förgår.

Ingen stjernas glans så klar är vorden,
Att den ej af molnet öfvervinns:
Ingen evig glädje fins på jorden,
Liksom ingen evig smärta fins.

Låt dig trösta! Himlen rättvist dömmer,
Endast kärlek i dess pröfning fins.
Den är tröstlös blott, hvars hjerta glömmer
Gud och pligten, men sin plåga mins.

Gråt ej, Clara — dock jag dig förlåter:
Tårar blir ändå vår tröst till slut.
Endast glöm ej himlen, när du gråter,
Glöm ej himlen, se'n du gråtit ut!

Yrvädret.

Jag vill spå,
Snö vi få.
Rysning stygg
Känns på rygg.

Värk och sting
Ner i tån.
Och en ring
Omkring mån.

Himlens pell,
Nyss så blå,
Hänger grå
Som en fäll.

Vargens tjut
Hörs på elf.
Katten sjelf
Vill ej ut.

Utåt ön,
Om ni ser,
Kors! hur snön
Vräker ner!

Luften våt,
Kall och sträf,
Lagom åt
Varg och räf.

Ej ett fjät
Vill jag gå:
Hunden må
Göra det!

Hellre tar
Jag en *klar*,
Och en *gök*
På försök.

Sen må snön
Bredas vildt
Öfver ön,
Som en filt.

Konung Midas.

Pan, den gamle herde-guden,
Herde-pipan tog en gång,
Spelade och blef vid ljuden
Hänförd af sin egen sång.
Fattad utaf skalde-yran,
På en sång-duell till slut
Guden med den gyllne lyran
Bjöd den oförvägne ut.

Vexelvis man striden förde.
Pan var viss om sångens lön.
Men Apollo lyran rörde,
Och dess klang var gudaskön.
Menniskor och gudar dömde
Priset åt Apollos ton. —
Midas ensamt Pan berömde
Högljudt öfver all reson.

Att få stryk, var Midas nära,
Så befängdt stod han till boks.
Pan, berömmet i all ära,
Pipan tog och sprang till skogs;
Såg utaf de skratt, som spridas,
Att det var åt fanders vändt. —
För sin smak fick konung Midas
Åsneöron i present.

Snösparfven.

Kom in, kom in, du lilla sparf, som hackar
På fönsterrutan! den kan gå i tu!
Hvad du är dum, som far omkring och flackar,
Då vintren är så sträng och kall som nu.

Förgäfves hackar du på fönster-listen:
Kom in, kom in! jag aftonbrasan tändt.
Flyg hörnet om, så ser du farstuqvisten,
Der jag har ställt min kammardörr på glänt.

Nå nå, hvad nu! jag tål ej näsvisheter,
Flyg lagom! ja förlåt, jag talar rent.
Aha! du tittar på min thermometer,
Förlåt, förlåt! *var ej så illa ment!*

Sjung ut, om du är svång och öfvergifven,
Du ser mig just ej ut att vara blyg.
Hvar är ditt hem, hvar är du mantalsskrifven?
Förlåt jag frågar: har du prestbetyg?

Du fryser visst. Min Gud, du går ju bara
I sommarbyxor, denna årsens tid.
En tuting kanske? får det lof att vara?
Kom in, kom in, så få vi språkas vid!

Jag sitter här och skrifver poesier,
Du kunde hjelpa mig en liten smul:
Jag sätter ord, du sätter melodier —
Så ge vi ut — en liten bok till jul.

Betraktelser på en bal.

Han var dock glad den gamla tiden
"*Den gamla tiden är mig kär:*"
Det fanns ej då så mycket siden
Och glass och bjeffs och allt det der.
Visst hade han det lilla felet,
Att det för mycket kanske dracks.
Men, gubbar! det var lif i spelet
På *pickenicken* fordomdags.

Den tiden gick ej an att skolka
I dans, som nu, ty, unter uns,
Så kan man nu väl dansa polka,
Men ändå dansa som en luns.
Kadriljen, glad som en förhoppning,
Var dock en dans graciös och lätt.
Fransäs är blott ett slags förstoppning
Och trög och drumlig på allt sätt.

På bal man gick ej för att skräpa;
Man dansade af lif och själ.
Man fick, som nu, ej benen släpa;
Det var en pligt att dansa väl.
Och fanns förmågan ej, men viljan,
Man benen snart till lydnad tvang;
Man spegeln satte ned på tiljan
Till öfning uti battemang.

Hvad är vår tids dansanta fester
Med all sin yfverborna glans?
"*Så tysta, som Egyptens prester*",
Gå kavaljererna till dans.
Men ack! hvar yngling, för det mesta,
Är nu af dans ej road stort.
Orsaken är just ej den bästa:
Han hellre satt och spelte kort.

Till kavaljeren förr det hörde
En elegans i balens drägt.
I skor osh strumpor, han sig förde
I valsen som en vestanflägt.
Nu med sin dam han gnor och flackar,
Och golfvet bågnar för hans kraft,
Nog vet man det: i tvåtums klackar,
Ullstrumpor, skägg och stöfvelskaft!

Men tiden sjelf är tung till sinnes,
Dess gång är ej så lätt som förr.
Det ystra, glada mer ej finnes,
Bekymret tittar i hvar dörr. —
Men ack! jag stämde ej min lyra
Till sorg- och klagotoner än.
Jag tror, att om blott Gud får styra,
Så blir nog verlden bra igen.

Nyårsnatten.

Som grafven tyst, betydningsfull är stunden
Lik hvarje afskedsstund i lifvets dal:
Med lyftad vinge hän mot himlarunden
Står gamla året, täljande sekunden,
Att ställas för den Högstes tribunal.
Det blad, det fått, att lifvets handling skildra,
Fullskrifvet är, och granskas skall hos Gud. —
Sof ej, o jord! Bed gode Fadren mildra
I domens stund sin stämmas thordönsljud!

Det midnatt är, och dystra facklor glimma
I stjernfull rymd från en gudomlig verld.
Jag vakat har i nattens andetimma
I bön och lof, vid mången vänlig strimma
Af hopp och minne kring min hufvudgärd.
Och nu med dem jag går till ro och drömmer,
Hvad jag förut vid årets vagga drömt:
Hur i sitt sköte nya året gömmer
Den sällhetslott, som gamla året glömt!

Nyårskort till månen.

För dig, du höge andlige magnat
I solens himmelsvida kyrkostat,
För dig, o måne i det klara loftet!
Jag bugar mig med näsan uti stoftet;
Ty det är min och mina bröders sed,
Att när vi buga, buga vi oss ned.
Som snö i rymden flyga offerbladen
Med granna namn kring eleganta staden:
Med söndrig rock jag på terassen står
Och önskar dig ödmjukast *godt nytt år*.
Det höfves ingen, som poet är vorden,
Att allt för mycket fästa sig vid jorden:
I molnen bör man bygga, bo och så;
Om det ej duger, bör man så ändå. . . .
Må andra om det jordiska bestyra,
För dig i dag jag strängat har min lyra;
Jag älskar dig, men vet dock ej hvarför;
Jag vet med visshet blott att jag så gör.

Tag då min helsning på det nya året!
Från fotens spets till spetsen utaf håret
Jag badat mig uti ditt milda sken:
O! att jag blefve, såsom du, så ren!
Af ljus och skugga skiftar menskans lefnad,
Af underbara trådar är dess väfnad,

Än ljus som skyn, än mörk som jordens grus —
Skall min bli mörk som natten, eller ljus?
Det står derofvan. Nu farväl, du gode!
Till nyårsgåfva ger jag dig mitt ode.

I en Karantäns-läkares minnesbok.

(Med min bild.)

Snart ifrån lotsar, tull och karantän
Du far din kos med pulver och lancetter,
Tag då ett minne med dig hän
Bland dina öfriga porträtter.

När så du dväljes, från vår hafs-ö skild
Och vännerna i Tull- och Lotskontoren,
Glöm icke, då du ser min bild,
Den knubbiga Tullinspektoren!

Bland Esculapii söner sök ett namn,
Och följe lyckan dig, hvarhelst du landar!
Du har ett minne af *Sandhamn*,
Hvar gång du på recepter sandar.

Om hundra år.

Hvasa! ja nog är tiden svår
För hög och låg.
Och värre än det flydda år
Man näppe såg.
Men om man tänker klart och sundt,
Som på ett hår
Är alltihopa bara strunt
Om hundra år.

Affärerna ha gått på tok,
Och gå hvar dag.
Och Bank och Börs och kassabok
Fått slag på slag.
Men tiden har sitt egna vis
Att läka sår:
Förgäten är vår penningkris
Om hundra år.

Bekymmer finnas på vårt klot
Till tusental.
Ett godt recept jag vet emot
Förtret och qval:
Hvad ödet gett dig eller gömt
Af sorg och tår,
Kom blott ihåg, att allt är glömdt
Om hundra år.

Innan man blir van.

Hemskt är lifvet. Outsägligt
Vild dess ocean;
Menskolifvet är odrägligt,
Innan man blir van.

Mörk dess farled — Gud skall veta
Midt på ljusa dan:
Svår är vägen till att leta,
Innan man blir van.

Tungt det är att otack skörda
På vår lefnads-ban;
Tung är fattigdomens börda,
Innan man blir van.

Falsk är lyckan. Vederstygglig
Ofta hennes plan.
Penningeknipan är ohygglig,
Innan man blir van.

Tungt är att betala borgen
För en fattig f–n.
Tro mig! tungt är att få korgen,
Innan man blir van.

Alltså mellan strid och tummel,
Oro och chikan,
Går man som en riktig drummel,
Innan man blir van.

Dalen.

Jag vet en dal, der gräs och strå
Ej gro; men daln är skön ändå.
Väl tycks den för vårt öga skum,
Der hyddan har för en blott rum;
Men dalens folk de trifvas väl
I endrägt, som en enda själ:
Ej klagan spörjs, ej gråt man hör
Derinnanför.

För dalens folk ej sol uppgick,
Ej lyser der en stjernas blick:
Inom den höga gränsesten
Hvad båtar sol och stjernors sken?
Ty stjernornas och solens tröst
Är endast till för lifvets bröst,
När stormen sina åskor kör
Härutanför.

De lycklige! de sofva godt:
För tidens våld och strid och brott
De stängt sin dörr och ställt dervid
En englavakt, som heter frid.
Säll den som finner grafvens tröst,
Och med ett lugnt och skuldfritt bröst
Får slumra roligt, när han dör,
Derinnanför!

Augias stall.

Kung Augias aldrig jag glömma skall.
Tretusende oxar han hade på stall.
Man aldrig sågs bråka
Att sopa och måka.
Det gick som det gick, både vinter och vår —
Det blef icke rengjordt på trettio år.

Den tiden var Herkules, som man försport,
En hjelphustru, när det var frågan om stort;
Man aldrig sett maken,
Han åtog sig saken
Emot ett beting, om jag minnes, omtrent
Trehundrade oxar, om golfvet blef rent.

Ur Alpheus Herkules tog sig en klunk,
Och ledde, i aldra som saktaste lunk,
Den väldiga floden
Tvärs in genom boden;
Och stallet blef rent i hvarendaste nåt,
Och oxarne råmade *vivat* deråt.

Kung Augas sjelf, med sin lurfviga lugg,
Såg grönögd och flat genom fähusets glugg,
Hur rent han nu hade.
Men Herkules sade:
"Si så! låt mig få den belöning ni sagt;
Trehundrade oxar, det var vårt kontrakt!"

Kung Augias sade: "Trehundra? — Åh hå!
Det torde väl bli att besinna sig på.
Jag lög bara i er;
Det var fantasier,
Ett narri och ingenting mer, mon ami!
Ni måtte, för f–n! väl förstå raljeri!"

Men Herkules svarade endast: "jaså!
Mig lyster ock lära dig narri förstå." —
Och dermed han dubba'n
I skallen med klubban,
Att föga det fanns utaf nackben och skinn. —
Kung Augias hvit-ögat vände ut-in.

Men Herkules var om sin dagspenning mån.
På thronen han satte den aflidnes son.
Betaldt fick han redan,
Och murade sedan
Ett tempel för hvad han förtjent i ett stall.
Kung Augias aldrig jag glömma skall. —

Alltsedan låg Herkules jemt i krakel,
Höll spelhus med namn af *Olympiska spel*,
Och flöjde på murar,
Slog jättar och tjurar,
Drog *Cerberus* ur sitt ohyggliga hål —
Sist reste sig *stoder*, och brändes på bål.

Lappri eller Konsten att repa sig.

Måns med mörk och dyster panna
Satt uti sin kanapé:
"Ruinerad ett tu tre,"
Tänkte han och såg Susanna
Reda till en stor supé,

Men, ack se! vid porten stanna
Vagnar — o, med björnar i!
"Gud!" skrek Måns, "det är förbi!"
"Lappri, lappri!" skrek Susanna,
Gömde Måns i skafferi.

Måns försmädligt, för att banna,
Sade till sin äkta vän:
"Gäldstun vinkar mig igen!"
"Lappri, lappri!" skrek Susanna,
"Nog kan du dig repa än."

"Jaha! kanske bästa knepet
Här i denna jemmerdaln!"
Tänkte Måns, och gick ur saln
Att sig repa — och i repet
Hängde sig i källarsvaln.

Höstqvällen.

Storm och böljor, snö och yra,
Köld och mörker i förbund!
Jag vill ta min gamla lyra
Och slå bort en kulen stund.
Blott jag i min skalde-timma
Kan få rim och tankar fast.
Det är konsten just att rimma,
Att få rim i hast.

Våren skaptes för poeter:
Skald bli alla på sitt vis.
Sjelfva fåren bräka meter,
Högre ton få tupp och gris.
Man blir upprymd på kalasen
Uti Floras sal och kök.
Men om hösten går pegasen
Som ett annat ök.

Dock, gif akt! på vingar starka
Lyft dig öfver dal och slätt.
Skoja opp dig, slå och sparka,
Svansen uti vädret sätt!
Få vi inga ärestoder
För vår *flygt*, min söta häst,
Litet penninggräs till foder
Blir vår lagerfest.

"Är det väder nu att springa
Ha vi just så brådt i qväll?"
Nej, jag vill dig visst ej tvinga,
Gerna dig i spilta ställ.
Svaret på katkesens fråga
Mins du kanske eller hur?
"*Aldrig öfver dess förmåga*
Bör man plåga djur.

Tyst, min lyra! stormen qväder,
Ingen stämma finns som hans.
Detta är ett *Herrans väder*,
Eller också — någon ann's.
Sömnen är en gudagåfva,
Ingen gåfva är som den.
Derför går jag nu att sofva:
Natthugg, gamle vän!

Vårsång.

Glänsande våren
Ordnar sin grönskande drägt,
Blommor i håren
Sprida sin doftande flägt.

Slingrande bäcken
Hoppar i dälderna ner,
Rosiga täcken
Solen åt ängarna ger.

Skiftande skrudar
Tjusning åt blommorna ge;
Kronor, som brudar,
Bära de, blyga som de.

Fjärilen träder
Fri ur sin stoftiga verld:
O! hur han gläder
Sig åt den luftiga färd!

O! huru prålar
Purpurn på vingarna spild!
O! hur han målar
Lifvets uppståndelsebild!

Likså ur gruset
Lyfter jag vingen en gång,
Ilar mot ljuset
Fri ifrån bojornas tvång.

Menskan och djuren,
Blomman i skimrande skrud,
Allt i naturen
Vittnar om skapelsens Gud.

Ringaste droppe
Vårlif af Skaparen får;
O! men deroppe
Blomstrar en skönare vår!

Nannas regel.

"Ingenting på jorden är
Sämre än att vara kär" —
Så den unga Nanna sade,
Och sitt hår i lockar lade —
"Jag ju alla kära sett
Gå och sucka allt i ett!"

"Öppen är min hyddas dörr,
Men min regel blir som förr:
Glad mot alla, älska ingen!
Kommer än med silfvervingen
Amor skälmsk och täck och skön,
Blir jag kall som vintersnön."

Amor är en gammal skälm,
Harnesk, sköld och kopparhjelm
Hjelpa ej: hans konst är mogen,
Jagten sjelf i Solnaskogen
Kan ej träffa såsom han:
Akta dig, han lägger an!

Kom så Frans, en ung kusin,
Med tupé och sockermin,
Bad om kärlek. Nanna hörde.
Amor sjelf, den skalken, förde
Frans och Nanna mund mot mund —
Regeln glömdes samma stund.

"Ingenting så himmelskt är,
Som att *älskas* och bli kär,"
Sade Nanna vid sin spegel,
Valde så en annan regel:
"Hur man nekar, hur man svär,
Blir man ändå en gång kär!"

En Sikters missöde.

Just Trettonde-dagen i fjol, Femtiotvå,
Då blef det ett slädparti helt apropå.

Siktern tog sin frack och sin bästa sourtut;
Den ringaste fläck togs med kaffe-sump ut.

Han hyrde sig häst och en släde med fäll,
Och gick upp till Söder och bjöd en Mamsell.

Och tåget bar af genom Lagårdslands tull;
I fällen de mådde som perla i gull.

Se'n dansades glupskt, och det kan ingen tro,
Hvad man hade roligt på *Lidingö-bro*.

Men hastigt Mamselln, med en stämma så mjuk,
Kom hviskande ömt: "Herr Sikter! jag är sjuk!

Jag måste till staden." — Och genast Mamselln
I slädan bars ut och insveptes i fäll'n.

Om tinning och kind blef hon blek som en snö;
Siktern trodde jemt, att hans dam skulle dö.

Som ljungelden far, så han körde i traf.
På *Storgatan* straxt hon ett anskri uppgaf.

"För Guds skull", hon skrek, "ring i närmaste knut!"
Han ringde — och bums kom en Barnmorska ut.

Den sköna försvann, och det var kanske bäst: —
Siktern stod i synen så lång som en häst.

Segel-sång.

Kula i, lilla vind!
Knuffa på, lilla våg!
Jag blir varm om min kind,
Jag blir glad i min håg,
Då det hviner i tåg.

Hör jag vindens concert,
Blir jag uppskojad tvärt.
Jag blir ungdomligt frisk,
Jag blir rigtigt en fisk
Uti hufvud och stjert.

Och hur innerligt väl
Mår ej hela min själ,
När som vågornas dopp
Duggar öfver min kropp —
Och kantinen slås opp!

Hvad är landet emot
Denna böljande fjärd,
Denna guppande färd
Uppå vänskaplig fot
I aborrarnas verld;
Då det stramar i skot,
Då det knakar i köl —
Lite upprymd och knöl?

Det var rätt, *Cajsa, blås!*
Se god afton herr Mås!
Stopp maschinen, förlåt,
Akta sprit på min båt!
Basilisk!
Du tar fisk,
Så det rigtigt förslår —
Opp med korken, gutår!

Sjön har i sig bestämdt
Något sugande jemt
Om man går för en schlör,
Eller ligger på svaj,
Blir man rigtigt en haj
Efter hvetbröd och smör,
Efter fårbog och kalf,
Och en half.

Och små böljor de gå
Rundt omkring och se på,
Med sin ljufliga röst
Och små kullriga bröst.

Och jag rår icke för
Att jag gör, som jag gör:
Skål, förtjusande Mör!

Hvar är gubben Neptun?
Han är nere hos frun
I sin himmelsblå sal.
Uti fullaste mått
Tömmer jag min pokal:
Klang för vågornas drott!

Blå är himlen och klar:
Sol och vänskap och sång,
Och en Sherry så bon
Och så rar.
Båten gungar och går,
Bacchus purprat vår kind:
Skål, hvar susande vind!
Skål, J lekande böljor, gutår!

Visa.

"Litet gnabb ibland
Skadar inte grand."

GEIJER.

Liten tår på tand
Skadar inte grand,
Blott att det sker ibland.
Den sig föresatt
Ej ta glas i hand,
Han är rent besatt.
Menniskans natur
Är att dricka ur
Och ej stå försagd och sur;
Ty när vin och sång
Vankas någon gång
Blir man ju som bäst toujours:
När som blott Bacchus är vår vän,
"Solsken har hjertat då igen,"

Utan friskt humör
Blir man sjuk och dör;
Om man ej tar sin likör.
Vattendoktorn kan
Dricka vatten han,
Tills han blir en stör.
Men på tidens elf
Utan märg och färg,
Det må fannen vara sjelf.

Är man blek och hvit,
Far man hit och dit
Och blir ansedd som en . . . slarf.
Nej! jag vill dricka min likör,
Ty jag vill ega friskt humör.

Floden.

Jag vet en flod,
Som brusar jemt och aldrig stilla stod.
Utaf Guds egen hand,
Vid solens första brand,
Som öfver jorden sken
På blomstrens första skott,
Drogs dammen upp — och se'n
Har den i sekler gått,
Liksom den ännu går:
Den floden kallas *tid*, dess vågor kallas *år*.

Sällheten.

Säll den som kan med denna verld sig nöja
Och som med fröjd kan skåda Guds natur;
Som uti nödfall kan begagna tröja,
Och sörjer ej om han ej har bonjour.

Säll den som kan, när lifvets stormar susa,
Till högre magter sätta all sin lit,
Som bysatt sitta kan i lugn och snusa
Och glömma bort att han ej har kredit.

Säll den som med sitt öde är förtrogen
Och ej förtviflar, som det sker tyvärr!
Som äta kan sin sill förnöjd på krogen
Och glömma bort biffstekarna hos Pierre.

Säll den som kan, fastän bekymren växa,
Se denna verlden evigt glad och ljus;
Som lugn kan höra en sparlakans-läxa,
Hvar gång han tagit sig ett litet rus.

Stjernorna.

Stjernor, stjernor! hvad jag älskar eder!
Då J blicken från er himmel neder,
I mitt hjerta vakna på en gång
Hopp och kärlek, gudafrid och sång.

Villsamt gick jag, sörjande på vägen,
Ensam, fattig, tröstlös och förlägen;
Hvart jag gick, från lyckans ynnest dömd,
Stod jag ständigt utestängd och glömd.

Jorden glömmer; kallt är verldens hjerta.
Glömmer himlen lika kallt vår smärta?
Så jag tänkte. — Känslan svarte: "nej!
Jorden glömmer, himlen glömmer ej."

Jag såg upp ur stoftets kalla näste,
Klar var himlen, stjernbeströdt dess fäste.
Toner hördes. I sin bojas tvång
Själen lyddes: det var hoppets sång.

Nu hvar gång ert ljus från himlen strömmar,
Fylls min själ af himlahoppets drömmar.
Nöjd med hvad mig ödets gunst beskär,
Har jag jorden, har jag himlen kär.

Och på jorden, fast bekymret trycker,
Vägen ej så villsam mer jag tycker.

Himlen syns mig öfver jordens däld,
Som en karta, till vår ledning ställd.

Lysen mig då, himlabarn! på vägen
Till min faders gudaborg, belägen
Bortom solen, dit min ande trår,
Till Olympens evigt gröna vår!

Källan.

Du lilla källa! klar och mild!
Invid din strand jag trifves gerna,
När i din famn du bär en bild
Af dagens eller nattens stjerna.

Bland blommorna uppå din strand
Hur skön är aftonen, hur rolig!
Då jag med lutan i min hand
Får sitta der med dem förtrolig.

När själen saknar hopp och tröst,
Jag flyr till dig och stilla gråter.
Och vid ett ljud af lutans röst
Uppklarnar hoppets stjerna åter.

Damon och Iris.

(Idyll.)

Iris.

Säg för Guds skull, Damon lilla!
Älskade! hur är det fatt?
Säg min engel, mår du illa,
Handen darrar kall och matt?
Ömma herde! svara, svara,
Låt mig ej förtviflad stå!

Damon.

Säkert jag förkylt mig bara,
Ty min mage kniper så.

Iris.

Att dig bota, hvarje droppa
Ur mitt hjerta vill jag ge.

Damon.

Gif mig hellre hafresoppa
Och en kopp med fläder-té.

Iris.

I mitt öga kom och blicka!
Jag dig tusen kyssar ger.

Damon.

Ack! en smörduk, bästa flicka!
Skulle lindra mig långt mer. —

Bäst de talte, bräkte fåren,
Och de märkte vargens svek,
Och på Damon restes håren,
Iris bara sprang och skrek.
Vargen skrämdes utur hagen,
Iris knöt sitt förkläds-band;
Damon straxt blef bra i magen,
Kysste Iris ömt på hand.

De olika knektarna.

En knekt helt nyss blef skickad
Till julklapp åt min far.
Med guld och silfver stickad,
Den *stöfvelknekten* var.

En knekt fick också mamma.
"Det var — skrek gumman — bra;
Ty för en gammal flamma
Bör man en *ljusknekt* ha."

En knekt fick syster Malla,
Som ej var mindre rar.
Den var visst bäst af alla,
Ty han en *löjtnant* var.

Första snön.

Välkomna, J himmelska barn ur skyn,
Välkomna till jorden igen!
Ni kysser på mun och på ögonbryn,
Och tar mig i famn som en vän.

Er slägt är så innerligt fager och fin,
Och roligt det var, att ni kom.
Men huru pass trefligt ni får, vete hin,
Det torde bli tu tal derom.

Visst kan ni få svärma än hit och än dit
Ostraffadt bland menskor och nöt.
Fritt kan ni få snöga borgmästaren hvit
Och lägga hans näsa i blöt.

Men blir er församling på gatan för stor;
Till mehn för galoscher och häst,
Då kommer polisen med näbbar och klor
Och kör er i *Mälarns* arrest.

Ty sådant kan hända helt oförskyldt,
Som vän jag blott säger er till.
För mig må ni snöga så mycket ni vill,
Blott jag kan se krögarens skylt.

Af nyheter vet jag just ingenting,
Här går allt sitt vanliga lopp.
Jo, Rikets härold for med pukor omkring
Och väckte de sofvande opp.

Och Riksdag i eviga rappet det blef.
Nu tarfva de högvise män
Blott skinn uppå näsan och pengar som dref,
Att lappa vårt riks-skrof igen.

Nu blir ni för många, nu ryms det ej fler
På mark och på skog och på elf.
Och står jag här längre och pratar med er,
Så blir jag en snögubbe sjelf.

Tallen och Björken.

Vinterstycke.

Björken.

Bror Tall! du är lycklig, fast hvirflande snön
Kringyrar på mark och på sjö:
Om vintern du står som om sommaren grön,
Och skyr hvarken frost eller snö.

Här står jag så naken om rygg och om bröst!
När trasan behöfdes som bäst,
En hamnbuse kom som vi kalla för höst
Och stal både kapprock och väst.

Den starke står säker och värjer sig lätt
Och hejdar förödelsens stund,
Då omhvärfd af bofvar och utan reträtt
Den svage får dö som en hund.

Tallen.

Tig pojke! och döm ej om väl eller ve,
Du känner ej nornornas lag:
För ung är din ålder ännu för att se,
Hvem sällast är, du eller jag.

Och fastän du prisar mig lycklig och stark,
Står ödet dock mörkt för min syn,
Ty vet, att då redan jag fallit till mark,
Står ännu din krona i skyn.

Ty dig skall vår husbonde lemna i fred
Och ännu ej frakta till hamn;
Men mig vill han knäppa och sälja som ved
För sexton riksdaler per famn.

Jag hörde hans samtal med rättarn i går:
"Hugg skyndsamt af tall och af gran,
Ty blir det i vinter så kallt som man spår,
Så stiger nog priset i stan." —

Så vet jag mitt öde! Den drägt som jag haft,
Tar jorden igen som hon gaf:
I dag står du harmfullt och prisar min kraft,
I morgon du står vid min graf.

Farväl då, o broder! Då vintern förgår
Och sommaren kommer till slut,
Så helsa hvar fogel i blommande vår,
Som sjöng i min krona förut.

När morgonen kom, föll den resliga tall
För yxan, och platsen blef fri.
Men björken stod qvar, för att skåda hans fall
Och spegla sin framtid deri.

Må göra!

Damon skulle lammen föra
Uti mörka dalen ned;
Sad' till Iris: "gör så med!"
Iris log och sa': "*må göra.*"

"Der i skuggan får man höra
Fogelsång så glad och fri,
Och då sjunga äfven vi."
Iris log och sa': "*må göra.*"

"Kunde jag ditt hjerta röra!
Sköna Iris, blif min vän!
Vill du ej, så flyr jag hän."
Iris log och sa': "*må göra.*"

"Kan jag hoppas? låt mig höra,
Vill du bli min maka? svär
Mig din tro och haf mig kär!"
Iris log och sa: "*må göra.*"

Men om tvedrägt skulle störa,"
Sade Iris, "på vår stråt,
Kunna vi ju skiljas åt?"
Damon log och sa': "*må göra.*"

Loppan.

Loppan är ett litet djur,
Högst komikt till sin figur.
Svart hon är som en adjunkt,
Men dess lif är ej så tungt.

Ofta på en skönhets hals
Tar hon sig en liten vals,
Hoppar under flor och band
Kanske allt för långt ibland.

Ingen kan som dessa små
Känna folk från topp till tå.
Alltid drifva de sitt skämt,
Att man *stucken* blir alltjemt.

Loppans hela lefnadslopp
Är kuriöst och fullt af hopp, —
Hoppar med en liten knyck
Värre än herr Cattendyck.

Svart är alltid loppans drägt,
Just derför, att i dess slägt
Är det, enligt ödets lag,
Dödsfall både natt och dag.

Och när loppan en gång dör,
Går hon bort med stor honnör,
Njuter krigarns sköna lott
Att begrafvas under skott.

Sandhamns inlopps-port.

Parodi.

Novembersolen
Hänger sin urblekta kofta
Sorgligt ned öfver höfterna;
Söker i molnen gömslen,
För att lefva efter behag,
Osedd af alla,
På mormonernas vis.

Luften darrar af frossa
Öfver böljornas branter.
Intet träd skäms för sin nakenhet,
Ty trän här äro sällsynta.
Och hvarthän ögat skefvar
Åt ömse sidor,
Möter det öde sandsluttningar,
Hvita af höstnätternas frost.

Trångt är passet vid Sandhamn
Mellan Östersjöns klippor.
En fyrbåk står der
Med foten på hafsbotten;
Följer med vaksamt öga
Vindarna och vågorna,
När de rasa, tjuta efter rof;
Står, lik en Christi apostel,

Midt i hedendomens mörker,
Kringvärfd af stormen,
Öfverhöljd af dimmor;
Men står dock orubblig,
Lyser och varnar.

Detta är Sandhamns inlopps-port,
Porten till Stockholm.
Detta är porten,
Genom hvilken stadens skönheter
Få sina krinoliner,
Leja sitt krimskrams,
Gurmanderna sin gåslefver och sina viner,
Kaffesystrarna sin lifs-elexir.
Detta är porten, genom hvilken
Lyxen tränger in i landets hjerta,
För att suga dess lifskraft
Och sluka guldet
I Bankens hvalf.

Detta är det dystra,
Mat- och glädjefattiga Sandhamn,
Af dof Liffländsk grundton.
Detta de torskätande folkens,
De eviga sydvesternas land;
Det öckenödsliga,
Det i evigt träde liggande
Sandhedarnes hem,
Flundrornas och måsarnas,
Getternas,
De korsande vindarnas;

Det kroniskt arma,
Insaltade och tysta,
Det i denna stund vinterlurfviga,
Frusna, ramsugande Sandhamn.

Till Aftonstjernan.

Klara stjerna säg,
På min dunkla färd,
Säg den rätta väg.
Till din ljusa verld,
Blif ett kärleksbud
Mellan mig och Gud!

Lys utöfver mig
Himlens frid och din,
Och mitt hjerta vig
Till ett tempel in:
Mana englar med
Hvita vingar ned!

Blifve då mitt bröst
En asyl för mig
Af gudomlig tröst,
När min vandringsstig
Sorgen törnbesår,
Vattnad af min tår!

När du resas ser
Motgångsstormar opp,
Sänd från molnen ner
Tålamod och Hopp:
Fåfängt mot de två
Storm och åskor gå.

Kom hvar afton klar,
Säg i qvällens frid
Hvad jag brutit har
Under dagens strid:
Döm ej hvarje brott,
Lär försona't blott!

Jag vill kämpa nöjd
Lifvets strid med mod.
Vexle sorg och fröjd,
Blott min själ är god!
Ur mitt hjerta tag
Hvarje fläckigt drag!

Lär framgent min själ
Fylla pligtens bud!
Nu farväl, farväl —
Bed för mig hos Gud!
Helsa härifrån
Till hvar vingad son!

Flickans dröm.

Högt solen stod på bergets topp
Med rosenfärgad kind.
Och blomman slog sitt öga opp
För kärlig morgon-vind.
Jag hornets skall i lummig skog
Ur fjerran hörde än.
På munter jagt Alexis drog,
Jag bad: "kom snart igen!"

I dalens lugn jag satt mig ned,
Och band en krans så skön;
Och lärkan sjöng, och jag sjöng med
Min enkla morgon-bön.
Och bäcken slog dertill så gladt
Sin silfver-sträng och log
Åt eko, som på berget satt
Och ljudet återtog.

Men kransen, färdig längese'n,
Af mång' förgätmigej
Mot qvällen börjar vissna ren;
Alexis kommer ej.
"Han kom ju dock med eldig blick,
Så glad hvar qväll till byss;
Har han nu glömt den kyss, han fick,
Den ed, han gaf mig nyss?" —

Uppriktigt sagdt, jag drömde så,
Ty allt var blott en dröm.
Alexis stod och lyddes på,
Så tyst och kärleks-öm.
Jag spritter upp, i sömn ännu,
Alexis hämnd jag svär. —
"Hvad fattas dig, hvi bannas du?"
Skrek han, "jag är ju här!"

Farväl till 1858.

Ändtligt har du trampat ut din stig,
Ömkansvärda, gamla femtiåtta!
Hvad man blef, ej blef man fet på dig:
Pank och pauvre var du öfver måtta.

Ingen bal blef i vårt Börs-palats,
Hvarmed annars borgerskapet pjåskar.
Sångmön blott tog skeppsbrofrökens plats,
Dansade en skeppsdans med Prins Oscar.

Riksdan slöt, och sakna'n var ej stor,
Hvilket allt J framgent spörja skolen.
Just som sällskapet ur tullen for,
Blef en stor förmörkelse i solen.

Mode och smak ha råkat i process,
Sundt förnuft är ansedt som en nolla:
Krinolin är qvinnans *rabies*,
Som hon nog skall veta att behålla.

Verlden talte blott om utländskt lån.
Ingen glädje! luften tung och qvafver!
Voila! då kommo sunnan från,
Till vår tröst, de älsklige *Zouaver*.

Nordens sommar under fogelsång
Majestätiskt sågs på bergen trona:
Plötsligt "96 Coups de canon"
Skänkte Wermland en hertiglig krona.

"Mandom, mod och morske norske män"
Fanns det godt om uppå Axevalla,
Djerfvast dock gick Bohuslänningen
För sin chef i döden framför alla.

Svensken, som en ann *Cavall förbi*,
Hemmarscherade i tysthet bara.
Norsken firade triumfer i
Örebro och Wenersborg och Skara.

Så blef ock *Berzelius* rest, fast sent
Under sommarnattens tysta stunder.
Men "*allt stort sker tyst*", som Geijer ment:
Tysta växa ock naturens under.

Oscarshamn, som byggdes vid Bergsund,
Gaf ett väldigt prof på hastigheten:

Gjorde ungefär på en sekund
Första turen in i evigheten.

I konkurser tas begrafna lik,
Smål'n har sinne för det merkantila:
"Grafkor säljas uti Westervik,
Hvari gäldnärns mor och dotter hvila".

Svensk matros tycks ha ett rackar-lif,
Klipper-skeppen blifvit hedna drakar:
Sjökaptener gå med slagtar-knif,
Sjömansbildning trumfas in med spakar.

Gamla Östersjön är nu för trång,
Ingen ångbåt törs en annan möta:
Skåne satte sig på tvärn en gång,
Och se'n fanns der ingen plats för *Götha*.

Ordning upprätthålls på många vis,
Lagen tål ej några glada miner.
Om ej annat, häktar vår polis
Gamla kärringar i krinoliner.

Dålig var den visst, och utan band,
Men man fick den dock för halfva *hackan*:
Industrin tar opp sig i vårt land,
Priset höjs på gamla Almanachan.

Till Blåkulla *gammalt* folk ses gå,
Ungt behandlas som korrektionister:
Rektorns dobbsko der vid Fyris å,
Vidtbekant, sin gamla *blod-örn* rister.

Presterskapets möte uti Lund
Var onekligt utaf högsta nöden,
För att en gång komma underfund
Med *hvad nasus man får efter döden.*

Gamla år! ditt minne och ditt namn
Blekna bort kring landena och hafven.
Slumra godt i evighetens famn!
Jag har satt en liten sten på grafven.

SEHLSTEDT
SÅNGER
OCH
VISOR